

Vợ Hờ Ơi ! Anh Yêu Em

Contents

Vợ Hờ Ơi ! Anh Yêu Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	38
13. Chương 13	39
14. Chương 14	41
15. Chương 15	43
16. Chương 16	47
17. Chương 17	49
18. Chương 18 - Hết	51

Vợ Hờ Ơi ! Anh Yêu Em

Giới thiệu

Dương Tiểu Phương(17t)xinh đẹp,ngây thơ,ngốc nghếch(nhưng chỉ là vẻ bên ngoài thôi),học giỏi có b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-ho-oi-anh-yeu-em>

Reng.....reng.....reng-Tiếng chuông tan học vừa reo lên thì học sinh liền ùa ra ngoài như ong vỡ tổ.

_Haizzzzzzzzzzzzz.Cuối cùng thì cũng được về nhà.-Tiểu Phương vươn vai sau 1 giấc ngủ dài.

—Đi trà sữa không?—Bảo Ngọc quay sang hỏi.

_Ok.-Tiểu Phương nháy mắt.

Cả hai khoác tay nhau đi ra cổng.Đang đi thì có 2 tên mặc áo khoác đen tiến lại gần chỗ 2 đứa.

__Hình như là nhỏ này đây mà?-1 tên vừa xem hình vừa chỉ về phía Tiểu Phương.

_Cho hỏi cô có phải là Tiểu Phương không?

__Phải có chuyện gì.-Tiểu Phương hoảng sợ nhưng vẫn giữ được bình tĩnh.

Một tên ôm eo Tiểu Phương nhắc bóng và lôi đi còn tên còn lại thì bụp miệng Bảo Ngọc lại.

—Này các người làm gì vậy?—Tiểu Phương hét toáng và cố gắng vùng chạy ra khỏi người tên đó nhưng sức của 1 cô gái yếu ớt như Tiểu Phương thì không thể đấu với 1 tên có thân hình rắn chắc như hắn.

__Nè.....bỏ.....ra.....các.....người.....ừm...làm.....cái....gì.....vậy?-Bảo Ngọc vùng vẫy.

Sau khi ấn Tiểu Phương vào xe xong thì thằng đó ra lệnh cho thằng kia lên xe.

—Đừng có nói chuyện này cho ai không thì mày cũng sẽ giống như con nhỏ đó đấy.—Thằng đó hăm dọa Bảo Ngọc rồi bỏ đi.

Bảo Ngọc vừa định lại tinh thần thì liền rút điện thoại ra gọi cho ba Tiểu Phương.

—Alo bác Dương hả?Bác ơi Tiểu Phương bị bắt cóc rồi.Cháu cũng không biết bọn chúng đưa Tiểu Phương đi đâu nữa.-Bảo Ngọc khóc lớn.

Ừ bác biết rồi không sao đâu cháu đừng lo cho Tiểu Phương nó sẽ không sao đâu.-Ba Tiểu Phương thản nhiên trả lời không 1 chút lo lắng nhưng lòng ông thì đau quặn.

_Bác nói gì vậy?Tiểu Phương là con.....-Bảo Ngọc đang nói thì nhận ra ông Dương đã gập máy lâu rồi.

Bảo Ngọc nhìn cái điện thoại còn trong đầu thì đầy nghi vấn.

__Tại sao bác Dương lại hờ hững như vậy? Không lẽ có chuyện gì xảy ra.-Bảo Ngọc lẩm bẩm.

Tại nhà Tiểu Phương ông Dương đang ngồi trên ghế sofa từng giọt nước mắt thi nhau lăn dài trên má. Ông biết mình đã sai khi quyết định như vậy nhưng ông không còn cách khác. Ba xin lỗi con Tiểu Phương.

Tại 1 căn nhà hoang cũ kĩ,đám đầu gấu đang nhậ nhệt say sưa dưới ánh đèn vàng mờ ảo.Tiểu Phương bị cột chặt và đang nằm trên 1 chiếc nệm trong 1 nơi khá tối.

Ưm...ưm.-Tiểu Phương từ từ mở mắt dậy lúc này cô cảm thấy toàn thân tê buốt đầu thì nhức như búa bổ và cảm thấy khó thở nữa vì cô mắc chút hen suyễn nên những nơi bụi bặm và cũ kĩ này làm cho bệnh của cô tái phát.

Tỉnh rồi hả cô em?-1 tên vuốt ve gương mặt cô.

Hơ...hơ...hơ.-Cô thở gấp.

Nè cô bị sao vậy?-Tên đầu gấu lay lay Tiểu Phương và bắt đầu lo sợ.

Lấy.....l.....ây.....hơ.....hồ.....t.....ôi.....hơ.....hơ.....cái.....cặp.....-Tiểu Phương cố gắng nói.

—Cặp? Đây này cô cần gì?—Tên đó với với cái cặp mở ra đưa cho Tiểu Phương.

C.....chai.....thuốc.....hơ.....màu.....tr.....ắng.

—Đây chai thuốc màu trắng nè.—Tên đó vội lục tung cả cái cặp của Tiểu Phương lên.

_Xịt.....xịt.....hơ.....v.....ào.....mũi.....hộ.....hơ.....tôi.-Tiểu Phương gần như kiệt sức.

Sau khi được tên đó xịt thuốc cho cô cảm thấy khỏe hơn 1 chút nhưng sau đó cô đã chìm vào giấc ngủ.

_Phù.....con nhỏ này làm mình hết hồn nó mà có chuyện gì chắc mình sống không yên với thiếu gia đâu.-Tên đầu gấu thở phào nhẹ nhõm.

1 tiếng đồng hồ sau.....

Rầm.....-Cánh cửa căn nhà bị đập tung ra làm cho đám đầu gấu và Tiểu Phương giật mình.Ở phía cánh cửa vừa bị đập vỡ tung xuất hiện 1 tên con trai đứng khoanh tay toát lên 1 vẻ lạnh lùng đôi mắt hắc chứa đựng hàng ngàn tia giận dữ.Đó chính là Minh Quân của chúng ta đây.

_Thiếu gia đã đến rồi.-Cả đám đầu gấu chạy ra đón ron rã.

_Con nhỏ đó sao rồi?-Minh Quân lạnh lùng hỏi.

_Dạ nó đang ngủ.

_Mà thiếu gia kiếm đâu ra hang ngon thế làm bọn em xịt cả máu cam ra mà không dám làm gì?-1 tên hỏi với khuôn mặt dè dặt nói.

_Im mồm tụi bây làm gì ai thì làm nhưng riêng con đó thì không được động vào.-Minh Quân túm lấy cổ áo thằng đó.

_Dạ em biết rồi.Nhưng.....-Thằng đó hoảng sợ.

_Yên tâm Minh Quân tao sẽ không để cho bọn mày thiệt đâu.Bây giờ tao muốn được yên ra ngoài đi.

_Dạ.

_Minh Quân là ai?Từ trước giờ mình có quen ai tên là Minh Quân đâu?Hắn còn nói là không ai được động vào mình nữa chứ.Không biết Bảo Ngọc có báo cho ba biết chưa nữa?-Tiểu Phương lăm lăm nhưng vội nhắm mắt lại khi thấy Minh Quân bước vào.

_Để xem hắn làm gì hắn mà dám giở trò thì mình sẽ ăn thua đủ với hắn.-Tiểu Phương tự nhủ.

_Dậy đi tôi biết rõ cái trò giả vờ của cô rồi.Dậy tôi có chuyện cần nói với cô.-Minh Quân dùng chân lay lay Tiểu Phương rồi mở trời cho cô biết không thể giả vờ được nữa cô đành mở mắt dậy.

10s.....

15.....

30s....

Tiểu Phương gần như sắp ngất khi nhìn thấy diện mạo của Minh Quân.

_Anh ta đẹp trai thật cứ y như là diễn viên Hàn Quốc vậy?-Tiểu Phương chớp chớp mắt liên hồi.

_Cô làm sao thế?-Minh Quân lay lay Tiểu Phương.

_Hả????????Anh.....nói.....gì?????????-Tiểu Phương giật mình như người mới tỉnh mộng.

_Tôi có chuyện muốn nói với cô.-Minh Quân lạnh lùng đáp.

_Chuyện gì?Tôi và anh thì có chuyện gì để nói?-Tiểu Phương thản nhiên đáp lại.

_Từ bây giờ cô sẽ trở thành vợ hờ của tôi.

10s.....

50s.....

1 phút.....

_Hắn ta nói cái gì vậy?Mình là vợ của hắn rồi còn lại hờ nữa là sao.Tên này uống nhầm thuốc à sao bệnh viện lại thả ra sớm thế?-Tiểu Phương dăm chiêu suy nghĩ.

—Cô đừng lo tôi sẽ không làm gì tổn hại đến cô đâu. Quan hệ vợ chồng của chúng ta chỉ là giả tôi cần cô làm vợ để phát triển sự nghiệp của mình chứ không yêu thương gì cô đâu ngoài ra tôi không ngăn cấm cô làm quen hay tiếp xúc với người khác nhưng đối với người khác giới cô không được quen biết trên mức bạn bè. Hợp đồng vợ chồng của chúng ta sẽ chấm dứt sau khi tôi nhậm chức Chủ Tịch Tập Đoàn Minh Thị. Sao cô đồng ý chứ?—Minh Quân kề sát mặt anh vào mặt Tiểu Phương cả hai cảm nhận được hơi thở của nhau.

—Anh nói cái gì vậy? Tại sao tôi phải làm vợ anh chứ? Tôi không đồng ý tôi muốn về nhà với ba tôi. Mau thả tôi ra.—Tiểu Phương hét lên và đẩy Minh Quân ra khỏi người mình.

—Cô tưởng cô sẽ về nhà được sao? Ba cô đã bán cô cho tôi và tôi được toàn quyền sở hữu cô. Hiểu chưa?—Minh Quân nhếch mép.

—Cái gì? Nè anh đừng có mà gạt tôi. Tôi không phải là món hàng ngoài chợ mà anh thích thì mua không thì bỏ lại với lại ba tôi không bao giờ bán tôi. Ông ấy rất thương tôi mà—Tiểu Phương phản bác lại.

—Cô tưởng ba cô cao thượng như vậy sao? Thật ra ông ta bán cô cho tôi để cứu cái công ty của ông ta mà thôi với lại tôi thấy cô học giỏi thành thạo nhiều thứ tiếng nên tôi mới mua cô về làm vợ thôi chứ tôi chẳng yêu thương gì cô đâu hạng con gái ngốc nghếch như cô có cho tôi cũng không thêm.—Minh Quân cười nửa miệng.

Chát.....—Tiểu Phương thưởng cho Minh Quân 1 cái tát.

—Anh xúc phạm tôi vừa thôi đó anh thì hơn tôi ở điểm nào chỉ được cái giàu có là muốn làm gì thì làm à đúng là loại công tử bột lúc nào cũng nhìn thấy cái kim trong mắt người ta mà không bao giờ thấy cái gai trong mắt mình. Tôi muốn về nhà tôi muốn gặp ba. Tôi muốn hỏi ba cho ra lẽ.—Tiểu Phương đứng dậy định bỏ đi thì dưới đất trời lên những thanh sắt đầy gai góc mọc chung quanh cô.

—Anh làm cái gì vậy?—Tiểu Phương quay phắt lại nhìn Minh Quân búng cặp mắt căm thù thì ra những thanh sắt là do Minh Quân điều khiển.

—Cô tưởng muốn thoát khỏi tôi thì sẽ dễ lắm sao. Tôi nói cho cô biết thứ tôi đã chọn rồi thì tôi sẽ giữ chặt lấy thứ đó nên cô đừng hòng trốn khỏi đây. Cô muốn biết sự thật phải không? Được thôi.—Minh Quân rút điện thoại ra bấm bấm cái gì đó rồi đưa cho Tiểu Phương.

—Đó nghe đi nói chuyện với người cha cao thượng của cô đi.

—Alo có chuyện gì vậy thiếu gia?—Tiếng đầu dây bên kia vang lên làm cho tim Tiểu Phương đau nhói.

—Alo ba hả con Tiểu Phương đây?—Cô bình tĩnh nói.

—Tiểu Phương hả con?—Giọng ba cô xui xuống và có phần bất ngờ.

—Ba ơi có phải ba bán con cho gã này không? Ba trả lời con đi. Nhanh đi ba.—Tiểu Phương gào lên.

—Ừm.....Ờ.....Tiểu Phương à ba xin lỗi nhưng vì công ty ba không thể làm khác được con hãy ở bên thiếu gia đi cậu ấy sẽ lo cho con con sẽ được đi học rồi còn có thể đi du học nữa và có thể thực hiện những ước mơ mà con muốn những chuyện đó chỉ có thiếu gia mới giúp con thực hiện được thôi ba không làm được đâu con à. Ba xin lỗi xin lỗi con nhưng ba xin con hãy đồng ý làm vợ của thiếu gia đi vì chỉ như vậy con sẽ có 1 tương lai sang lạng hơn ba. Con hiểu không?—Ba cô nhẹ nhàng nói.

—Nhưng con không cần đi du học con không cần những thứ đó con chỉ cần ba. Ba con mình có thể đi thuê nhà rồi con có thể đi làm thêm kiếm tiền trang trải chuyện học con. Sau khi con tốt nghiệp con sẽ đi làm nuôi ba miễn là ba ở bên con là được nha ba.—Tiểu Phương khóc.

—Tiểu Phương à, ba không muốn con khổ như ba con hãy ở bên thiếu gia đi và nhớ đừng về nhà thăm ba nữa. Con hãy quên người cha vô dụng này đi đi hãy sống 1 cuộc sống hạnh phúc nha con.—Ba cô gập máy.

—Ba ba ơi...ba đừng.....nói vậy.....mà.....ba.....—Tiểu Phương gào lên nhưng không nghe thấy tiếng ba trả lời chỉ nghe được tiếng Tút.....Tút....Tút.....

Ba ơi làm sao con có thể sống hạnh phúc được khi không có ba đối với con ba là chỗ dựa tinh thần lớn nhất để sống nhưng sao lại nở đối xử với con như vậy? Con cứ nghĩ đây chỉ là 1 cơn ác mộng nhưng sao con thấy đau lắm ba à. Tiểu Phương vừa khóc vừa khóc. Minh Quân đứng đó nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ anh

chứa ghét hận con gái ngây thơ, mít ướt, mau nước mắt vì đối với anh đó chỉ là giả tạo chỉ là 1 cái mặt nạ để lừa dối mọi người.

_Tôi.....đồng.....ý.....-Tiểu Phương lấp bắp.

_Được vậy cô hãy kí vào bảng hợp đồng này rồi đây là bảng đăng kí kết hôn và bảng li hôn...-Minh Quân đặt 3 tờ giấy và cây viết lên bàn.

Tiểu Phương nhìn ba tờ giấy rồi nhếch mép cô không nghĩ cuộc đời cô lại có ngày này vừa đăng kí kết hôn thì đã có đơn li dị.Đặt bút lên tờ giấy kí xong cô trả lại cho Minh Quân.

_Từ bây giờ cô sẽ sống ở nhà tôi.Cô không cần phải đi học nữa cô sẽ học ngay tại nhà sẽ có giáo viên đến dạy.Cô nên nhớ trong nhà thì chúng ta xem như là 2 người xa lạ việc cô cô làm việc tôi tôi làm không làm phiền lẫn nhau chỉ có khi đến những buổi tiệc hay trước mặt gia đình thì chúng ta mới thân mật như vợ chồng thôi.Quần áo của cô tôi cũng đã mua sẵn rồi nên không phải lo.Cô có thể tiếp xúc với các bạn của mình tôi không quan tâm nhưng mỗi khi tôi cần thì cô phải có mặt.Còn đây là nhẫn cưới cô đeo vô đi.-Minh Quân đưa cho Tiểu Phương 1 chiếc nhẫn kim cương.

_Đáng lẽ anh ta phải đeo vô cho mình như trên phim hay làm chứ.-Tiểu Phương bực mình đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của mình.

_Bây giờ thì đi về.-Minh Quân nói xong rồi đi ra Tiểu Phương cũng xách cặp ra theo.

Leo lên xe Tiểu Phương và Minh Quân mỗi người 1 bên cả hai đều im lặng vì họ đều đang có những cảm xúc riêng.Cả hai đều toát ra 1 trạng thái khác nhau.Minh Quân thì lạnh lẽo và kiêu ngạo còn Tiểu Phương thì cô đơn buồn tẻ.

Minh Quân....

Không biết con ngốc này có làm nên trò trống gì không nữa không khéo lại gây họa nhưng theo lí lịch thì nhờ này biết cách giao tiếp lại biết chiều ý người khác biết nhiều thứ tiếng lại còn có kiến thức rộng nữa chắc sẽ ổn thôi.

Tiểu Phương....

Tiểu Phương ơi bây giờ mày đã có chồng rồi đó nhưng chỉ là chồng hồ thôi cuộc hôn nhân này chỉ là giả 1 cuộc hôn nhân không áo cưới không lễ cưới và không có lời chúc phúc của mọi người như mày thường thấy trên phim nhưng vì ba mày phải làm dù biết rằng mày đang bắt đầu 1 cuộc chơi 1 cuộc hôn nhân không có hạnh phúc.

Xe thắng lại trước ngôi biệt thự nhà Quân làm cả hai trở về thực tại sau thời gian suy nghĩ đêm chiều.Tiểu Phương vừa bước xuống thì cô không thể tin vào mắt mình được trước mặt cô là 1 ngôi biệt thự nguy nga tráng lệ có kiến trúc theo lối Châu Âu và phía trước nhà có 1 đài phun nước ở giữa.

_Wow cứ như là nhà của Goo Jun Pyo trong BOF vậy?Mà ngôi nhà này còn đẹp hơn nhiều.-Cô lẩm bẩm và cứ nhìn ngôi nhà không rời mắt.

_Vào thôi.Nè bây giờ cô đã là vợ của tôi rồi đó lát nữa chúng ta sẽ gặp ba mẹ của tôi cô ráng mà diễn cho tốt nghe chưa?-Minh Quân thì thầm rồi nắm tay cô bước vào nhà.

_Thiếu gia đã về.-Hai hàng người hầu đứng thành 2 hàng dọc cúi đầu và ở cuối có 1 người đàn ông mái tóc muối tiêu được chải gọn gàng để lộ ra cái trán cao thông minh.Ông tiến lại gần chỗ Minh Quân cúi đầu lễ phép.

_Thiếu gia đã về.Ông bà chủ đang chờ thiếu gia và tiểu thư trong phòng khách ạ.-Ông nở 1 nụ cười nhân hậu.

_Đây là quán gia của nhà này.Có gì cần giúp thì cứ nói với ông ấy?-Minh Quân giới thiệu.

_Dạ cháu chào bác ạ.-Tiểu Phương lễ phép.

Tại phòng khách.....

_Ba mẹ đây là vợ con.

_Ồ cháu cháu xinh quá nhĩ chẳng trách sao lọt vào mắt thằng Minh Quân nhà bác.-Ba mẹ Minh Quân mỉm cười.

_Dạ cháu chào hai bác.-Tiểu Phương hơi ngượng.

_Dạ con xin phép ba mẹ cho cô ấy lên phòng tắm rửa lại 1 chút.

_Ừ tắm rửa xong thì xuống dùng cơm luôn nha.

_Dạ.-Minh Quân nắm tay Tiểu Phương lên lầu vừa lên tới lầu 1 thì anh liền buông tay cô ra.

_Ba mẹ tôi có vẻ thích cô rồi đó còn đây là phòng của cô.-Minh Quân mở cửa phòng và bước vào.

_Hả chúng ta ở chung 1 phòng à????????Không được đâu anh cho tôi phòng khác đi tôi không quen ở chung với con trai.-Tiểu Phương hét nhỏ chỉ đủ để hai đứa nghe thấy.

_Cô có làm sao không????Chúng ta đã là vợ chồng rồi thì phải ở chung 1 phòng chứ.Cô yên tâm đi tôi động chạm tới cô đâu.Chúng ta chỉ ở chung 1 phòng khi có ba mẹ ở nhà thôi còn nếu ba mẹ đi vắng thì tôi sẽ sang phòng khác.Thôi vô đi.-Minh Quân lôi Tiểu Phương vào đóng cửa lại.

_Cô đi tắm đi quần áo tôi để trong tủ cứ việc lấy mặc.Tôi nằm nghỉ 1 lát.-Minh Quân leo lên giường ngủ.

Tiểu Phương mở tủ quần áo chọn 1 bộ váy màu hồng mà cô ưa thích rồi đi vào nhà tắm.Chợt cô nhìn sang thấy Minh Quân đang ngủ lúc này nhìn anh thật ảm áp không giống như trạng thái lạnh lùng lúc nãy lúc Minh Quân ngủ nhìn giống như 1 thiên sứ giá như lúc tỉnh anh ấy cũng như vậy thì hay biết mấy.Tiểu Phương cứ ngắm Minh Quân ngủ rồi suy nghĩ lung tung.

_Đi tắm đi cho tôi còn tắm nữa.-Minh Quân nói đôi mắt vẫn nhắm nghiền lời nói của anh làm Tiểu Phương chợt tỉnh và hơi bị quê nên cúi đầu đi vào nhà tắm.

Sau khi tắm rửa xong Minh Quân nắm tay Tiểu Phương xuống phòng ăn.Ba mẹ đã ở trong phòng chờ 2 người.

_Con chào ba mẹ/hai bác ạ.-Minh Quân kéo ghế cho Tiểu Phương ngồi rồi cũng ngồi xuống kế bên cô.

_Tiểu Phương này từ nay con đã là con dâu của nhà này rồi có chuyện gì cần giúp đỡ thì cứ nói với chồng con hay chúng ta cũng được với lại phải thay đổi cách xưng hô đi hãy gọi chúng ta là ba mẹ đi và xem chúng ta như là cha là mẹ của con nhé.-Mẹ Minh Quân cười.

_Dạ...con...biết rồi.....bác.....à không...mẹ.-Tiểu Phương ấp úng.

_Hi thôi cả nhà dùng bữa đi.-Ông bà Triệu cười(từ nay mình sẽ gọi ba mẹ của Minh Quân là ông bà Triệu nha)

_Này ăn nhiều vào nhé!Minh Quân con định cho Tiểu Phương học ở trường nào vậy?-Bà Triệu gấp thức ăn cho Tiểu Phương rồi quay sang hỏi Minh Quân.

_Con định cho cô ấy học ở nhà luôn.

_Ừ vậy cũng được.Tiểu Phương này mẹ nghe nói con biết nhiều thứ lắm phải không?

_Dạ.Con được học từ nhỏ vì con phải giúp ba trong việc ngoại giao ở công ty-Tiểu Phương gật gù rồi mỉm cười cô thấy ông bà Triệu không đến nỗi khó tính ngược lại ông bà ấy rất lịch sự và dễ gần nhưng sao con trai ông bà ấy lại lạnh lùng kiêu ngạo đến thế không biết nhìn không ưa nổi.

Suốt buổi ăn Tiểu Phương cứ nói luyên thuyên bất tận.Cô kể cho ông bà Triệu nghe hết chuyện này đến chuyện kia khiến cả nhà phải bật cười còn Minh Quân chỉ biết nghe rồi im lặng không nói gì.Ông bà Triệu có vẻ rất thích Tiểu Phương nên Minh Quân cũng yên tâm được phần nào.Ăn xong cả hai xin phép lên phòng ngày hôm nay Tiểu Phương đã rất mệt mỗi cô muốn được nghỉ ngơi.

_Cô nằm ở trên giường đi để tôi nằm dưới đất cũng được.-Minh Quân lấy cái gối chải tắm chần xuống đất.

_Thôi anh lên đây nằm đi để tôi xuống dưới cho.-Tiểu Phương đề nghị.

__Không sao đâu ngày mai ba mẹ về Mỹ rồi tôi nằm ở đây 1 đêm có sao đâu với lại cô là con gái ai mà lại để con gái nằm dưới đất như thế.Thôi ngủ đi tôi mệt rồi.-Minh Quân xua xua tay rồi nằm xoay lưng về phía Tiểu Phương.

__Tùy anh.G9.-Tiểu Phương với tay tắt đèn rồi nằm xuống.

Cốc....cốc....cốc....-Tiếng gõ cửa.

__Mẹ vào được không 2 con?-Tiếng của bà Triệu.

Minh Quân và Tiểu Phương nghe thấy liền ngồi bật dậy.Tiểu Phương thì mở đèn còn Minh Quân lo thu dọn gối mềm lại.

__Mẹ vào đi ạ.-Tiểu Phương chạy ra mở cửa.

__Ừ.Hai đứa lại đây mẹ có chuyện muốn nói.-Bà Triệu bước vào ngồi xuống chiếc ghế đệm trong phòng.

__Dạ.-Minh Quân và Tiểu Phương ngồi xuống 2 bên bà Triệu.

__Ngày mai ta và ba con sẽ về Mỹ rồi các con ở đây sống cho thật tốt và hạnh phúc nhé.Con nhớ chăm sóc Tiểu Phương thật tốt nghe chưa?-Bà lấy tay Minh Quân đặt lên tay Tiểu Phương làm Tiểu Phương lung tung cúi mặt xuống không dám nhìn Minh Quân.

__Tiểu Phương này tội nghiệp cho con lấy chồng mà chẳng có lễ cưới áo cưới gì hết chắc con buồn lắm phải không?Mẹ và ba con không có gì chỉ có thứ này coi như là quà mừng cho tụi con vậy nhé.-Bà Triệu đưa cho Tiểu Phương 1 chiếc hộp.

__Con mở ra đi.Đây là hộp trang sức mà bà nội con đã trao cho ta khi ta mới về làm dâu bây giờ ta đưa nó lại cho con.

__Dạ con không dám nhận đâu ạ.-Tiểu Phương cúi mặt xuống vì cô thấy xấu hổ cô muốn nói cho bà Triệu biết mối quan hệ giữa cô và Minh Quân chỉ là giả chỉ là hợp đồng mà thôi cô không xứng đáng để nhận nó.

__Con cứ cầm lấy đi.Đừng ngại.Thôi ta về phòng đây 2 con nghỉ đi.-Bà Triệu bước nhanh ra ngoài vì bà sợ Tiểu Phương sẽ trả lại cái hộp đó.

__Nè anh cầm lấy đi mai mốt đưa cho vợ của anh.-Tiểu Phương đặt chiếc hộp lên tay Minh Quân.

__Cô cứ cầm lấy đi.Đó là quà mẹ cho cô mà.

__Nhưng tôi không thể nhận được.Tôi đâu phải vợ anh mà anh không nghe mẹ anh nói là cái hộp này được bà nội đưa cho mẹ à nó giống như là 1 thứ di truyền từ đời này sang đời khác thì phải đưa cho vợ của anh để cô ấy còn đưa cho con dâu của anh chứ.-Tiểu Phương ra vẻ hiểu chuyện.

__Một cô quá tôi sẽ không lấy vợ đâu tôi không muốn vướng bận chuyện gia đình chuyện cô là vợ của tôi chỉ là để ba mẹ tôi vui và giao Minh Thị lại cho tôi vì tôi không muốn ông bà cứ làm việc hoài như thế.

__Vậy coi như tôi giữ hộ anh tới lúc cái hợp đồng này kết thúc tôi sẽ trả.

__Tùy cô.-Minh Quân nói xong nằm xuống quay lưng về phía Tiểu Phương.

Đêm hôm đó Tiểu Phương không ngủ được có lẽ cô lạ nhà.Cô thấy căn nhà này thật lạnh lẽo và cô đơn nó chỉ vui vẻ và có sức sống khi có mặt ông bà Triệu.

2. Chương 2

Sáng hôm sau,Tiểu Phương mệt mỏi bước vào nhà tắm cả đêm qua cô không tài nào chợp mắt được.Vscn xong cô trang điểm 1 chút không phải cô điệu đà gì vì cô muốn che đi những vết thâm quầng bao quanh đôi mắt to tròn của cô xong cô mặc 1 bộ váy trang nhã bước xuống nhà.Ông bà Triệu đang ngồi ở phòng khách.Trưa hôm nay ông bà Triệu sẽ bay sang Mỹ nên Tiểu Phương muốn nói chuyện với ông bà ấy 1 lát.

_Con chào ba mẹ.Tối qua ba mẹ ngủ có ngon không ạ?-Tiểu Phương cười híp mắt.

_Chào con.Tối qua chúng ta ngủ ngon lắm còn con chắc khó ngủ lắm phải không?-Bà Triệu quan tâm.

_Dạ....do hơi lạ....chỗ....nhưng....con cũng ngủ được 1 chút.-Tiểu Phương gượng cười.

_Tiểu thư có dùng cà phê không ạ?-Ông quản gia hỏi.

_Dạ không cảm ơn bác.

_Ừa Minh Quân đâu?Sao nó không xuống với con luôn.

_Dạ anh ấy đang ngủ ạ.

_Ừ....chắc do nó làm việc nhiều quá con cũng đừng buồn nha nó là vậy đấy chỉ biết tới công việc chẳng biết tới bạn bè yêu đương gì cả.Nó nói sẽ lấy vợ làm mẹ cũng ngạc nhiên tưởng đâu nó đùa nhưng hóa ra là thật.-Bà Triệu bật cười.

Tiểu Phương không nói gì chỉ cười trừ.

_Mẹ nói xấu con cái gì đấy?-Minh Quân từ trên lầu bước xuống.

_Cho tôi 1 tách cà phê.-Anh ta quay sang nói với quản gia.

_Thấy chưa thằng này cứ mỗi lần nhắc tới nó là y như rằng nó xuất hiện ngay.Mẹ đâu có nói gì đâu mẹ chỉ nói là hồi nhỏ mãi đến 7 tuổi mà vẫn còn tè dầm lại còn sợ gián nữa.-Bà Triệu cười gian.

Lời nói của bà làm ông Triệu,Tiểu Phương và đám người hầu mắc cười nhưng không dám cười lớn sợ Minh Quân quê nên chỉ dám mỉm cười 1 cái.

_Quản gia có bữa sang chưa?Tôi đói rồi.-Minh Quân bực mình hậm hực đi vào phòng ăn.

Ông bà Triệu và Tiểu Phương cũng đi theo.Suốt buổi ăn Minh Quân chỉ cắm cúi ăn không nói gì.Ăn xong Tiểu Phương và Minh Quân đi lên phòng thay đồ chuẩn bị đưa ông bà Triệu ra sân bay.

_Hihihihihihhi.....-Tiểu Phương vừa lấy quần áo vừa khúc khích cười.

Minh Quân biết cô đang cười mình nên giận dữ.

_Bộ mắc cười lắm hay sao mà cô cười hoài thế?-Minh Quân bực bội.

_Ừ.....hihihihhi.....công nhận anh lớn rồihihihihhi.....mà còn.....dầm dãi.....hihihihhi.....rồi còn.....sợ gián nữa chứ.-Tiểu Phương ôm bụng cười nắc nẻ.

_Không được cười nữa.Tôi cấm cô không được nhắc tới chuyện này nữa.-Minh Quân quát.

_Ừ...hihihhi...không cho cười thì thôi.....-Tiểu Phương ôm đồ đi vào nhà tắm.

Tại sân bay có 4 người đang đứng ở đại sảnh họ thu hút hết mọi ánh nhìn của mọi người.

_Ba mẹ đi đây các con ở lại mạnh khỏe nhé.Có dịp ba mẹ sẽ về lúc đó là phải có cho ông bà này 1 thằng cu đó nha.-Bà Triệu chăm chọc.

_Ồ....dạ...-Tiểu Phương cúi mặt vì chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra được.

Tiến ông bà Triệu xong Tiểu Phương về nhà còn Minh Quân thì vào công ty luôn.

_Tiểu thư đã về.-Đám người hầu đồng thanh làm Tiểu Phương giật mình.

_Dạ mời Tiểu thư vào phòng học ạ.Giáo viên đã chờ sẵn rồi.Mời Tiểu thư theo tôi.-Ông quản gia dắt cô tới 1 căn phòng rộng có đầy đủ thiết bị học tập phải nói đây là trường học thu nhỏ mới đúng.

_Xin chào Tiểu thư tôi tên là Kim Liên sẽ là giáo viên dạy học cho Tiểu thư ạ.-1 người phụ nữ dáng thon gọn bước tới chỗ Tiểu Phương đang ngồi.

_Ồ....chào cô.....nhưng cô cứ gọi em là trò hay là Tiểu Phương cũng được đừng gọi bằng Tiểu thư nha em không quen.-Tiểu Phương cười.

_Dạ.-Bà cô gượng cười.

_Lại nữa rồi cô cứ nói chuyện tự nhiên đi đừng khách sáo quá.

_Cô...biết rồi.Thôi chúng ta học nhé.Trước tiên cô sẽ kiểm tra trình độ của em như thế nào nhé.-Bà cô như đã quen với cách xưng hô cô em.

_Dạ.

_Đây là các bài kiểm tra về toán, văn,tiếng anh,và tất cả các thứ tiếng em biết.Cô cho em thời gian là 12 tiếng.Sao em thấy được chứ?-Bà cô đưa cho Tiểu Phương 1 đồng bài.

_Dạ được.-Tiểu Phương cười rồi cầm cúi làm bài đối với cô những thứ này chỉ là chuyện nhỏ.

Tích tắc...Tích tắc.....

1 tiếng.....

5 tiếng....

9 tiếng....

11 tiếng.....

_Cô ơi em xong rồi.-Tiểu Phương lay lay bà cô đang ngủ gật.

_Ừ....-Bà cô từ từ mở mắt dậy xem bài của Tiểu Phương.

Càng xem bà ấy càng khâm phục cô vì chỉ ở độ tuổi 17 thôi mà cô lại có trí thông minh hơn người có khi còn hơn cả bà ấy nữa.Xem xong bà ấy nữa về hài lòng nửa về sợ hãi.

_Cô ra ngoài chút nhé.-Bà ấy đứng lên bỏ ra ngoài.

_Dạ.-Tiểu Phương vẫn vô tư ngồi mút kẹo không để ý xem bà cô có hài lòng về bài của mình không? Hay là mình có sai sót chỗ nào không?

_Alo Thiếu gia à tôi Kim Liên đây.-Bà ấy gọi cho Minh Quân.

_Có chuyện gì?-Minh Quân lạnh lùng.

_Tôi nghĩ cậu không cần phải mướn tôi dạy cho cô bé này nữa đâu.Cô ấy quá thông minh hơn cả sức tưởng tượng của tôi những bài kiểm tra toán tôi cho cô ấy đều giải được hết mà còn có hướng giải nhanh nữa văn cô ấy rất truyền cảm còn về phần ngôn ngữ cô ấy đều thông thạo 4 kĩ năng nghe nói đọc viết.Tôi nghĩ cậu nên cho cô bé vào làm ở Minh Thị được rồi đó.

_Tôi biết rồi.Vậy thôi cô về đi.-Minh Quân gập máy vì anh ta đang có nhiều công việc cần giải quyết nhưng anh ta chẳng thể nào tập trung vào được anh ta cứ nghĩ Tiểu Phương là 1 cô bé thông minh nhưng không ngờ cô ấy lại thông minh đến như vậy có thể nói là 1 siêu nhân.

Hôm nay Minh Quân về sớm hơn mọi ngày.

_Thiếu gia đã về.

Vừa nghe xong câu đó Tiểu Phương liền chạy ra vì cô muốn có người ở nhà chơi với cô sáng giờ cô toàn ở nhà xem tivi có làm cái gì đâu định làm cái gì thì bị ông quản gia nói Tiểu thư cứ để cho bọn họ làm rồi bảo cô đi ra phòng khách nên cô mong Minh Quân về sớm.

_Anh về rồi đó hả?-Tiểu Phương cười tươi rói.

_Ừ.....lên đây anh có chuyện muốn nói với em.-Minh Quân nắm tay dắt cô lên phòng.

Anh lấy xấp bài kiểm tra cô làm hồi sáng ra xem rồi hỏi.

_Những bài này tự cô làm hết hả?-Minh Quân nghi ngờ.

_Chứ sao?Anh không tin à.-Tiểu Phương tỏ vẻ bức bối vì từ trước tới giờ chỉ có Minh Quân là người đầu tiên nghi ngờ về trí thông minh của cô.

_Không phải nhưng cô chỉ mới học lớp 11 làm sao.....

_Tôi học lớp 11 nhưng thực ra là tôi đã học xong chương trình của trường Đại Học Ngoại Thương rồi.

_Cô thích ngoại giao lắm à?

_Ừ đó là lí do tại sao tôi học nhiều thứ tiếng đó.Tôi cũng hay giúp đỡ ba trong việc ngoại giao ở công ty lắm.-Tiểu Phương nói mà giọng buồn thiu.

_Tôi biết rồi.Nhưng mà cô có biết về Power Point không?

_Biết chứ.Giỏi nữa là đằng khác.-Tiểu Phương tự tin.

_Bây giờ tôi có tập tài liệu này cô hãy tóm gọn nó và tìm thêm hình ảnh chứng minh rồi thiết kế trên chương trình Power Point cho tôi.Ngày mai theo tôi đến MinhThị thuyết trình nó trước các đối tác.Nhớ làm cho tốt đây là 1 hợp đồng lớn của Minh Thị đấy.Hiểu không?-Minh Quân đưa đồng tài liệu cho Tiểu Phương.

_Ok nhưng có 1 điều kiện nếu tôi thuyết trình thành công anh phải cho tôi về nhà ba chơi.-Tiểu Phương nháy mắt.

_Tùy cô tôi không quan tâm.Nhưng tôi nghĩ ba cô sẽ không cho cô vào nhà đâu.-Minh Quân nói rồi bỏ đi vào nhà tắm Tiểu Phương bắt tay vào việc cô làm mãi cho đến 12h rồi đi ngủ.Minh Quân ở phòng kế bên cũng đang hí hục làm vì anh không tin tưởng ở Tiểu Phương cho lắm.

Chút đăng tiếp

3. Chương 3

Sáng hôm sau,Tiểu Phương và Minh Quân cùng nhau đến Minh Thị.Minh Quân lòng thì thấp thõm lo lắng còn Tiểu Phương vẫn tỉnh bơ không 1 chút hồi hộp.Đúng 8h tất cả mọi người đều có mặt ở phòng họp.

_Xin kính chào quý vị sau đây cô Tiểu Phương sẽ lên trình bày về khu đất phía Đông .-Minh Quân nói xong rồi lạnh lùng đi về chỗ nhưng trong lòng tim đang đập thình thịch còn mọi người thì bàn tán xôn xao họ không thể tin 1 tổng giám đốc máu lạnh như Minh Quân mà lại giao 1 dự án lớn này cho 1 con nhỏ mới 17 tuổi.

_Xin chào quý vị sau đây tôi xin trình bày những điều thuận lợi của khu đất phía Đông và đây là tài liệu về khu đất đã được tóm tắt.Mời quý vị xem qua.-Tiểu Phương bước lên phát tài liệu cho mọi người và bắt đầu công việc của mình.Ai cũng nhìn cô rồi bĩu môi chê bai tuy biết cô là vợ của Minh Quân nhưng họ vẫn không tin vào khả năng của cô.

_Khu đất phía Đông có địa thế thuận lợi để kinh doanh thương mại vì khu đất này có vị trí tốt thoáng mát,.....bla.....bla.....bla.....-Tiểu Phương nói lưu loát không sai sót chỗ nào kèm theo đó cô dùng nhiều hình ảnh thiết thực sinh động để thu hút mọi người.Minh Quân ngồi ở dưới xem và có lẽ như cũng hài lòng.

_Phần trình bày của tôi đến đây là hết.Cảm ơn sự lắng nghe của quý vị và mong rằng chúng ta sẽ có sự hợp tác lâu dài.-Tiểu Phương cúi đầu trong tiếng vỗ tay khâm phục của mọi người.

_Ông Triệu(Minh Quân) chúng tôi đồng ý kí hợp đồng với Minh Thị.-1 ông trung niên với mái tóc muối tiêu tiến lại gần bắt tay với Minh Quân.

Sau khi kí hợp đồng xong Tiểu Phương và Minh Quân bước ra ngoài.Nhân viên trong Minh Thị ai cũng nhìn họ bằng cặp mắt ghen tị.

_Thôi tôi về đây.Xong việc rồi nhé bây giờ tôi phải về thăm ba.-Tiểu Phương hôn hờ chạy ra cửa vì cô đã chờ đợi điều này lâu lắm rồi.

_Ông ta sẽ không chào đón cô đâu gốc à.-Minh Quân nhìn theo bóng Tiểu Phương khuất dần cười khẩy 1 cái rồi trở về phòng làm việc.

Chiếc xe BMW dừng tại 1 ngôi nhà 5 tầng xung quanh được bao phủ bởi 1 vườn hoa hồng.

Ring....ring....ring....-Tiểu Phương nhấn chuông.

Từ trong nhà bà giúp việc chạy ra.

_Bác Lý ba con có ở nhà không?Con nhớ ba và bác lắm.Bác mở cửa cho con đi.-Tiểu Phương cười.

....-Bà giúp việc đứng im như tượng không nói gì.

_Bác Lý,bác sao vậy?Bác mở cửa cho con đi.-Tiểu Phương có vẻ hoảng.

_Chị Lý sao chị không mở.....-Ông Dương bước ra nhìn thấy cô ông cũng có vẻ bất ngờ.

_Ba mở cửa cho con đi con về thăm ba nè.-Tiểu Phương giục.

_Cô đi đi.Tôi không có đứa con như cô.Cô hãy đi về nhà của Thiếu Gia đi nơi đó mới là nhà của cô.-Ba cô quát.

.....-Tiểu Phương nghe ba nói xong thì chết sững nhìn ba và bác Lý quay bước vô nhà.Hai mắt cô cay xè từng giọt nước mắt cứ thi nhau mà rơi trên má của cô.Cô không thể tin làm sao ba cô lại có thể nói với cô như thế được?Ông thương cô lắm mà đối với cô ba là 1 người cha cũng như người mẹ người bạn thân và cũng là người bảo vệ cô nhưng sao bây giờ cô thấy ba cô giống như 1 cơn gió đến rồi lại đi.

Rào....rào....rào....-1 cơn mưa đổ ào xuống làm người cô ướt đầm có lẽ như ông trời cũng tiếc thương cho cô nhưng tại sao ông ta không cho cô đầu thai làm con của 1 gia đình khác sao lại cho cô làm con của ba để rồi bây giờ cô bị ông ấy ruồng rẫy và làm cho cô thấy cảm thấy bị bỏ rơi.Cái cảm giác đó thật đáng sợ.

_Tiểu thư ơi!Mình về thôi trời đang mưa rất to không khéo cô lại đổ bệnh cho mà xem.-Người tài xế dìu Tiểu Phương đứng lên người cô bây giờ mềm nhũn như cọng bún thiêu.

Trên lầu có 1 người đang quan sát và tim ông đang rất đau.Ông biết là mình sai nhưng ông không muốn tương lai của con gái ông chỉ là 1 bóng tối.Ông muốn tương lai của cô phải sáng lạng hơn ông.

_Ba xin lỗi con!-Ba cô lẩm bẩm và đôi mắt bắt đầu ươn ướt.

Tiểu Phương về nhà đi lên phòng nằm xuống giường và khóc.Ông quản gia và đám người hầu thay phiên nhau gõ cửa vì ai cũng lo lắng cho cô nhưng cô không chịu mở cửa.Cô cứ nằm đó cứ khóc và khóc tới khi mệt quá cô thiếp đi lúc nào không hay.

_Thiếu Gia đã về.

_Vợ tôi đâu?-Minh Quân hỏi ông quản gia.

_Dạ thưa nay Tiểu thư đi đâu về người ướt sũng rồi lên phòng tôi gõ cửa hoài mà cô ấy không chịu mở cửa.Tôi tưởng cô ấy.....-Ông quản gia đang nói thì.....

_Sao các người không mở cửa bước vào.-Minh Quân cắt ngang lời ông quản gia.

_Dạ tôi tưởng Tiểu thư đang bận nên.....

Minh Quân chạy vội lên phòng mở tung cánh cửa thì anh không thể tin vào mắt mình nữa.Tiểu Phương đang mệt mỏi nằm trên giường mái tóc dài xỏa trên nền gối trắng trắn thì ướt đầm mồ hôi.

_Ba.....ơì.....s.....ao.....b....a.....lại.....l.....anh.....l.....ùng....với....con.....như...thế.....con.....t....hương.....ba.....mà....-Tiểu Phương nói trong mê sảng và từng giọt nước mắt rơi từ khóe mắt của cô.

Tuy Tiểu Phương nói chữ lảnh chữ hư nhưng Minh Quân cũng đã hiểu những gì cô đang nói.Anh vội chạy lại sờ trán cô thấy có tay ai đập vào trán mình.Tiểu Phương liền chụp lấy bàn tay ấy và nắm thật chặt.

_Ba....c....ó...phải....l....à....ba....không?C....on....biết....mà.....b....a....k....hông....bỏ...rời....c....on...đâu.-Tiểu Phương nở 1 nụ cười thật tươi đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

_Quản gia,cho người hầu tới thay quần áo cho cô ấy và gọi bác sĩ đến khám cho Tiểu thư nghe chưa?Tôi đi ra ngoài có chút chuyện.-Minh Quân lạnh lùng giao Tiểu Phương cho quản gia rồi ra ngoài.

Anh chạy thẳng tới nhà của Tiểu Phương.Sau 1 hồi bấm chuông inh ỏi thì ba Tiểu Phương chạy ra mở cửa.

_Ồ!Thiếu gia cậu đến đây có chuyện gì?-Ba cô gương cười.

_Ông đã làm gì Tiểu Phương khiến cô ấy phải mệt đến phát bệnh.-Minh Quân túm lấy cổ áo của ba cô.

_Sao Thiếu gia nói gì???Tiểu Phương bị ồm ư???Nó có sao không?-Ba cô hốt hoảng.

_Ông mà cũng quan tâm tới cô ấy nữa hay sao????Nghe cho rõ đây ông hãy dọn tới địa chỉ này mà sống không được ở đây nữa nghe chưa???-Minh Quân ném vào mặt ba cô 1 tấm thẻ rồi leo lên xe bỏ đi.

Ba cô đứng đấy nhặt tấm thẻ lên rồi bước từng bước nặng nề vào nhà.

Minh Quân về tới nhà thì gặp bác sĩ từ phòng Tiểu Phương bước ra.

_Cô ấy sao rồi?-Minh Quân nói như 1 cái máy không 1 chút lo lắng không 1 chút cảm xúc.

_Tiểu thư bị trúng mưa nên dẫn đến sốt cao.Bây giờ tôi sẽ kê toa và cho người mang thuốc tới.-Ông bác sĩ bỏ đi.

Minh Quân bước vào phòng nhìn thấy Tiểu Phương đã tỉnh đang ngồi tựa đầu vào giường mắt nhìn ra phía cửa sổ 1 cách vô hồn.

_Cô không sao chứ?-Minh Quân lạnh lùng.

_Anh lo lắng cho tôi à?-Tiểu Phương cười nhạt mắt vẫn hướng ra cửa sổ.

_Đừng có mơ.Cô chỉ là 1 công cụ tôi dùng để phát triển sự nghiệp thôi.-Minh Quân cười khẩy.

_.....-Tiểu Phương im lặng không nói gì chính cô cũng biết điều đó mà.

_Sau này cô đừng tới gặp ba cô nữa.Ông ấy không xứng đáng để làm ba của cô.-Minh Quân ra lệnh.

_Anh không được quyền nói ba tôi như thế?????-Tiểu Phương đang mệt nhưng cố hét to cho Minh Quân nghe rõ.

_Tùy cô.Cô có chết tôi cũng chẳng quan tâm.-Minh Quân lạnh lùng bước ra khỏi phòng..

Tiểu Phương vẫn ngồi đó mắt hướng ra cửa sổ nhìn bầu trời đêm.Cô cảm thấy cái số của mình thật là đặc biệt ba thì ruồng bỏ còn người mà theo như mọi người nghĩ là chồng cô thì coi cô như 1 công cụ để phát triển sự nghiệp.Giờ đây cô thấy mình cô đơn quá không 1 ai quan tâm.Buồn quá cô lên facebook thấy Bảo Ngọc online.Cô liền pm và kể hết những chuyện đang xảy ra với cô trừ chuyện cô là vợ hờ của Minh Quân cô chỉ nói Minh Quân là bạn trai cô do gia đình anh ép quá nên hai đứa mới phải cưới nhau.Sau khi kể hết với con bạn thân Bảo Ngọc hứa ngày mai sẽ sang nhà chơi Tiểu Phương cảm thấy thật nhẹ nhõm và chìm vào giấc ngủ.

4. Chương 4

Sáng hôm sau,mới 8h sáng khi Tiểu Phương còn đang chìm trong giấc ngủ sâu thì

Reng.....reng.....reng....-Tiếng chuông cửa kêu inh ỏi.

Hôm đó là ngày nghỉ nên khu biệt thự rất yên tĩnh.

_Chào cô!Cô tìm ai ạ.-1 nhỏ người hầu chạy ra.

_Em là bạn của Tiểu Phương ạ.Nghe nói bạn ấy bị ốm nên sang thăm.-Bảo Ngọc lễ phép.

_Ồ!Cô là bạn của Tiểu thư à!Mời cô vào nhà Tiểu thư còn đang ngủ để tôi lên gọi cô ấy xuống.-Nhỏ người hầu vui vẻ mời Bảo Ngọc vào nhà rồi chạy lên gọi Tiểu Phương.

Cốc....cốc....cốc....

_Tiểu thư ơi! Có người bảo là bạn của Tiểu thư đến chơi ạ.-Nhỏ người hầu nói vọng từ ngoài cửa.

_Dạ em biết rồi em xuống ngay cảm ơn chị.-Tiểu Phương còn đang ngái ngủ cái đầu vẫn còn hơi nhức.

Tại phòng khách, Bảo Ngọc đang ngồi nhâm nhi li trà và khẽ mỉm cười.

_Chào lâu quá không gặp nhớ bà quá à!-Tiểu Phương bước xuống cười nhạt.

_Gớm nói nhớ người ta mà cái mặt bơ phờ như thế hả?-Bảo Ngọc lo lắng.

_Ừ tại đang mệt.-Tiểu Phương chán nản.

_Mấy bữa nay lớp có gì vui không? Tui nhớ lớp quá à.

_Ừ lớp cũng bình thường mà sao bà không đi học bộ tính bỏ học luôn à.

_Tui học ở nhà chồng tui không cho học ở trường.-Tiểu Phương ỉu xiu.

_Kì vậy mà sao bà dám cưới mà chẳng có tiệc tùng gì hết vậy?-Bảo Ngọc thắc mắc câu hỏi của Bảo Ngọc động tới nỗi đau của Tiểu Phương cô không thể nói với Bảo Ngọc rằng quan hệ của cô và Minh Quân chỉ là hợp đồng được anh ta sẽ giết cô mất.

_Tại anh Quân bận quá với lại cũng định tới lúc tui ra trường rồi làm luôn. Mà hôm nay tui với bà đi chơi đi nha ở nhà hoài tui thấy tù túng quá.-Tiểu Phương giải thích nhanh rồi chuyển đề tài vì Bảo Ngọc là chuyên gia thắc mắc cái gì cũng hỏi cho ra ngọn ra ngành.

_Ừ nhưng mà bà đang bệnh có đi được không?

_Không sao đâu tui chỉ cảm nhẹ thôi ấy mà. Thôi bà đi với tui lên phòng chờ tui thay đồ rồi mình đi.-Tiểu Phương dắt Bảo Ngọc lên phòng mình định mở cửa thì thấy Minh Quân từ phòng làm việc bước ra.

_Đây là chồng tui.-Tiểu Phương cúi mặt.

_Còn đây là Bảo Ngọc bạn em.-Tiểu Phương chỉ tay về phía Bảo Ngọc.

_Chào anh.-Bảo Ngọc mỉm cười.

Minh Quân không nói gì chỉ giơ tay ám hiệu chào rồi bỏ đi.

_Nè tui thấy chồng bà sao sao đó.

_Sao là sao?-Tiểu Phương vừa lựa quần áo vừa quay sang hỏi.

_Lạnh lùng vô cảm kiêu ngạo.-Bảo Ngọc vừa nói vừa ngắm nghía những bức tranh trong phòng.

_Ảnh là vậy đấy nhưng....trong lòng thì tốt lắm.-Tiểu Phương nói dù lòng cũng cảm thấy ngượng vô cùng.

_Bà đừng có mà tin quá coi chừng lụy luôn thì khổ sống thì phải có lập trường riêng đừng có cái gì cũng bênh ông hết với lại tui thấy ông cũng kì thiệt ai đời bạn vợ mình tới chơi mà không chào hỏi gì hết may tui chỉ là bạn bà chứ nếu gặp ba bà chắc ông nói chuyện tay đôi luôn quá. Tui thấy cuộc hôn nhân này của bà chẳng đi vào đâu cả chẳng có hạnh phúc gì đâu chỗ bạn bè tui khuyên thật tình đó.-Bảo Ngọc ra dáng 1 nhà tâm lí học (ước mơ của chị ấy mà lị)

_Ừ tôi biết rồi.-Tiểu Phương nói xong quay sang lục lục cái gì đó trong tủ quần áo. Không cần Bảo Ngọc nói thì cô cũng biết Minh Quân đâu có yêu thương gì cô anh ta chỉ xem cô như 1 món hàng mà thôi thích thì dùng không thích thì cho vào sọt rác.

Sau khi thay đồ xong, cả hai nắm tay nhau đi xuống nhà. Dưới phòng khách Minh Quân đang ngồi nói chuyện với ai đó.

_Anh Quốc Minh sao anh ở đây?-Bảo Ngọc reo lên.

_Ừa sao em cũng ở đây?-Quốc Minh cũng ngạc nhiên không kém.

_Em đến nhà bạn em chơi.Đây nè.Đây là Tiểu Phương người em hay kể với anh ý.-Bảo Ngọc kéo tay Tiểu Phương lại sát gần mình.

_Ồ đúng là trái đất quả thật là tròn hóa ra vợ của Minh Quân lại là bạn của em.Anh là bạn của Minh Quân.-Quốc Minh cười xoa xoa cái đầu.

_Ra thế à.Tiểu Phương đây là Quốc Minh con của bạn ba tui người tui hay kể cho bà nghe ấy.

_Chào anh. Em là Tiểu Phương.Rất vui được gặp anh.-Tiểu Phương e dè.

Minh Quân vẫn ngồi im như tượng nói gì cứ như là anh ta đang ở ngoài hành tinh vậy.

_Thôi vậy tui em xin phép ra ngoài 1 chút.-Bảo Ngọc tìm cách chuồn.

_Ừ vậy 2 em đi đi.-Quốc Minh nở 1 nụ cười hết sức baby.

Tiểu Phương và Bảo Ngọc đi dạo khắp các khu mua sắm.Hai đứa cứ đi mãi đi mãi chẳng ai nói với ai câu nào.

_Nè bà làm mà im lặng thế?Thường ngày bà thích mấy cái chỗ này lắm mà.-Bảo Ngọc tỏ vẻ chán nản.

_Tại tôi đang mệt.Minh về thôi hôm nay tôi không có hứng.-Tiểu Phương nói xong bỏ ra cổng.

_Này.-Bảo Ngọc gọi với rồi chạy theo Tiểu Phương.

Ngồi trên xe Tiểu Phương cứ đưa mắt ra ngoài phía cửa sổ không phải là cô mệt do bệnh nhưng cô đang rất buồn.Ba thì bỏ rơi còn Minh Quân.....chồng cô thì lại hững hờ không 1 chút quan tâm gì đến cô.Cô cảm thấy cô đơn và lạnh lẽo lắm.

Xe thắng lại trước biệt thự Minh Thị.

_Này chuyện hồi nãy tui nói có gì sai bà bỏ qua nha.Tại tui thương bà nên nói vậy thôi.-Bảo Ngọc an ủi.

_Tui biết rồi.- Tiểu Phương bước xuống chào Bảo Ngọc rồi vô nhà.

Minh Quân đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế sofa tay cầm tờ báo che hết khuôn mặt của anh.Tiểu Phương không quan tâm mà đi thẳng lên phòng khóa trái cửa rồi ngồi phịch xuống giường.

Cốc....cốc....cốc-Tiếng gõ cửa.

_Vào đi.-Tiểu Phương nói nhỏ vừa đủ để nghe thấy.

_Cô ngồi dậy tôi có chuyện muốn nói.-Minh Quân lạnh lùng.

_Nói đi tôi nghe.-Tiểu Phương nói trong mệt mỏi nhưng rất dứt khoát.

_Ngày mai cô sẽ vào Minh Thị làm việc.

_Chức vụ?-Tiểu Phương lạnh lùng đáp.

_Trợ lý của tôi.Tối nay cô theo tôi đi dự tiệc ở nhà ông Lâm.Đây là đối tác lớn của Minh Thị cô làm sao coi cho được.

_Ok.-Tiểu Phương đáp cụt lủn.

Chiều hôm đó,đám người hầu lo chuẩn bị quần áo,giày dép cho Tiểu Phương.Cô cứ như 1 cái máy ai bảo gì làm nấy kêu ngồi ở đâu thì ngồi.Đúng 6h tối Minh Quân trông bộ vest đen sang trọng ngồi bất chéo chân dưới phòng khách.Hôm đó Tiểu Phương mặc 1 chiếc váy trắng ngắn có chiếc nơ to ở hông trông cực kì duyên dáng và rất sang trọng nhưng không quá già dặn.

_Thưa Thiếu gia,Tiểu thư đã chuẩn bị xong.-Ông quản gia tươi cười.

_Ừ.-Minh Quân đứng dậy quay sang phía Tiểu Phương đang đứng và có hơi giật mình vì hôm nay trông cô rất sang trọng rất ra dáng phu nhân của tổng giám đốc nhưng anh vẫn giữ được trạng thái bình tĩnh bước tới chìa tay ra trước mặt cô.

_...-Tiểu Phương im lặng do dự đặt tay mình lên tay Minh Quân dắt ra xe.

Trên xe hai người không ai nói với nhau câu nào. Bây giờ là tháng 5 thời tiết bắt đầu nóng lên mặc dù bác tài đã mở điều hòa cỡ lớn nhưng không khí vẫn ngột ngạt sao ấy. Tiểu Phương ấn nút mở cửa xuống cô muốn cho không khí ồn ào của xe cộ tràn vào giết chết cái sự tĩnh lặng trong xe. Cô cứ ngồi đó nhìn ra ngoài mắt buồn rười rượi trước kia hễ ai nhìn vào mắt cô thì họ đều thấy sự trong sáng, ngây thơ, thuần khiết nhưng giờ đây trong mắt của cô chỉ là 1 nỗi buồn âm ỉ của 1 người phụ nữ cô không còn là con gái nữa vì theo mọi người con gái lấy chồng thì đã thành phụ nữ rồi. Cô tự nhủ là sống tự lập và phải sống tốt ít nhất nếu cô gặp ba ở ngoài đường thì ông cũng sẽ vui khi thấy cô hạnh phúc. Tiếng thắng két của xe đưa Tiểu Phương về với hiện thực. Tiểu Phương khoác tay Minh Quân đi vào trong. Ở đại sảnh có rất nhiều đại gia máu mặt và các ông lớn có tiếng khắp Châu Á hầu hết là những người sang trọng và thành công lớn.

_Chào chủ tịch Trần! Đây là vợ tôi Tiểu Phương.-Minh Quân bắt tay với 1 người đàn ông trung niên với cặp mắt kính lão to.

_Xin chào.-Tiểu Phương cúi đầu nói lí nhí vừa đủ nghe.

_Ồ thì ra Tiểu thư đây là người lọt vào mắt xanh của Tổng Giám Đốc Minh Thị đây à. Xinh đẹp quá.-Ông Trần cười gian nhìn dè hết chỗ nói.

_À đây là vợ của tôi bà Trần Na Ra.-Ông Trần hướng tay về người phụ nữ kiều diễm bên cạnh mình.

_Xin chào.-Bà Trần nói (Bằng tiếng Anh) và giơ tay ra trước mặt Tiểu Phương.

_Xin chào. Bà là người Hàn Quốc à?-Tiểu Phương bắt tay với bà Trần và giao tiếp bằng tiếng Anh.

_Đúng vậy. Cô có biết nói tiếng Hàn không?-Bà Trần hỏi.

_Vâng. Tôi học từ nhỏ vì ước mơ của tôi là trở thành 1 nhà ngoại giao giỏi.-Tiểu Phương tự tin đáp lại bằng tiếng Hàn.

_Ồ Tổng Giám Đốc Triệu có phước quá rồi lấy được 1 cô vợ vừa xinh đẹp lại tài giỏi như cô đây thì sướng quá rồi.-Bà Trần quay sang nói chuyện với Minh Quân bằng tiếng Anh.

Minh Quân không nói gì chỉ cười trừ còn Tiểu Phương thì quay mặt đi chỗ khác lăm bắm cái gì đó.

Bà Trần với Tiểu Phương đứng nói chuyện với nhau. Hai người có vẻ rất hợp. Bà Trần dắt Tiểu Phương lại chỗ những người bạn rồi cùng nhau nói chuyện. Ở đó có cả người Trung Quốc, người Nhật. Không những Tiểu Phương nói chuyện rành rọt với họ mà cô còn am hiểu về văn hóa của từng nước nữa cơ. Ai trong số họ cũng trầm trồ trước sự thông minh của cô. Dù bạn nói chuyện với các giới làm ăn nhưng Minh Quân vẫn luôn để mắt tới Tiểu Phương vì anh sợ cô vợ hờ ngốc nghếch của anh lại gây chuyện. Một lúc sau tiếng nhạc vang lên mọi người đều buông ly xuống đi tìm cho mình 1 người bạn nhảy rồi nắm tay nhau đi ra đại sảnh. Tiểu Phương chỉ đứng đó nhìn rồi tủm tủm cười 1 mình.

_Hôm nay cô làm tốt lắm.-Minh Quân vừa nói vừa uống rượu.

Tiểu Phương không nói gì chỉ nhìn chăm chăm ra đại sảnh. Đến 9h tối, buổi tiệc tan mọi người đều ra về. Minh Quân và Tiểu Phương chào vợ chồng chủ tịch Trần rồi ra về. Ngồi trên xe hai người vẫn im lặng. Tiểu Phương ghét cay ghét đắng cái không khí này vì im lặng không phải là tính cách của cô. Cô ước gì Minh Quân là Bảo Ngọc để được hả hê buôn chuyện nhưng đó chỉ là ước mơ thôi. Về đến nhà Tiểu Phương leo lên giường ngủ chum mền lại và ngủ.

_Ngày mai cô dậy sớm theo tôi vào Minh Thị.-Minh Quân lạnh lùng nói.

_Biết rồi.-Tiểu Phương bực mình.

_Suốt ngày chỉ công việc với công việc may mà mình chỉ là vợ hờ của anh ta chứ mình mà là vợ chính thức chắc mình khổ với thằng cha này rồi.-Tiểu Phương nằm trong chăn lăm bắm.

Minh Quân về phòng làm việc bây giờ phải gọi là phòng ngủ mới đúng. Anh mở cửa sổ ra cho gió tràn vào phòng rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế xoay.

_Con nhỏ này xem ra được đấy nó cũng đến nỗi tệ như mình nghĩ. Có thể nó sẽ giúp được nhiều việc cho mình.-Minh Quân cười khẩy 1 cái.

5. Chương 5

Sáng hôm sau, Tiểu Phương thức dậy rất sớm để chuẩn bị quần áo vì ngày đầu tiên đi làm nên ít nhất cô nhìn phải gọn gàng, sạch sẽ và tươi tắn 1 chút. Vốn xong Tiểu Phương mặc bộ váy công sở màu đen mà Minh Quân đã mua sẵn, búi tóc lên cao cho gọn gàng, trang điểm nhạt vì cô không thích lòe loẹt rồi mang đôi giày cao gót đen vào nhìn cô có vẻ chừng chặc hơn so với những bộ váy trẻ trung mà cô hay mặc.

Cô đứng trước gương xoay xoay xem mình đã lịch sự chưa rồi với tay lấy cái ví đen đi ra. Vừa đi ra định mở cửa thì.....

Chụt.....

Tiểu Phương thấy môi mình vừa chạm vào một cái gì đó mềm mềm nhưng lại chẳng có cảm xúc gì. Mở to mắt ra cô mới phát hiện môi cô đang chạm vào môi của 1 người mà người đó là Minh Quân.

_Á.....Anh làm cái gì thế hả?-Tiểu Phương hét lên lấy tay đâm đâm vào người Minh Quân.

_Cô làm cái gì mà hét to thế hả?-.Minh Quân quát kéo tay cô vô phòng rồi khóa trái cửa lại.

_Ôi nụ hôn đầu đời của tôi. Đáng lẽ ra phải dành cho người mà mình yêu chứ sao lại dành cho cái gã đó chứ.-Tiểu Phương vừa lẩm bẩm vừa lấy tay chùi chùi miệng.

_Đúng là con nhỏ ngốc nụ hôn đầu đời với chã cuối đời.-Minh Quân cười nhìn cô cười khẩy.

_Anh nói cái gì đó.-Tiểu Phương tia ánh mắt giận dữ về phía Minh Quân.

_Anh muốn gì ở tôi?Sao anh lại làm cái chuyện vô liêm sỉ đó hả?-Tiểu Phương hét.

_Cô ăn nói cẩn thận nhá.Tôi không phải là hạng người như cô nghĩ đâu.Lúc này tôi định đi vào phòng gọi cô dậy đi làm thì tự nhiên cô cũng đi ra nên mới xảy ra chuyện như vậy.Cái gì mà nụ hôn đầu đời tôi nói cho cô biết con gái như cô có cho tôi cũng không thèm nữa chứ đừng có mà nói.-Minh Quân nổi giận.

_Anh nói gì thế hả?Anh dám xúc phạm tôi như thế hả?

Lời nói của Minh Quân đụng tới cục tự ái của Tiểu Phương nên cô tức giận tiến lại chỗ Minh Quân.

_Cô có cái gì hay mà bảo tôi không được xúc phạm.-Minh Quân cũng không vừa lạnh lùng đáp lại.

_Tôi chờ sau khi kết thúc hợp đồng này tôi sẽ trả mối thù này.-Tiểu Phương nắm tay lại.

_Ok cứ trả thù đi xem cô làm được gì?Thôi không nói nhiều nữa đi làm muộn rồi.-Minh Quân bỏ đi ra ngoài để lại Tiểu Phương với cục tức ghen hòng.

Cả Minh Quân và Tiểu Phương đều có những suy nghĩ rất lạ.

Minh Quân.

Sao mình lại nhiều lời với con nhỏ đó nhỉ?Thường ngày mình đâu có thích cãi nhau với đám con gái lắm chuyện đó.Mà công nhận từ ngày nhỏ đó về nhà này mình thay đổi nhiều quá xong việc là tranh thủ chạy về ngay không la cà trong các quán bar như trước nữa.

Tiểu Phương.

Anh ta nghĩ mình là ai chứ?Tưởng giàu thì làm phách à?Mình nhất định sẽ trả thù.Anh ta nói là cho dù có cho không mình anh ta cũng không thèm anh ta có biết rằng có nhiều người bên ngoài kia đang xếp hàng mỗi mồn chỉ chờ được cái gạt đầu của mình không hả?Đúng là đồ cóc ngồi đáy giếng coi trời bằng vung chẳng xem ai ra gì.

_Nhanh lên đi muộn rồi.-Minh Quân đứng bên ngoài nói vọng vào làm Tiểu Phương giật mình đứng lên với vội cái ví rồi phụng phịu đi ra ngoài.

Xe đưa Minh Quân và Tiểu Phương đến Minh Thị.

_Xin chào Tổng Giám Đốc ạ.-Đám vệ sĩ đồng thanh.

_Gọi tất cả nhân viên ra đây.-Minh Quân nói với 1 thằng vệ sĩ.

5 phút sau tất cả nhân viên của Minh Thị kể cả những người lao công đã có mặt dưới đại sảnh.

_Mọi người nghe đây.Tôi muốn giới thiệu với mọi người trợ lý mới của tôi chắc không cần phải nói rõ thì mọi người cũng biết là ai rồi phải không?-Minh Quân nói đồng dặc.

_Xin chào mọi người tôi là Tiểu Phương.Tôi mới vào làm nên chưa biết hết nội quy và cách thức làm việc ở đây.Mong được mọi người giúp đỡ.-Tiểu Phương cúi đầu.

Clap....Clap....Clap....

Các anh con trai thì vỗ tay hoan hô còn các chị con gái thì nhìn Tiểu Phương đầy ghen tị vì họ vào đây làm chỉ vì muốn được ngồi vào chức trợ lý Tổng Giám Đốc còn Tiểu Phương thì mới chân ướt chân ráo mà đã được ngồi vào cái chức đó rồi.

_Những người từ chức trưởng phòng đến phó tổng giám đốc bước lên đây cho tôi.

Minh Quân vừa dứt lời thì khoảng 20 người nam có nữ có bước lên.

_Xin chào tôi là Trưởng Phòng Kế Hoạch.-Người 1.

_Tôi là Trưởng Phòng Tài Chính.-Người 2.

_Tôi là Trưởng Phòng Kinh Doanh.-Người 3.

_Tôi là Giám Đốc Marketing.-Người 4.

Bla....bla....bla....

_Có chuyện gì thì hỏi mấy người này nhé.Thôi mọi người về phòng làm việc đi.Còn em đi theo anh.-Minh Quân nắm tay kéo nhẹ Tiểu Phương đi.

Cái nắm tay của Minh Quân làm Tiểu Phương hơi bất ngờ nhưng sau đó lại bình tĩnh lại ngay vì cô thừa biết trước mặt nhân viên Minh Quân mới làm vậy thôi

_Cô bỏ tay tôi ra được rồi đó.-Minh Quân cau có.

Tiểu Phương cứ lo suy nghĩ đầu đầu không biết rằng Minh Quân đã nắm tay đưa cô vào thang máy lâu rồi.

_Ồ....xin lỗi.-Tiểu Phương bối rối gỡ tay mình ra khỏi tay Minh Quân rồi vội quay đi chỗ khác.

Minh Quân nhìn thấy vẻ bối rối của Tiểu Phương chỉ biết khẽ mỉm cười.

Ting.....toong....

Cánh cửa cầu thang máy mở ra Tiểu Phương vội chạy nhanh ra ngoài mở túi xách lấy chai thuốc xịt xịt vào mũi.

_Cô làm sao thế?-Minh Quân lo lắng.

_K.....hông....s....ao....anh đừng q...uan...tâm.-Tiểu Phương vội quay lưng bỏ đi.

_Nói cho tôi nghe cô làm sao?-Minh Quân nắm chặt cổ tay Tiểu Phương kéo lại.

_Đau bụng ra.-Tiểu Phương như sắp khóc lên.

_Nói mau đi.-Minh Quân quát rồi buông tay Tiểu Phương ra.

_Tôi không sao hết.Bây giờ tôi sẽ làm việc ở đâu?-Tiểu Phương xua xua tay rồi đổi đề tài.

_Nhưng....

_Hả????Nhưng nhì gì?Chỗ làm việc của tôi ở đâu?-Tiểu Phương giả ngu cho Minh Quân khỏi hỏi thêm nữa.

_Ồ....cô làm việc ở phòng này sát bên phòng của tôi có gì thì cứ qua hỏi trong phòng có tất cả các giấy tờ , tài liệu của Minh Quân đến lúc tôi cần thứ gì cô phải mang qua ngay.Hiểu không?-Minh Quân biết Tiểu Phương đang giấu mình chuyện gì đó nhưng anh sẽ điều tra cho ra lẽ.

_Ok.Vậy thôi.Tôi vô làm việc nha.Chúc anh 1 ngày làm việc tốt lành.-Tiểu Phương nói rồi nhanh chóng đi vô phòng làm việc của mình.

_Alo cậu mau điều tra những hồ sơ về sức khỏe của vợ tôi.Có gì thì gọi điện báo ngay cho tôi nghe không?-Minh Quân ra lệnh cho tên luật sư riêng.

Tiểu Phương đứng ở trong phòng làm việc đã nghe thấy những lời nói của Minh Quân.Người cô run bần bật lên trán thì toát cả mồ hôi lạnh cô sợ Minh Quân sẽ biết được cô mắc chứng hen suyễn nặng và cô không thể dầm mưa hay sống trong môi trường ngột ngạt.Cô nghĩ nói làm gì nếu nói mà bệnh của cô có thể khỏi thì cô sẽ nói và cô biết chắc 1 điều rằng Minh Quân sẽ không bận tâm gì đến đâu vì anh ta đâu có là gì của cô với lại anh ta chỉ xem cô là 1 món hàng thôi mà.Tiểu Phương bắt đầu tham quan phòng làm việc của mình ở đây rất thoáng mát không ngột ngạt, ánh sáng vừa đủ,thiết bị làm việc cũng ok.Cô hít 1 hơi thật sâu rồi ngồi vào ghế.Cô vừa ngồi yên vị trên cái ghế xoay thì chuông điện thoại reo.

_Alo!Tôi trợ lý tổng giám đốc xin nghe.-Tiểu Phương bình tĩnh nói.

_Xem ra cô cũng biết cách làm việc đó.-Người đầu dây bên kia châm chọc.

_Ai vậy?-Tiểu Phương ngạc nhiên.

_Tôi. Minh Quân đây.Bây giờ cô soạn giúp tôi những tài liệu về khu đất Phúc Lợi.15 phút sau mang qua cho tôi ngay.-Minh Quân ra lệnh.

_Biết rồi.-Tiểu Phương bực dọc nói lại.

_Nói nhỏ nhẹ không được à.Đúng là cái đồ đáng ghét.-Tiểu Phương lẩm bầm **** rửa rồi bắt đầu đi tìm tài liệu.

Đúng 10 phút đồng tài liệu về khu đất Phúc Lợi đã nằm gọn trong tay Tiểu Phương.

Cốc...cốc...cốc....

_Vào đi.-Minh Quân lạnh lùng nói.

_Đây tài liệu về khu đất Phúc Lợi.-Tiểu Phương nói bằng cái giọng mỉa mai và đặt sấp tài liệu lên bàn.

_Được rồi.Cô về phòng làm việc đi.-Minh Quân nói mà mắt cứ dính chặt vào màn hình máy tính chẳng thèm quay sang nhìn Tiểu Phương 1 cái.

Tiểu Phương đi ra khỏi phòng miệng thì cứ lẩm bầm **** rửa.

_Không biết kiếp trước mình có nợ nần gì với thằng cha này không???Sao bây giờ bắt mình phải dính với ổng chứ đáng lẽ ra giờ này mình đang ngồi trong lớp học buôn chuyện với Bảo Ngọc rồi.Thằng cha này chính là kẻ đã phá hết đời mình.Đúng là đồ máu lạnh đáng lẽ ra phải cảm ơn 1 tiếng khi người ta đem hồ sơ vô cho chứ đằng này mắt cứ dán vào máy tính bộ hấn ta không biết phép lịch sự tối thiểu là gì hả????-Tiểu Phương cứ vừa đi vừa lẩm bầm 1 mình chẳng biết đến mọi thứ xung quanh gì cả.

Rầm.....

_Á-Tiểu Phương hét lên 1 tiếng rồi ngã sầm xuống đất hình như cô vừa đụng vào 1 vật gì đó.

Ngước mắt lên nhìn cô thấy 1 người con gái xinh đẹp mái tóc nhuộm màu nâu hạt dẻ xoa dài với bộ váy bó màu đen đang nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ.

_Xin lỗi chị tôi vô ý quá.-Tiểu Phương từ từ đứng dậy.

_Đúng là hạng con gái ngốc nghếch.Tôi không hiểu tại sao Minh Quân lại có thể yêu và cưới 1 đứa như cô rồi còn cho vào làm chức trợ lý nữa.Cô thì có gì hay nào hay chỉ là được cái lót ngực thơ để đi mỗi chài đàn ông.-Á đứng khoanh tay và ném cho Tiểu Phương 1 ánh nhìn khinh bỉ.

_Này chị là ai mà dám lên giọng dạy đời tôi.Chị nói tôi mỗi chài đàn ông à rồi còn nói tôi dùng vẻ ngây thơ để dụ dỗ con trai à sao mà chị biết rõ thế phải chăng chị cũng đã từng như vậy nên chỉ mới nhìn thôi là đã biết hết về con người của tôi.Phải tôi là hạng con gái ngốc nghếch thích dùng vẻ bề ngoài ngây thơ để mỗi chài đàn ông đấy thì sao nào chị và tôi chắc cũng cùng level mà thôi.-Tiểu Phương nói 1 hơi rồi ném 1 ánh mắt sắt đá về ả đó.

_Mày.....-Ả định giơ tay giáng cho Tiểu Phương 1 bạt tay thì đã bị cô chụp lấy.

_Xin lỗi tôi không thích dùng vũ lực.Tôi nghĩ chúng ta kết thúc câu chuyện này ở đây được rồi đó.-Tiểu Phương buông tay con ả ra rồi bỏ đi.

Tiểu Phương tức giận không chịu nổi.Hồi nãy không nhận là con ả đó chết với cô rồi.

_Cô ấy nói mình mỗi chài Minh Quân.Xin lỗi nhá hạng người như anh ta có cho đây cũng không thêm chính anh ta mới cần đến tôi.Cô nói anh ta yêu và cưới tôi ư?Phải anh ta yêu tôi nhưng chỉ yêu những kiến thức tôi có thôi anh ta cưới tôi ư cưới chỉ vì cái chức Chủ Tịch mà thôi.Chính anh ta mới là kẻ mỗi chài.Tất cả những gì anh ta làm chỉ vì muốn tất cả thuộc về anh ta.Tất cả chỉ vì lòng ích kỉ của anh ta mà thôi.Chứ anh ta nào có nghĩ đến cảm nghĩ của tôi chứ?????-Tiểu Phương nghĩ rồi khẽ cười 1 cái chua chát.

Cô gạt đi dòng nước mắt đang lăn trên má rồi bắt đầu vô việc.Cô nghĩ cái có thể làm cho cô quên đi mọi nỗi buồn chỉ có thể là công việc mà thôi.Thế là cô cứ làm và làm mãi chẳng chịu ngừng tay.Đồng hồ chỉ đúng 11h Tiểu Phương cảm thấy cái bụng của mình đang biểu tình chí chóe.Cô đứng dậy đi ra kiếm cái gì đó lót vào cái bụng rỗng của mình.

_Cô định đi đâu thế?-Minh Quân đứng kiêu ngạo cho 2 tay vào túi quần nhìn Tiểu Phương.

_Tôi đi đâu phải báo cáo cho anh à.-Tiểu Phương liếc xéo Minh Quân.

_Định rủ cô đi ăn chung thôi.

_Ăn chung á????Mắc mớ gì tôi phải ăn chung với anh.

_Tôi cũng đâu có thèm ăn chung với cô.Bộ cô muốn nhân viên trong Minh Thị đồn ầm lên rằng vợ chồng Tổng Giám Đốc không ăn cơm chung mà lại ăn riêng à.

_Tùy anh.-Tiểu Phương xua xua tay rồi đi về phía nhà ăn.

_Cô đi đâu thế?-Minh Quân gọi với theo.

_Chẳng phải anh nói là muốn đi ăn sao???Muốn ăn thì phải đi vô nhà ăn chứ???-Tiểu Phương quay lại.

_Chúng ta ra ngoài ăn chỗ đó chỉ dành cho nhân viên thôi.Tôi đã đặt bàn hết rồi với lại tôi không quen ăn cơm với nhân viên.-Minh Quân nhăn mặt.

_Nhưng tôi thích ăn ở nhà ăn hơn vừa đông người thức ăn cũng không tệ chứ vô nhà hàng chán lắm.Nếu anh không thích thì cứ việc ra ngoài ăn.-Tiểu Phương nói rồi bỏ đi.

_Này chờ tôi với.-Minh Quân chạy theo Tiểu Phương.

Anh đành phải vô nhà ăn dùng bữa trưa vì anh chẳng muốn nhân viên bàn tán um sùm.Tiểu Phương thì cứ thản nhiên lấy thức ăn rồi ngồi vào bàn còn Minh Quân thì cứ tìm cách lẩn tránh những ánh nhìn của nhân viên.Vì đây là lần đầu họ thấy Tổng Giám Đốc xuống nhà ăn dùng bữa.Nhưng họ chỉ dám nhìn rồi bỏ đi không ai dám bàn tán gì vì chỉ cần 1 lời nói nào không hay lọt vào tai Minh Quân tức là người đó sẽ nhân nút khỏi Minh Thị.

_Anh làm sao thế????-Tiểu Phương giả vờ hỏi khi thấy cái vẻ e dè của Minh Quân y như là con dâu mới về nhà chồng vậy.

_Cô còn hỏi nữa hả????Tôi bảo cô ra ngoài ăn đi vừa ngon lại không bị chú ý như vậy.-Minh Quân nói khẽ đủ để 2 người nghe thấy.

_Hihihihihhi.Từ từ rồi sẽ quen thôi.Ăn đi.-Tiểu Phương cười rồi cặm cùi ăn.

Minh Quân cũng từ từ đưa thức ăn vào miệng.Sau khi ăn anh cảm thấy thức ăn ở đây không thua những nơi anh thường ăn mà ăn xong lại có thể vào phòng làm việc ngay.

_Sao thấy thế nào cũng không thua gì ngoài tiệm phải không?-Tiểu Phương chìa tay đưa cho Minh Quân li nước lọc.

_Cũng tạm tạm.Thôi lên phòng làm việc mau.-Minh Quân cầm lấy li nước uống cạn rồi đứng lên đi.

_Khoan mới ăn no mà làm việc ngay thì không tốt cho bao tử đâu.Ngồi đây chơi chút đi.-Tiểu Phương nắm tay Minh Quân lại và ấn anh ngồi xuống ghế.

_Tôi không rảnh đâu còn nhiều công việc tôi còn đang rất nhiều đây.-Minh Quân định đứng lên.

_Ngồi 1 tí đi.Đi nha.-Tiểu Phương làm bộ dạng ngây thơ năn nỉ Minh Quân.

_Được nhưng chỉ 1 tí thôi đó.

_Ừ.-Tiểu Phương cười.

_Này anh kể cho tôi nghe về đi.Để lúc nào có ai hỏi tôi thì tôi còn trả lời nữa chứ?Chẳng hạn như anh là người như thế nào?Anh thích ăn gì?Uống gì?Mẫu người bạn gái của anh là gì??Anh đã từng yêu ai chưa?-Tiểu Phương hớn hởi nói.

_Tôi thì có gì mà kể.Đẹp mệt quá.Đó không phải là chuyện của cô.-Minh Quân xua xua tay.

_Không thì thôi làm thấy ghê.-Tiểu Phương bĩu môi.

_Xong chưa???Tôi đi lên đây.-Minh Quân đứng dậy.

Tiểu Phương cũng nắm tay anh đi lên theo.Dáng của 2 người vừa khuất thì nhân viên trong phòng ăn bàn tán xôn xao.

Vừa vào phòng thì chuông điện thoại của Minh Quân reo.

_Có thông tin gì không?-Minh Quân hỏi hộp.

_Dạ không.Các tài liệu cho thấy sức khỏe của Tiểu Thư rất bình thường không có gì là đáng lo.-Giọng đầu dây kia vang lên.

_Được rồi.-Minh Quân gấp máy nhưng trong đầu anh đang có 1 dấu chấm hỏi to đùng.

Tại sao lại như thế??Rõ ràng hồi sáng cô ta có triệu chứng khó thở mà.Sao lại nói rằng sức khỏe của cô ta bình thường là sao???

Suy nghĩ 1 hồi Minh Quân rút máy ra gọi cho ba Tiểu Phương.

_Ông ra quán cà phê Helen gặp tôi gấp.-Minh Quân nói xong vội gấp máy rồi đi ra.

Tại quán cà phê Helen có 1 người đàn ông trung niên đang ngồi kế bên thác nước trông ông có vẻ sốt ruột lắm.Một lúc sau có 1 chàng trai trẻ bước vào anh ta thu hút hết mọi ánh nhìn của mọi người từ già trẻ lớn bé.Anh ta bước vào ngồi đối diện với người đàn ông đầy với khuôn mặt lạnh tanh.

_Tiểu Phương nó có khỏe không Thiếu Gia?-Ba Tiểu Phương vội hỏi ngay khi vừa thấy Minh Quân.

_Ông mà cũng biết quan tâm tới cô ấy ư???Cô ấy vẫn bình thường.-Minh Quân khẽ nhếch mép.

Ông Dương thở phào nhẹ nhõm sau lời nói của Minh Quân.Ông ấy cứ tưởng có chuyện gì xảy ra với cô ấy.

_Tôi muốn hỏi ông 1 chuyện.Tiểu Phương.....-Minh Quân ngập ngừng.

_Tiểu Phương làm sao???-Ông Dương hỏi hộp.

_Cô ấy có vấn đề gì về sức khỏe không??-Minh Quân hỏi hộp nói.

_Vấn đề???Vấn đề gì ạ???-Ông Dương bất ngờ.

_Hồi sáng tôi thấy cô ấy có triệu chứng khó thở và đã cho người điều tra nhưng các tài liệu cho thấy sức khỏe của cô ấy bình thường nhưng tôi đoán là ông biết được điều gì đó.-Minh Quân dùng đôi mắt nhìn xoáy vào mắt ông Dương như muốn đọc hết suy nghĩ của ông vậy.

_Khó.....t....hở.....à????K....hông....p....hải....đâu....Thiếu...g...ia....nhầm rồi-Ông Dương xua xua tay và tìm cách lẩn tránh ánh nhìn của Minh Quân.

_Nói dối.Ông tưởng rằng tôi sẽ tin ông sao???Không bao giờ còn nếu ông không nói thì tôi sẽ đuổi Tiểu Phương ra khỏi nhà và sẽ không đầu tư vào Dương Thị 1 đồng nào nữa.Sao ông thấy sao???-Minh Quân hăm dọa.

_Đừng.Tôi van Thiếu Gia đó.Tôi không muốn Tiểu Phương sẽ có 1 tương lai u tối như tôi.Tôi thì sao cũng được nhưng Tiểu Phương nó không thể sống khổ cực như tôi được.-Ông Dương nói như sắp khóc.

_Vậy thì nói mau đi.-Minh Quân ra lệnh.

_Thật.....r...a....Tiểu Phương nó mắc chứng hen suyễn nặng không thể sống trong môi trường ngột ngạt hay dầm mưa quá lâu.-Ông Dương bình tĩnh nói mặc dù lòng ông đang rất đau ông không muốn nói ra bí mật mà Tiểu Phương đã muốn chôn vùi trong suốt thời gian qua.

Minh Quân gần như chết lịm sau lời nói của ông Dương.Anh không nghĩ Tiểu Phương lại mắc chứng bệnh như vậy????Không không thể như thế được anh phải cứu lấy cô phải cứu bằng mọi cách cũng như đang cứu cái chức Chủ tịch đang lung lay.Chỉ cần Tiểu Phương rời khỏi cuộc đời này xem như anh không thể với tới cái chức Chủ tịch Minh Thị được.

_Tại sao ông lại không nói cho tôi biết trước lại còn không tìm cách chữa trị cho cô ấy nữa?-Minh Quân tức giận.

_Bệnh của Tiểu Phương là bẩm sinh từ khi sinh ra đã mắc phải rồi không thể cứu chữa được còn việc tôi không nói cho Thiếu Gia biết bởi vì.....Tiểu Phương không muốn ai biết về sức khỏe của nó.Nó không muốn bị xa lánh.-Ông Dương nói trong đau khổ.

Sau đó,Minh Quân trở về Minh Thị trong tâm trạng bàng hoàng anh chẳng thể bắt đầu vào công việc khi anh nhìn vào bất cứ cái gì trong phòng thì hình ảnh của Tiểu Phương lại hiện ra.

Đúng 4h chiều,Tiểu Phương vươn vai với lấy túi xách đi ra khỏi phòng.Minh Quân đã đứng chờ sẵn bên ngoài.Hai người nắm tay đi xuống đại sảnh.Vừa đi Tiểu Phương cứ nói lúi lo còn Minh Quân thì im lặng như cái xác không hồn.

_Anh bị làm sao thế??Sao chẳng nói gì thế hả??-Tiểu Phương nhìn Minh Quân dò xét.

_Không sao.-Minh Quân trả lời như 1 cái máy rồi mở cửa xe cho Tiểu Phương.

6. Chương 6

Vừa về đến nhà Tiểu Phương chưa kịp uống miếng nước Minh Quân đã nắm tay cô lên phòng.Anh ấn cô ngồi xuống giường khóa trái cửa lại và ngồi xuống đối diện cô.

_Anh làm sao thế???Anh bị thần kinh à???-Tiểu Phương bực mình định đứng lên nhưng Minh Quân đã vội níu cô lại và ấn cô ngồi xuống.

_Phải thần kinh tôi đang có vấn đề đấy.Tại sao cô không nói cho tôi biết?-Minh Quân nhìn Tiểu Phương với đôi mắt đầy tức giận.

_N.....ói.....nói.....c....ái.....gì????-Tiểu Phương dường như đã đánh hơi được điều gì từ Minh Quân.

_Này tôi nghĩ cô không gốc đến nỗi đó đâu.Nếu cô muốn thì tôi sẽ nói thẳng ra luôn.Chuyện cô bị chứng hen suyễn nặng.Sao cô không nói cho tôi biết???

_Ai nói cho anh biết???-Tiểu Phương cúi gầm mặt xuống.

_Cô không cần phải biết.Cô trả lời cho tôi biết đi cô mắc chứng hen suyễn thật đúng không???-Minh Quân dùng tay bóp chặt bờ vai của Tiểu Phương.

_Anh đã biết rồi thì tôi chẳng cần phải giấu làm gì???Đúng tôi mắc chứng bệnh đó đấy.Nhưng anh đừng bận tâm tôi sẽ không cần anh giúp đỡ đâu.-Tiểu Phương nhìn Minh Quân cười nửa miệng.

_Tôi hỏi tại sao cô không nói cho tôi biết?-Minh Quân lặp lại câu hỏi.

_Nói nói ra thì căn bệnh của tôi sẽ chấm dứt ư?Mà việc gì tôi phải nói cho anh biết chứ.Đó chẳng phải là việc của anh.Chẳng phải anh đã nói ngay từ đầu rồi sao việc anh lo việc tôi lo.Chúng ta chỉ đang đóng kịch thôi mà.Tôi mong anh hãy nhớ điều đó và đừng xen vào chuyện của tôi nữa.-Tiểu Phương nói 1 hơi may mà phòng của cô là phòng kín có hét to cỡ nào bên ngoài cũng chẳng nghe thấy chứ nếu không thì lộ tẩy hết rồi.

_Được thôi từ nay tôi sẽ không quan tâm tới cô nữa mà nói thật nhá cô là cái gì mà tôi phải quan tâm chứ cô chỉ là 1 món hàng thôi.Tôi thích thì sai không thích thì cho vào sọt rác.-Minh Quân mỉa mai nhưng anh thực sự tức giận vì lời nói của Tiểu Phương chẳng khác nào cô nói anh nhiều chuyện.

Nói xong Minh Quân đóng sầm cửa lại đi ra khỏi nhà.Tiểu Phương chẳng thèm quan tâm cô cứ thản nhiên làm việc,ăn cơm rồi ngồi xem phim bộ.Mãi đến 11h khuya,sau khi xem hết mấy đĩa phim bộ cô mới phát hiện ra Minh Quân chưa về.Tiểu Phương bắt đầu lo lắng cô nhấn máy gọi cho Minh Quân nhưng cái cô nhận được không phải là giọng nói của anh mà chỉ là tiếng tút....tút....tút.... buồn tẻ.

Cô cứ gọi đi gọi lại mấy chục lần Minh Quân cũng không thèm nghe máy.

_Mà mắc gì mình phải quan tâm tới anh ta chứ?Hồi nãy đã nói là sẽ không quan tâm tới chuyện của nhau nữa rồi mà.Tiểu Phương mày làm sao thế???Không được quan tâm tới anh ta nữa.Không được.-Tiểu Phương lẩm bẩm.

_Mãi sao Thiếu Gia vẫn chưa về vậy?Không khéo cậu ấy lại trở về như ngày xưa nữa thì.....-Ông Quản Gia lo lắng.

Tiểu Phương ngồi nghe lời của ông Quản Gia nói liền quay sang hỏi:

_Ngày xưa là sao vậy bác??????

_Vậy là Tiểu Thư không biết gì về quá khứ của Thiếu Gia à?-Ông Quản Gia có hơi bất ngờ.

_Dạ.....cháu....ng...hĩ....đó...l....à...chuyện....r....iêng...tư nên k...hông...d...ám hỏi.-Tiểu Phương lung túng vớ đại cái lý do nói ngay cả cô cũng không biết rằng mình đang nói cái gì.

_Nhưng bác có thể nói cho cháu biết chuyện gì đã xảy ra với anh ấy không?Để cháu có thể giúp anh ấy vượt qua.-Tiểu Phương tò mò.

Ông Quản Gia có hơi ngần ngại vì ông không muốn nói ra bí mật của Minh Quân nhưng nghĩ Tiểu Phương là vợ của anh dù gì cũng phải biết nên ông quyết định nói với cô.

_Vào năm lớp 11 Thiếu Gia có thích 1 cô nữ sinh trong trường cấp 3.Lúc đó,cậu ấy hòa đồng vui vẻ với mọi người lắm chứ không như bây giờ lúc nào cũng lạnh lùng.Thiếu Gia và cô gái ấy quen nhau được 1 năm thì Thiếu Gia phát hiện ra cô ấy chẳng yêu thương gì cậu ấy cô gái ấy đến với Thiếu Gia vì tiền.Thiếu Gia đã sống trong đau khổ suốt 3 năm trời.Sau đó cậu ấy thề là sẽ không bao giờ tiếp xúc với 1 người con gái nào nữa suốt ngày hễ tan sở là cậu ấy lại đi nhậu nhẹt say sưa.Hôm Thiếu Gia đưa Tiểu Thư về tới cũng thấy hơi bất ngờ.Tôi biết rằng Thiếu Gia vẫn chưa quên hẳn và chờ đợi cô gái ấy.Tôi mong Tiểu Thư có thể giúp Thiếu Gia vượt qua chuyện này.Chuyện tôi nói cô đừng nói với Thiếu Gia nhé.-Ông Quản Gia có vẻ rất buồn.

Tiểu Phương có vẻ rất sốc sau khi nghe những lời nói của Quản Gia cô không ngờ Minh Quân lại có 1 quá khứ buồn như vậy.

_Dạ cháu biết rồi.Cháu sẽ giúp anh ấy vượt qua.-Tiểu Phương cười nhạt.

Ngoài miệng cô nói là sẽ giúp Minh Quân vượt qua cú sốc này nhưng cô chẳng biết phải làm gì? Quan hệ giữa cô và Minh Quân chỉ là giả. Cô và anh chẳng là gì của nhau làm sao cô có thể giúp anh được đây.

Đang đắm chiêu suy nghĩ Tiểu Phương nghe thấy tiếng cửa mở. Cô liền chạy ra. Trước mặt cô Minh Quân với dáng đứng xiêu vẹo khác với cái dáng cao ngạo của anh hằng ngày. Cô liền chạy lại đỡ và đưa anh vào nhà.

“Mọi người cứ để tôi chăm sóc anh ấy. Thôi cũng khuya rồi mọi người vào nghỉ đi.” Tiểu Phương nói với đám người hầu rồi dìu Minh Quân lên phòng.

Đặt anh nằm xuống giường tháo giày ra cô bắt đầu lấy khăn ướt lau mặt cho anh.

Đ...ồ...n...gốc...mày...q...uan...t...âm...tớ...i...cô...t...a...làm...gì để...rồi...b...ị...c...ô...t...a...coi...l...à...đứa...nhiều...chuy...ện...b...lĩnh...đàn...ôn...g...của...m...ày...đâu...rồi...m...ày...đã...t...hề...là sẽ...k...hông...q...uan...tâm...t...ới...1...đứ...a...con...gái...nữa...m...à.N...goài...T...hư...Kỳ...ra...m...ày...k...hông...đ...ược...quan tâm...t...ới...đứa...c...on...gái...n...ào...nữa.-
Minh Quân nói trong cơn say tay chân cứ quơ lung tung.

“Thư Kỳ???? Người anh ta yêu tên là Thư Kỳ sao???? Đúng như lời Quân Gia nói anh ta vẫn chưa quên được cô ta.” Tiểu Phương ngẫm nghĩ cô thấy có cái gì đó hụt hẫng lắm nhưng cô chẳng thèm quan tâm tới mà tiếp tục lau tay cho Minh Quân.

Một lúc sau, Minh Quân đã chìm vào giấc ngủ. Tiểu Phương đắp chăn cho anh rồi đi ra ngoài.

Cô xuống phòng khách định chợp mắt nhưng không được cứ hễ cô nhắm mắt lại thì có dòng chữ hiện to trong đầu cô “Thư Kỳ cô ấy là người như thế nào?”. Câu hỏi đó cứ văng vẳng trong cô.

Cô ngồi dậy lắc lắc cái đầu cho dòng chữ đó văng ra ngoài nhưng không được.

“Mày làm sao thế???? Tại sao 2 chữ THƯ KỲ cứ lẩn quẩn trong tâm trí của mày. Tại sao thế???? Tại sao khi nghe Minh Quân nhắc tên cô ta trong cơn say mày lại cảm thấy hụt hẫng? Tại sao??? Mày đang ghen à. Không không thể như thế được mày chẳng có tư cách gì để ghen cả. Tiểu Phương à!!! Mày hãy tỉnh lại đi. Mày chẳng là gì của Minh Quân cả. Tỉnh lại đi.”

Tiểu Phương cứ suy nghĩ đến khi đồng hồ điểm đúng 3h sáng cô mới chợp mắt được 1 lúc. Đến 8h sáng, cô giật mình tỉnh dậy đi lên phòng. Minh Quân vẫn đang ngủ.

“Lúc anh ta ngủ trong thật hiền cứ như là con mèo con vậy ước gì lúc tỉnh táo anh ấy cũng như vậy thì tốt quá.” Tiểu Phương mỉm cười rồi đi xuống bếp pha nước chanh cho Minh Quân.

“Úm...-Minh Quân lấy tay ôm đầu mắt từ từ mở ra.”

“Anh tỉnh rồi à? Ngồi dậy uống li nước chanh này vào đi. Nó sẽ giúp anh tỉnh táo hơn đấy.” Tiểu Phương chìa tay đưa cho Minh Quân li nước và khẽ mỉm cười.

“Cảm ơn cô.-Minh Quân mệt mỏi đón lấy ly nước và uống cạn hết.”

“Xin lỗi anh chuyện hôm qua nhé! Tôi có hơi quá lời.”

Minh Quân im lặng không nói gì mắt chỉ hướng ra cửa sổ miệng uống từng ngụm nước chanh. Tiểu Phương bỏ ra ngoài. Cô vừa đi khỏi Minh Quân trở về với trạng thái bình thường. Anh cũng không ngờ Tiểu Phương lại xin lỗi anh. Tuy là người dễ tính nhưng muốn nghe được câu xin lỗi của Tiểu Phương thì rất khó. Anh cũng cảm thấy có lỗi với cô. Nhưng anh không dám nói ra 2 chữ xin lỗi có cái gì đó đã chặn ngay cuống họng khi anh bắt đầu muốn nói ra 2 chữ ấy. Ly nước chanh làm Minh Quân tỉnh táo hơn 1 chút. Nhìn đồng hồ anh phát hiện ra là đã trễ giờ làm. Anh vội khoác chiếc áo vest vào chạy xuống nhà. Đang vội mà thấy Tiểu Phương vẫn thản nhiên xem tạp chí. Anh tiến lại giật cuốn tạp chí trong tay cô.

“Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không hả? Sao còn chưa chuẩn bị đi làm?” Minh Quân bực mình.

“Anh bị gì thế? Chưa tỉnh à?” Tiểu Phương với tay sờ trán Minh Quân.

“Cô làm cái gì thế hả? Nhanh đi lên thay đồ.-Minh Quân lôi tay cô tới cầu thang.”

“Ngày anh điên à!! Hôm nay là chủ nhật đi làm với ma à.-Tiểu Phương giựt tay Minh Quân ra.”

Minh Quân vội rút điện thoại ra.Chữ SUNDAY đập vào mặt anh làm anh què không nói nên lời.Biết Minh Quân đang ngượng Tiểu Phương tìm cách chữa lửa.

_Này hôm nay là chủ nhật đấy.Chúng ta đi chơi đi.Ở nhà hoài tôi thấy chán quá.-Tiểu Phương năn nỉ.

_Đẹp.Không đi đâu hết.Cô thích thì rủ người khác đi.-Minh Quân từ chối thẳng.

_Tôi còn ai đâu mà rủ có mỗi con bạn thân nó cũng đi du lịch mất rồi.-Tiểu Phương giả vờ buồn rầu.

_Kệ cô.

_Mà hôm bữa mẹ gọi cho tôi hỏi bộ anh không đưa tôi đi chơi hay sao mà chẳng thấy gửi hình sang.-Tiểu Phương vớ vội cái lý do cô vừa nghĩ ra.

_Thế cô nói thế nào?

Vừa nghe đến chữ MẸ Minh Quân quay phắt lại hỏi Tiểu Phương.

_Tôi nói rằng do anh bận quá nên không đưa tôi đi đâu.Mẹ nói là nói với anh đưa tôi đi đâu cho khuây khỏa rồi gửi hình sang nếu không mẹ sẽ bay về đây ngay.

Thấy Minh Quân có vẻ tin Tiểu Phương được nước chơi tới luôn.

_Vậy cô lên thay đồ đi.Mà cô muốn đi đâu.Nha Trang,Đà Lạt,Cam Ranh hay chỗ nào?

_Thôi đi mấy cái đó chán lắm.Bộ đi chơi là phải đi mấy chỗ đó à.

_Chứ cô muốn đi đâu????

_Đi.....chợ trời với công viên giải trí đi.Lâu rồi tôi chưa đến đó.-Tiểu Phương gợi ý.

_Hả????Tôi không đi tới mấy chỗ đó đâu.-Minh Quân bác bỏ.

_Đi đi vui lắm đó.-Tiểu Phương năn nỉ.

_Cô có bị sao không đó???Tổng Giám Đốc như tôi đây mà lại đi vào mấy cái chỗ đó à lỡ gặp nhân viên thì què chết.-Minh Quân lo sợ.

_Có gì đâu bộ Tổng Giám Đốc thì không được vào những chỗ đó à.Với lại tôi có bắt mặc đồ vest đâu.Lên đây tui hóa trang cho đảm bảo không ai nhận ra hết.-Tiểu Phương nắm tay đưa Minh Quân lên phòng.

_Để tôi xem.-Tiểu Phương ngấm nhìn tủ quần áo rồi suy nghĩ.

_Anh mặc cái áo thun với quần jeans này đi với lại đội thêm chiếc mũ vào nữa đảm bảo không ai nhận ra.-Tiểu Phương nháy mắt đưa bộ đồ cho Minh Quân.

Trong khi chờ Minh Quân,cô tranh thủ tham quan phòng làm việc của anh.Bốn bức tường của căn phòng được bao phủ bởi 4 giá sách to.Tuy công việc luôn bận rộn nhưng Minh Quân luôn tranh thủ thời gian sắp xếp đồ đạc cho thật ngăn nắp gọn gàng.Đang đi lòng vòng chợt cô thấy tấm ảnh của 1 cô gái đặt trên bàn làm việc của Minh Quân phía góc ảnh còn có 2 chữ in đậm THƯ KỶ.

_Người anh ta yêu đây sao????Trông cô ta thật đẹp.-Tiểu Phương ngấm ngấm nhìn tấm ảnh và khẽ mỉm cười.

_Tôi xong rồi.-Minh Quân bước ra từ phòng tắm trông anh thật trẻ trung khác với cái dáng trịnh trọng hằng ngày.

_Để tôi xem xem nào.-Tiểu Phương vội đặt tấm ảnh xuống chạy lại.

_Wow số 1.-Tiểu Phương nháy mắt rồi đưa ngón tay cái ra.

_Vậy đi được chưa???

_Khoan.....anh phải đổi mùi nước hoa đi.Anh mà sài mùi hương cũ thì sẽ bị người quen phát hiện ran gay.-Tiểu Phương đưa cho Minh Quân lọ nước hoa.

_Mệt quá.Đi với cô tôi phải làm đủ thứ.-Minh Quân giục lọ nước hoa trong tay cô.

_Xí.....câu đó phải để tôi nói mới đúng.Tôi chưa từng đi chơi với ai mà phải hóa trang cả.Thôi phần anh xong rồi đó bây giờ tới tôi anh xuống nhà lấy xe máy ra chờ tôi nhé.-Tiểu Phương ra về bà chủ.

_Sao lại đi xe máy đi xe hơi không tốt sao?-Minh Quân bực mình.

_Chúng ta đi nhiều nơi lắm đi xe hơi không tiện đâu.Vậy đi nha.-Tiểu Phương nói xong rồi bỏ đi về phòng thay đồ.

Hôm đó,cô cũng mặc áo thun quần jeans tóc buộc nhổng cao mang giày thể thao vào trong cô không ai nhận ra là vợ Tổng Giám Đốc.Cô với vội máy chụp hình rồi chạy xuống.

_Đi thôi.-Minh Quân giục.

_Khoan chụp 1 tấm ảnh đã.-Tiểu Phương nói rồi đưa máy ảnh ra.

_Cười cái nào smile.....tách.....

_Xong rồi,xuất phát.

7. Chương 7

Minh Quân phóng với tốc độ cực cao khiến ai cũng phải khiếp sợ Tiểu Phương ngồi đằng sau chỉ dám ôm chặt anh rồi nhắm mắt lại.

Tại cổng khu giải trí.

_Tới rồi đó cô xuống đi cho tôi còn đi gửi xe nữa.

_Hả????Tới rồi à...-Tiểu Phương lắc lắc cái đầu lấy lại tinh thần rồi bước xuống xe.

_Mình chơi cái đó đi.-Tiểu Phương chỉ tay về trò cầu lượn siêu tốc rồi kéo tay Minh Quân về phía phòng vé.

_Mời quý khách thắt dây an toàn vào.-Tiếng người phục vụ vang lên.

1...2...3...Xuất phát....

Tiểu Phương cứ hú hét như 1 người điên còn Minh Quân chỉ ngồi đó khoanh tay chẳng nói gì.Sau đó,cô và anh đi chơi hết trò này tới trò khác.

_Wow....lạnh quá.....-Tiểu Phương rú lên khi vừa bước vào nhà băng.

_Anh chụp hộ tôi 1 tấm đi.-Tiểu Phương đưa máy ảnh cho Minh Quân rồi đứng tạo dáng.

Tách.....

_Lại đây chụp chung đi chẳng lẽ gửi hình cho ba mẹ mà chỉ có mình tôi thôi à.

Tách....Tách....Tách....

Vừa ra khỏi khu nhà băng Tiểu Phương lại lôi Minh Quân đi tới cái thác nước gần đó miệng lẩm bẩm cái gì đó rồi ném 1 đồng xu xuống thác nước.

_Cô làm cái trò gì thế?-Minh Quân thắc mắc.

_Anh không biết à???Cái thác nước này linh lắm đó.Mình muốn ước cái gì chỉ việc tới đây cầu nguyện và ném 1 đồng xu xuống dưới thì điều ước sẽ thành sự thật.

_Ấu trĩ.-Minh Quân bỏ đi.

_Anh nói ai ấu trĩ???-Tiểu Phương tức giận.

_Minh Quân lại đây đi tôi muốn ăn chả cá.-Tiểu Phương lại lôi Minh Quân tới xe chả cá.

_Thôi muốn ăn về nhà tôi nói chị bếp làm cho ăn ở đây mất vệ sinh lắm.

_Xí....nhưng tôi không thích anh thích thì về ăn 1 mình đi.-Tiểu Phương bỏ đi.

_Cô ơi cho con 10 xâu chả cá loại đặt biệt nha.

_Đây 10 xâu đặc biệt của cô đây.-Người bán hàng đưa cho Tiểu Phương cái túi.

_Dạ cô cho cháu gửi tiền.

Thanh toán xong Tiểu Phương mở hộp ra rồi ăn ngon lành chẳng quan tâm Minh Quân đang nhìn cô với ánh mắt kinh tởm.

_Ăn thử đi tôi đảm bảo anh sẽ ghiền luôn đó.-Tiểu Phương đưa cho Minh Quân 1 xâu.

_Ăn đi hay còn đợi tôi dứt cho hả???Ok thích thì chiều.-Tiểu Phương đưa xâu chả cá lên miệng Minh Quân và luôn miệng bảo Há miệng ra nào.

Cuối cùng Minh Quân cũng chịu há miệng ra nuốt miếng chả cá vào.

_Thấy sao???

_Cũng được.-Minh Quân vờ nói vậy chứ trong lòng thì khác anh thấy chả cá hàng rong không khác gì chả cá anh ăn ở nhà hay trong các nhà hàng nhiều khi còn ngon hơn nữa đấy.

_Xí dối lòng.

_Cô nói cái gì????-Minh Quân tức giận.

_Có nói gì đâu????

_Quay sang đây.Miệng cô dính đầy tương ớt kìa.-Minh Quân rút trong túi ra chiếc khăn rồi ân cần lau miệng cho cô.

Tiểu Phương hơi bất ngờ với hành động của Minh Quân.Nhưng cũng đứng yên để anh cầm cùi lau cho mình.

Sau khi tham quan và chụp ảnh đủ thứ,Tiểu Phương và Minh Quân lại ghé đá ngồi nghỉ.

_Anh ngồi đây nhé.Tôi đi mua nước.-Tiểu Phương nói rồi chạy đi.

Khi cô vừa đi khỏi thì có 1 cô gái trẻ tiến lại chỗ Minh Quân ngồi.

_Cho hỏi anh có phải là Minh Quân không?-Cô gái tươi cười.

_Cô bị cái gì.....-Minh Quân chết sững khi thấy trước mặt mình Thư Kỳ đang xuất hiện.

_Cô đến đây làm gì?Lừa tôi như thế chưa đủ hả?-Minh Quân cười khẩy.

_E...m....đến....đ....ây....để....x....in....l....ỗi....a....nh....-Thư Kỳ lúng túng.

_Xin lỗi???Cô mà cũng biết lỗi ư????-Minh Quân mắt vẫn lạnh tanh.

Khi ấy Tiểu Phương cũng tung tăng đi về nhưng chợt cô đứng lại khi thấy kế bên Minh Quân có 1 cô gái đang khóc bù lu bù loa .Cô liền núp đằng sau cây cổ thụ gần đó.Cô chẳng muốn ra mặt để làm gì.

_N...ăm...đó...em...k...hông...có...ý...l...ừa....d...ối....a....nh....n...hưng...dogia...đi...nh...e...m...p...hải...làm...thể
thực...ra...em rất yêu anh..... ..b...a...mẹ...e...m...đã...m...ất...sau 1 vụ tai nạn....e...r...ất...muốn
tối...gặp...a...nh...như...ng...nghe nói....a...nh...đã...c...ó...vợ...r...ôi.C...ô...ấy...th...ực...sự...r...ất...xi...nh.Chắc...l...à...a...nh...h...ạnh...phúc
Thư Kỳ nói trong nước mắt.

_Nói dối???Tôi không dễ dàng bị cô lừa 1 lần nữa đâu.-Minh Quân đứng lên.

_Những lời em nói là sự thật anh hãy tin em 1 lần nữa thôi được không?Em thực sự cần anh.-Thư Kỳ níu tay Minh Quân lại.

_Cần tôi hay tiền của tôi.Cô có biết tôi đã sống cực khổ như thế nào sau khi cô bỏ đi không???Tôi đã sống như 1 thằng điên lúc nào cũng lao vào nhậu nhẹt có lúc tôi gần như muốn chết lúc đó cô như thế nào?Cô có

nghe đến cảm nhận của tôi không???-Minh Quân hét lớn lên làm mọi người xung quang quay lại nhìn anh 1 ánh mắt khiếp sợ.

_Xin lỗi, em biết là em đã sai khi bỏ rơi anh nhưng em xin anh hãy cho em ở bên anh chăm sóc cho anh cho dù chỉ là người tình thôi cũng được.-Thư Kỳ quỳ xuống khóc lóc van xin Minh Quân.

Nghe Thư Kỳ nói lòng thù hận của anh không thể đánh quật tình yêu anh dành cho Thư Kỳ.Nhìn Thư Kỳ khóc lóc như vậy khiến tình yêu mà anh đã cố chôn vùi bấy lâu nay liền trỗi dậy.

_Anh xin lỗi.Đừng khóc nữa.-Minh Quân ôm chăm lấy Thư Kỳ rồi lau nước mắt cho ả.

Tiểu Phương đứng sau cây cổ thụ đã chứng kiến hết mọi chuyện.Cô cảm thấy có cái gì đó đâm vào tim khiến cô đau lắm nó còn đau hơn so với lúc ông Dương bỏ rơi cô nữa.Cô lặng lẽ quay lưng bước đi.Cô lê thê bước từng bước nặng nề .

“Chắc có lẽ bây giờ Minh Quân đang rất hạnh phúc.Anh ta đã quay về với Thư Kỳ-người con gái mà anh ta đã chờ đợi trong suốt thời gian qua.Đồ ngốc anh bảo tôi ngốc hóa ra anh còn ngốc hơn tôi.Suốt ngày sống với cái lốt lạnh lùng không quan tâm tới ai chỉ vì anh đang chờ đợi cô ta 1 người đã từng phản bội anh ư?Đúng là đồ ngốc.Nhưng mà dù sao bây giờ anh ta sẽ không cần mày nữa đâu Tiểu Phương à”-Tiểu Phương vừa đi vừa suy nghĩ .

Cô đi ra tới cổng đón taxi và về nhà.Lên phòng thay đồ rồi giả vờ gọi cho Minh Quân nói rằng do lạc đường nên cô đã bắt xe về nhà rồi.Cô nghĩ làm như vậy thì Minh Quân sẽ có nhiều thời gian ở bên cạnh Thư Kỳ hơn mà không bận tâm tới cô nữa.

Tối tận 8h tối Minh Quân mới về nhà.Tiểu Phương giả vờ ngồi chơi xơi nước như không có chuyện gì xảy ra cô không muốn anh khó xử khi biết được cô đã nghe lén cuộc đối thoại của anh và Thư Kỳ.

_Anh về rồi đấy à???-Tiểu Phương chạy lại khoác tay Minh Quân như là vợ chồng.

_Ừ.Thôi anh lên phòng nghỉ đây.-Minh Quân nói nhỏ nhẹ rồi đi lên phòng.

_Anh ăn tối chưa?

_Anh ăn rồi.

_Ôi đây là lần đầu tiên tôi thấy Thiếu Gia có thái độ nhẹ nhàng như thế đấy.Ông bà chủ nhìn thấy chắc là vui lắm.Tiểu Thư là người có công lớn lắm đấy.-Ông Quân Gia cười.

_Dạ....-Tiểu Phương gượng cười rồi đi lên phòng cô cảm thấy ngượng vì câu nói củaQuân Gia vì cô có làm gì đâu người mà ông ấy nên cảm ơn là Thư Kỳ mới đúng.

Đêm hôm đó,Tiểu Phương và Minh Quân có 2 cảm xúc khác nhau.Minh Quân thì hạnh phúc miệng lúc nào cũng cười toe toét còn Tiểu Phương thì có cảm giác gì đó lo sợ.Cô sợ Minh Quân sẽ đuổi cô ra khỏi nhà tới lúc đó cô cũng chẳng biết phải làm gì khi không có ai bên cạnh.Mặc dù Minh Quân không ưa gì cô nhưng thà có anh ta bên cạnh cô cảm thấy đỡ tủi thân hơn là không có.

Sáng hôm sau,Tiểu Phương vẫn đến Minh Thị làm việc bình thường.Minh Quân thì ra vẻ bình thường như không có chuyện gì.Anh vẫn đi làm buổi trưa vẫn xuống nhà ăn dùng bữa với cô.

_Lát nữa cô về nhà 1 mình đi.Tôi phải đi tiếp khách hàng.Tối cứ việc dùng bữa thôi phải chờ.

_Ừ.-Tiểu Phương gượng cười cô biết tổng Minh Quân chả có tiếp ai hết nhưng mà có đó người khách đó là Thư Kỳ.Anh ta sẽ chẳng đi tiếp khách nào mà không có mặt Tiểu Phương.

Và cứ như thế nhịp sống của cô và anh bắt đầu như thế.Sáng thì đi làm trưa thì ăn cơm chung buổi tối thì mỗi người 1 nơi chỉ có khi nào cần phải đi gặp đối tác thì anh ta mới cần đến cô thôi.Anh thì đắm chìm trong hạnh phúc mà từ bấy lâu anh mong ước được có còn cô ngồi 1 mình bó gối trong ngôi biệt thự cô đơn và lạnh lẽo.

Thấm thoát Tiểu Phương đã làm vợ Minh Quân được 3 tháng.Đối với những người con gái khác thời gian đầu tiên làm vợ là cái khoảnh khắc hạnh phúc nhất lúc nào cũng có chồng kề bên chia sẻ niềm vui nỗi buồn rồi hàng đêm được nằm cuộn tròn trong vòng tay vạm vỡ và ấm áp của anh thủ thủ những

lời yêu thương nhưng đối với Tiểu Phương thì không 3 tháng đã trôi qua đối với cô mà nói là 1 cơn ác mộng mà cô không tài nào thoát ra được ngay cả cô còn không muốn nhắc tới chỉ nghĩ đến thôi đã làm cô run mình. 3 tháng không gia đình kề bên, chồng thì đi tìm hạnh phúc mới, trước mặt mọi người phải đóng giả như là đang hạnh phúc lắm. Nói chung 3 tháng đã qua cô chỉ sống trong nỗi cô đơn và nước mắt.

8. Chương 8

Vào sáng thứ hai đầu tuần hôm đó là sinh nhật của Minh Quân. Tất cả nhân viên của Minh Thị đã chuẩn bị 1 món quà để mừng sinh nhật cho anh. Cũng như mọi ngày Tiểu Phương đều dậy sớm để chuẩn bị đi làm cô không biết hôm đó là ngày sinh nhật của anh.

Bùm.....

_Chúc mừng sinh nhật Tổng Giám Đốc.

_Chúc cho vợ chồng Tổng Giám Đốc có 1 cuộc sống hạnh phúc và sớm có tin vui nha.

Đám nhân viên hò reo.

_Đây là món quà của toàn thể nhân viên Minh Thị dành tặng cho Tổng Giám Đốc. Chúng tôi mong rằng Tổng Giám Đốc ngày càng gặt hái được nhiều thành công trong công việc và nhất là Tổng Giám Đốc và phu nhân đây sẽ sống hạnh phúc tới răng long đầu bạc.- 1 nhân viên trao 1 hộp quà to cho Minh Quân rồi mỉm cười.

Lời chúc của nhân viên làm Tiểu Phương ngượng chín người ban đầu cô cũng hơi bất ngờ nhưng sau đó lại cảm thấy xấu hổ không biết che mặt đi đâu. Minh Quân chỉ biết cười trừ nhận lấy món quà.

_Cám ơn mọi người. Tôi mong rằng mọi người sẽ dốc hết sức mình để đưa Minh Thị ngày càng phát triển.- Minh Quân đồng dạng nói.

Clap....Clap...Clap...- Mọi người vỗ tay rồi ai nấy đều rời khỏi đại sảnh trở về phòng làm việc.

_Chúc mừng sinh nhật anh.

Minh Quân không nói gì chỉ quay lưng đi vào phòng làm việc. Đúng rồi vì anh ta muốn nghe câu nói này từ người khác chứ đâu phải là Tiểu Phương. Cô cũng đi vào phòng làm việc của mình luôn. Cô cũng đoán trước sự việc sẽ như thế này nhưng không sao dù gì cũng đã chúc rồi xem như đã xong bốn phận.

Reng....reng....reng...-Tiếng chuông điện thoại reo.

_Alo.-Minh Quân nói mắt vẫn dán vào màn hình vi tính.

_Minh Quân đó hả con? Mẹ đây?? Chúc mừng sinh nhật con nhé. Lâu rồi sao con không gọi điện cho mẹ hay là có vợ rồi nên quên cả bà già này rồi.- Bà Triệu chăm chọc.

_Dạ không tại dạo này công việc nhiều quá.- Minh Quân giải thích.

_Ừ mẹ gọi về để chúc mừng sinh nhật con tiện thể mẹ muốn nói với con 1 chuyện là ta và ba con sẽ chuyển giao chức Chủ Tịch. Khi con phải làm sao cho ta và ba con thấy con có thể cai quản Minh Thị mà không cần đến chúng ta. Thì lúc đó chúng ta mới an tâm mà chuyển giao lại cho con được. Và nhất là các con phải cho ta 1 đứa cháu để ấm lòng nữa chứ.- Bà Triệu chậm rãi nói.

_Thật hả mẹ???- Minh Quân mừng như 1 đứa trẻ mới được quà nhưng có vẻ hơi buồn vì thời gian còn quá lâu mà anh thì lại muốn tống khứ Tiểu Phương đi càng nhanh càng tốt anh muốn đưa Thư Kỳ về ra mắt với bố mẹ mình.

_Ừ nhưng mà vợ con sao rồi nó vẫn khỏe chứ??? Hai đứa đã có tin vui gì chưa??? Mà mẹ thấy con nên bớt chút thời gian quan tâm tới Tiểu Phương lâu lâu đưa nó đi chơi cho khuây khỏa chứ. Thôi mẹ đang bận con

ráng thu xếp thời gian đưa vợ đi chơi đi rồi gửi hình lên facebook cho mẹ xem không có là mẹ bay về hỏi tội con đây.-Bà Triệu dặn dò rồi gập máy.

Minh Quân ngồi trên ghế tay xoay xoay cái điện thoại lòng nửa mừng nửa lo. Anh không biết đào ra ảnh đâu mà đưa cho bà Triệu. Đứng đó suy nghĩ 1 hồi anh lấy những tấm ảnh chụp chung với Thư Kỳ ghép mặt của Tiểu Phương vào mặt của ả rồi post lên facebook. Tan sở Tiểu Phương đi 1 mình ra xe.

_Mình có nên mua gì đó tặng anh ta không nhỉ? Mà chắc gì anh ta đã chịu nhận món quà của mình. Anh ta chỉ muốn nhận quà từ Thư Kỳ thôi. Nhưng mà dù gì cũng phải mua cho anh ta cái gì đó mới đúng chứ.

_Bác tài ơi! Bác chở cháu tới khu mua sắm nhé.-Tiểu Phương ngẫm nghĩ 1 hồi rồi nói với bác tài.

_Dạ.

Tiểu Phương đi lòng vòng khu mua sắm nhưng cô chẳng biết mua gì cho Minh Quân vì cô có biết sở thích của anh ta là gì đâu ngộ nhờ mua về anh ta không thích lại ném vào sọt rác lại uống tiền.

Rầm.....Người Tiểu Phương sắp đáp đất thì có 1 bàn tay vội kéo cô lại.

_Cô không sao chứ?????-1 người con trai cao to đẹp trai không kém gì ông chồng đáng ghét của Tiểu Phương nhìn cô đầy vẻ lo lắng.

_Ồ.....t.ôi không sao...cảm ơn anh.-Tiểu Phương vội nhảy ra khỏi vòng tay của người đó.

_Cô đi đứng kiểu gì mà mắt cứ dán lên trời vậy may hồi nãy tôi đưa tay ra kịp không thì.....-Tên đó mỉm cười.

_Ồ....d...o...tôi đang suy nghĩ 1 chuyện k...hông..biết giải quyết thế nào?

_Chuyện gì??Tôi có thể giúp cô được không??

_Tôi sắp đi dự sinh nhật của 1 người nhưng chẳng biết phải mua gì làm quà.-Tiểu Phương thú thật cô cũng chẳng biết tại sao mình lại nói chuyện này với 1 người lạ.

_Sinh nhật bạn trai à.-Người đó cười híp mắt.

_K...không...đâu....sinh nhật của anh trai tôi nhưng anh ấy kén chọn lắm nên.....-Tiểu Phương chối đây đây.

_Để tôi tư vấn cho nhé.

_A!Vậy thì tốt quá.Đa tạ đa tạ-Tiểu Phương mừng hóm.

_Vậy ở nhà cô thấy anh cô thích sưu tập cái gì ví dụ như là giấy dép, đồng hồ hay là cà vạt chẳng hạn.

_Ồ...cái...đ.ây...-Tiểu Phương ngẫm nghĩ vì cô có biết gì đâu ngay cả ngày sinh nhật của Minh Quân cô còn không biết hướng hồ gì là sở thích của anh ta.

_Hình như là đồng hồ thì phải.-Tiểu Phương nhắm mắt nói đại.

_Vậy thì cô nên mua đồng hồ cho anh ấy đi.Đi theo tôi.-Tên con trai nắm tay Tiểu Phương đi vào cửa hàng Đồng Hồ.

Cái nắm tay bất ngờ của người đó làm Tiểu Phương ngượng chín cả người. Tuy cái nắm tay rất nhanh nhưng Tiểu Phương có thể cảm thấy sự ấm áp từ tay người đó lan tỏa sang tay cô chứ không như bàn tay lạnh tanh của Minh Quân.

_Tôi nghĩ cô nên mua cái này đi. Trông vừa trẻ trung nhưng rất sang trọng.-Người đó chỉ vào chiếc đồng hồ ROLEX trong tủ kính.

_Ừ tôi thấy cái đó cũng đẹp. Vậy mình lấy cái đó nhé. Chị ơi em lấy cái này.-Tiểu Phương gượng cười rồi nói với người bán hàng.

_Em ơi! Lấy hộ chị chiếc này nhé? Gối lại hộ chị luôn.-Giọng của 1 người con gái vang lên.

Tiểu Phương quay sang cô nhận ra đó chính là Thư Kỳ. Cô vội cúi mặt xuống cô sợ ả sẽ nhận ra cô ngay.

_Đồng hồ của quý khách đây ạ.-Người bán hàng đẩy 1 cái túi về phía Tiểu Phương.

Cô chộp lấy chiếc túi vội trả tiền rồi đi ra khỏi cửa hàng.

_Này đợi tôi với.-Người con trai gọi với theo.

_Cô làm gì mà đi nhanh thế????

_Ồ...tại trong cửa hàng ngộp quá mà cũng cảm ơn anh nha không có anh chắc tôi bó tay quá.Mình vào quán kia uống nước đi nha xem như để tôi trả ơn anh.-Tiểu Phương vớ đại 1 ly do rồi tìm cách đổi chủ đề.

_Hai anh chị dùng gì ạ?-Người phục vụ đặt 2 tấm menu xuống bàn.

_Cho tôi 1 cà phê đen.

_Cho em 1 sinh tố dâu nha.-Tiểu Phương mỉm cười.

_Cảm ơn anh nha.Không có anh chắc tôi phải đi lòng vòng cái khu mua sắm này mà chẳng chọn được gì.

_Không có chi.Mà làm gì cô cứ cảm ơn tôi hoài thế.

_Ồ...-Tiểu Phương ngại ngùng.

_Tôi có thể làm bạn với cô được không?-Tên con trai đề nghị.

_Ồ...t...ôi...l...àm...bạn....v...ới...tôi chán lắm đấy.

_Tôi nghĩ sẽ không chán đâu.Sao cô đồng ý không???

Tiểu Phương không nói gì chỉ khẽ gật đầu.Cô cũng muốn có thêm vài người bạn nữa cho đỡ buồn.Bảo Ngọc thì lâu lâu mới gặp 1 lần mà nói đúng ra từ dạo về nhà Minh Quân sống tới nay cô ít khi nào gặp lại Bảo Ngọc.

_Tôi tên là Nhậm Quang Kiệt.Rất vui được làm quen với cô.-Quang Kiệt tươi cười.

_Tôi tên là Dương Tiểu Phương.

_Cô là học sinh trường nào vậy?????

_Không tôi đã đi làm rồi.Tôi đang là trợ lý Tổng Giám Đốc tập đoàn Minh Thị.

_Hả???Nhìn cô tôi nghĩ cô còn đang ngồi trong ghế nhà trường vậy mà đã đi làm rồi.Mà cô nói cô làm trong Minh Thị à???Tôi cũng vậy sắp tới tôi cũng vào làm trong đó.Quả là trùng hợp.

_Vậy à???Vậy thì hay quá.

_Tôi nghe nói để được vào làm nhân viên bình thường trong Minh Thị thôi đã là 1 kì tích rồi cô còn được vào làm chức Trợ Lý Tổng Giám Đốc nữa chắc hẳn cô là 1 người rất giỏi.-Gia Kiệt cười.

_Không có đâu chỉ do vận may thôi chứ tôi cũng chẳng giỏi giang gì?Mà anh được vào làm trong bộ phận gì vậy?

_Trường phòng Marketing nghe nói có người mới xin nghỉ nên tôi xin vào vị trí đó.

_Ồ.Thôi chết muộn rồi tôi phải về-Tiểu Phương nhìn đồng hồ hốt hoảng.

Thanh toán xong Quang Kiệt đưa Tiểu Phương ra xe.

_Hẹn gặp lại cô vào sáng ngày mai.Tôi mong rằng anh cô sẽ thích món quà này.-Quang Kiệt mở cửa xe cho cô.

_Tôi cũng mong là như vậy.Hẹn gặp lại anh sau.-Tiểu Phương chào tạm biệt Quang Kiệt rồi leo lên xe.

Về nhà cô lên phòng của Minh Quân đặt túi quà lên bàn rồi đi ra.Cô chẳng mong Minh Quân sẽ thích món quà cô tặng như lời Quang Kiệt nói vì bốn phần của cô đối với anh chỉ có vậy thôi.

Cốc...cốc...cốc....

_Ai đấy?-Tiểu Phương giật mình.

_Tôi đây.Tiểu Thư có điện thoại ạ?-Tiếng ông Quản Gia nói vọng vào.

_Dạ.Cháu ra ngay đây.-Tiểu Phương bước ra đón lấy chiếc điện thoại từ Quân Gia.

_Alo.Tiểu Phương hỏi con???Mẹ đây.-1 giọng nói đầy ấm áp từ đầu dây bên kia vang lên.

_Dạ con chào mẹ.Mẹ với ba vẫn khỏe chứ ạ??

_Ừ.Ta và ba con vẫn khỏe.Con sao rồi công việc vẫn ổn chứ?

_Dạ vẫn ổn ạ.

_Minh Quân nó vừa post hình hai đứa đi chơi lên facebook cho mẹ xem.Hai đứa con trông đẹp đôi ghê.-Bà Triệu tấm tắc khen.

_Dạ.-Tiểu Phương chỉ trả lời như cái máy cô đang tự hỏi mình Minh Quân lấy đâu ra ảnh mà đưa cho ba mẹ hôm bữa có đi chơi nhưng 2 đứa chẳng chụp chung 1 tấm nào cả.

_Con thông cảm cho Minh Quân nhé.Nó chỉ biết chú đầu vào công việc không biết gì đến ai nữa nhưng con đừng lo mẹ sẽ thường xuyên bảo nó quan tâm tới con.Con đừng buồn nó nhé.-Bà Triệu an ủi.

_Không sao đâu mẹ Minh Quân anh ấy đối xử tốt với con lắm.Đi làm tan sở là về nhà ngay.-Tiểu Phương nói nhưng trong lòng cô thì xấu hổ vô cùng.

_Ừ mà hôm nay sinh nhật Minh Quân tại con có định tổ chức gì không???

_Dạ....t..ừi...con...chỉ mua cái bánh rồi chúc mừng ở Minh Thị luôn rồi mẹ ạ.-Tiểu Phương nghĩ gì nói ra ngay không chần chừ.

_Ừ.Thôi vậy đi nhé.Mẹ phải đi dùng bữa.Có gì mẹ sẽ liên lạc lại sau.-Bà Triệu gấp máy.

Gác máy xong Tiểu Phương liền lên mạng xem hình Minh Quân post lên là hình gì.Cô cũng đang rất hồi hộp.Cô ngạc nhiên đến nỗi không thốt nên lời trước mặt cô hình cô và Minh Quân đi chơi biển lại còn ôm nhau nữa chứ.

_Anh ta đào đâu ra mấy tấm ảnh này???Anh ta giỏi thật dám ghép hình rồi post lên lừa dối ba mẹ.-Tiểu Phương tức đến nỗi muốn đập tan cái máy.

Cô nằm trần trọc trên giường chẳng thể nào ngủ được.Cô bị như thế 2 tháng liền kể từ khi Minh Quân tới nào cũng đi với Thư Kỳ là cô chẳng chợp mắt được cho tới khi anh về cô mới bắt đầu chìm vào giấc ngủ.Đang nằm lẩn qua lẩn lại chợt cô nghe tiếng bước chân.

_Anh vào đây tôi muốn nói chuyện với anh.-Tiểu Phương mở cửa ra mặt đầy chất hình sự.

Minh Quân cũng đi theo vào phòng.

_Tại sao anh lại làm thế???Tại sao anh lại dùng ảnh ghép đưa cho ba mẹ bảo đó là hình đi chơi của tôi và anh.Tại sao???-Tiểu Phương nói nhỏ nhẹ nhưng chất chứa trong giọng nói của cô là đầy sự tức giận.

_Tôi thích không làm vậy thì lấy đâu ra ảnh mà đưa cho họ mấy tấm ảnh kì trước đi chơi tôi và cô đều đứng cách xa 1 khoảng đưa cho họ có mà chết à.Mà thôi gạt chuyện đó sang 1 bên đi tôi muốn bàn với cô việc này.C...ô sẽ giả vờ mang thai để tôi có thể được nhậm chức sớm hơn và nhất là cô cũng có thể thoát khỏi chỗ này.

Tiểu Phương chết sững khi nghe Minh Quân nói.

“Anh ta bảo cái gì chứ???Tại sao mình phải vờ mang thai???Đúng thoát khỏi nơi này là điều ước bấy lâu nhưng sao bây giờ mình chẳng thiết tha gì nữa.Minh rất muốn ở lại đây nhưng anh ta thì...”

_Không thể được anh suy nghĩ nông cạn quá.Anh nghĩ khi tôi mang thai thì ba mẹ sẽ chuyển giao chức Chủ tịch lại cho anh và họ sẽ để chúng ta ly dị và để tôi ra đi khi tôi đang mang trong người đứa cháu của họ à.Không bao giờ anh đừng có những suy nghĩ ngu xuẩn đó chứ.

_Không tôi đã quyết rồi cô phải mang thai cô đừng lo mọi chuyện tôi sẽ thu xếp tới khi cô ra đi tôi sẽ lo cho cô có 1 công việc đàng hoàng.Cô sẽ được trở về với ba của cô điều mà cô đã mong ước đấy.Thôi cô nghĩ đi ngày mai còn phải đi làm.-Minh Quân nói rồi bỏ ra ngoài.

“Anh muốn đuổi tôi đi thật à???Anh không cần tôi nữa à????Nhưng sao bây giờ tôi chẳng thiết gì việc rời khỏi đây cả tôi chỉ muốn được ở đây dù anh chẳng quan tâm đoái hoài gì đến con ngốc như tôi điều đó khiến tôi rất buồn nhưng tôi thật sự cần anh tôi rất cần anh Minh Quân à.Nhiều lúc tôi đã tự dối lòng mình rằng tôi chẳng có tình cảm gì với anh cả tôi đã tự hỏi mình rất nhiều rất nhiều lần rằng mình có thích anh không???Mình có yêu anh không???? Dần dần tôi mới nhận ra rằng Tôi Đã Thích Anh mất rồi.”-Tiểu Phương khóc òa lên cô không dám nghĩ tới việc tháng ngày sắp tới cô phải sống như thế nào khi không có Minh Quân.

9. Chương 9

Sáng hôm sau,Tiểu Phương thức dậy mà hai con mắt sưng húp.Đêm qua cô đã khóc quá nhiều.Tiểu Phương thức dậy sớm hơn mọi ngày cô muốn đi làm bằng xe buýt.Cô không muốn đi chung với Minh Quân nữa cô không muốn làm gì mà có mặt anh điều đó sẽ tạo ra nhiều kỉ niệm giữa cô và anh.Cô sẽ phát điên lên nếu như rời khỏi nơi này mà cứ nhớ tới những kỉ niệm của cô và anh.Thôi thì cứ tạo ra 1 khoảng cách thì sau này sẽ dễ mà quên hơn.Cô đi ra khỏi ngôi biệt thự khi mặt trời vẫn chưa ló dạng.Bầu trời vẫn còn u ám.Thời tiết hơi se se lạnh.Gió cứ thổi từng cơn từng cơn thô bạo quất vào mặt Tiểu Phương và khiến người cô lạnh run.Đứng chờ xe buýt ở trạm mà cô cứ đi tới đi lui không thể đứng yên 1 chỗ vì nếu đi như vậy thì sẽ cảm thấy ấm áp hơn.Chiếc xe buýt dừng lại tại trạm.Tiểu Phương bước lên chọn chỗ ngồi ở phía sau.Vì đây là chuyến đầu tiên nên xe buýt có lẽ vắng người.Cô vừa ngồi vừa nghe nhạc.Lâu lâu lại lẩm nhẩm hát theo.

_Chào cô.Không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây.

_Hả????Ồ Quang Kiệt sao anh lại ở đây???-Tiểu Phương vội rút tai nghe ra.

_Tôi đi làm chẳng phải tôi đã nói với cô tôi sẽ đi làm ở Minh Thị sao???

_Ồ nhưng sao anh...

_Lại đi xe buýt chứ gì.Đó là sở thích của tôi mà.-Quang Kiệt cười híp mắt.

_Ờ mà anh cô có thích món quà đó không????

_T..híc..h...l...ấm...nhờ anh mà tôi mới chọn được món quà đẹp như thế đó.-Tiểu Phương vội quay sang hướng khác cô không muốn Quang Kiệt nhìn thấy gương mặt đang đỏ bừng lên vì xấu hổ của cô.

_Hi,trưa nay cô đi dùng bữa với tôi nha xem như là mừng ngày đầu tiên tôi đi làm.

_Ừ.-Tiểu Phương mỉm cười.

Xe buýt đỗ trước cổng Minh Thị.

_Thôi tạm biệt cô tại đây vậy.Tôi phải ngồi ở đây chờ Tổng Giám Đốc.Hẹn gặp cô vào buổi trưa ở nhà hàng đối diện nha.

_Ừ.Thôi chúc anh 1 ngày làm việc tốt lành nha.-Tiểu Phương nói xong đi vào thang máy.

Tại ngôi biệt thự,Minh Quân mới thức dậy.Anh thay đồ rồi đi xuống phòng khách chờ Tiểu Phương.Anh cứ đinh ninh rằng cô đang chuẩn bị.

_Tiểu Thư đã đi làm rồi thưa Thiếu Gia.-Ông Quản Gia đặt tách cà phê xuống bàn.

_Hả????Đi làm rồi.Đi bằng cái gì.-Minh Quân hốt hoảng.

_Cô ấy bảo là sẽ đi xe buýt.

_Ừ.-Minh Quân đưa tách cà phê lên miệng.

Trong đầu anh xuất hiện hàng ngàn câu hỏi rằng Tại sao Tiểu Phương lại đi làm bằng xe buýt????Tại sao cô ta không chờ anh????Hay là cô ấy giận anh chuyện anh bắt cô ấy mang thai giả????

Anh vội đứng lên đi ra cổng cho xe đi tới Minh Thị. Sau khi nói chuyện với Quang Kiệt về những nội quy và cách thức làm việc. Anh đi thẳng lên phòng làm việc của Tiểu Phương và chẳng buồn gõ cửa cứ thế mà xông vào làm Tiểu Phương giật mình.

_Anh đến đây làm gì??? Vào cũng không gõ cửa nữa.

_Tôi đến đây xem cô có đi làm không?????Sợ cô lại lấy cớ đi bằng xe buýt để trốn.

_Bây giờ thấy rồi đó. Yên tâm rồi thì về làm việc đi. Cho tôi còn làm việc nữa. Đi đi.-Tiểu Phương vừa nói vừa đẩy Minh Quân rồi khóa trái cửa lại.

Minh Quân thấy vậy cũng chẳng lấy gì làm lạ đối với anh Tiểu Phương có những dấu hiệu lạ như vậy chắc do đầu óc của cô ấy có vấn đề đôi chút.

Đến giờ ăn trưa như mọi ngày Minh Quân đều đứng chờ Tiểu Phương ở ngoài để đi ăn cùng.

_Cô đi đâu thế?-Minh Quân gọi với theo khi thấy Tiểu Phương xách giỏ đi về phía cầu thang máy.

_Ồ tôi phải đi ăn cơm với Bảo Ngọc. Hôm nay anh chịu khó ăn cơm 1 mình đi nhé. Thôi muộn rồi tôi phải đi đây.-Tiểu Phương nói xong phóng nhanh.

Minh Quân cũng tranh thủ cơ hội đó mời Thư Kỳ đi dùng bữa chung.

_Đây tôi ở đây.-Quang Kiệt vẫy vẫy tay.

_Xin lỗi tôi xong việc hơi muộn anh chờ tôi có lâu không?

_Không sao. Tôi cũng vừa mới đến. Cô dùng gì???

_Tùy anh tôi ăn gì cũng được.-Tiểu Phương mỉm cười.

_Sao anh làm việc sao rồi? Tốt chứ???

_Ừ tạm thời thì đã ổn rồi.

_Từ từ rồi sẽ quen thôi.

Quang Kiệt vừa ăn vừa kể chuyện tiểu lâm làm Tiểu Phương phải bật cười. Vừa lúc ấy Minh Quân với Thư Kỳ đang tay trong tay bước vô nhà hàng. Hình ảnh Tiểu Phương đang ăn uống trò chuyện với người 1 người con trai đập vào mắt anh khiến Minh Quân tức giận xông thẳng tới làm cho Thư Kỳ hốt hải chạy theo.

_Cô đi theo tôi mau.-Minh Quân nắm tay lôi Tiểu Phương ra ngoài làm cho Quang Kiệt và Thư Kỳ chẳng hiểu gì còn mọi người thì cứ nhìn bọn họ chằm chằm.

Minh Quân vừa đưa Tiểu Phương ra khỏi nhà hàng thì Quang Kiệt cũng chạy theo.

_Anh bỏ tay tôi ra coi. Anh bị thần kinh à?

_Hóa ra cô đi ăn với Bảo Ngọc là người đó đó hả???-Minh Quân cười khẩy.

_Ừ thì sao nào anh ghen à??? Còn anh có hơn gì tôi nào anh cũng đi ăn với người khác giới thôi. Tại sao anh có thể đi ăn và tiếp xúc với những người con gái khác còn tôi thì lại không??? Minh Quân à tôi và anh chẳng là gì của nhau cả quan hệ vợ chồng của chúng ta chỉ là hợp đồng thôi. Vì vậy tôi mong rằng sau này anh đừng quan tâm tới những việc của tôi nữa. Chiều nay tôi sẽ đi về bằng xe buýt anh khỏi phải chờ. Chào anh.-Tiểu Phương nói xong thì bỏ đi để lại Minh Quân đứng như trời trồng.

“Minh Quân à tại sao mày lại như vậy??? Tại sao khi thấy Tiểu Phương ăn uống nói chuyện vui vẻ với người con trai khác mày lại tức điên lên như vậy??? Có phải mày đang ghen như cô ta nói không??? Không không thể như thế được mày chỉ đang lo lắng rằng nhờ nhân viên trong Minh Thị mà thấy thì to chuyện.”-Minh Quân cố gắng nghĩ để tìm ra câu trả lời cho việc làm của mình cuối cùng anh đã tìm ra được lý do là sợ mọi người phát hiện ra nhưng anh đâu biết rằng anh đang dúi gạt bản thân mình.

Quang Kiệt và Thư Kỳ đứng đó đã nghe hết tất cả.

“Tiểu Phương là vợ của Tổng Giám Đốc sao??? Lại còn là quan hệ dựa trên 1 bản hợp đồng nữa. Rốt cuộc họ làm như vậy vì cái gì??? Nhưng sao mình cảm thấy có cái gì đó đang bóp nghẹt tim mình.”-Quang Kiệt

đứng đó khuôn mặt từ ngạc nhiên chuyển sang khuôn mặt đờm buồn. Tiểu Phương đã đưa anh từ cảm giác này tới cảm giác khác. Anh đã mền cô ngay từ lần đầu gặp cô. Anh đã theo dõi để biết được nơi cô ở. Ngay cả chuyện tình cờ gặp nhau ở xe buýt cũng là do anh sắp đặt. Cô mang đến cho anh cảm giác vui sướng khi cô đồng ý dùng bữa cùng anh rồi cảm giác ngạc nhiên, bất ngờ khi biết cô là vợ của Minh Quân nhưng chỉ là quan hệ hợp đồng và cuối cùng là đau khổ anh cảm thấy thương cho Tiểu Phương. Anh thiết nghĩ mình phải quan tâm tới cô nhiều hơn.

“Giữa anh và con ngốc đó chỉ là hợp đồng thôi à. Vậy thì càng tốt tôi sẽ dễ dàng thực hiện kế hoạch của mình. Minh Quân anh cứ chờ đó tôi sẽ tổng khứ con ngốc đó ra khỏi Minh Thị và trở thành phu nhân Tổng Giám Đốc ngay.”-Thư Kỳ cười gian rồi chạy ra giả vờ an ủi Minh Quân. Đúng là hạng mặt dày.

10. Chương 10

Tiểu Phương tìm cách kết thúc công việc thật nhanh rồi rời khỏi Minh Thị sớm hơn mọi ngày. Cô cảm thấy xấu hổ chuyện lúc trưa. Cô không còn mặt mũi nào mà gặp Quang Kiệt nữa. Tiểu Phương đang ngồi xem vài cuốn tạp chí thì Minh Quân về.

__Wow anh mới chuyển nhà à. Căn này hình như to hơn căn trước phải không???-Giọng nói cao vút của 1 người con gái.

Minh Quân giới thiệu với Tiểu Phương đó là bạn thời cấp 3 của anh. Nhưng cô nghĩ anh ta nói còn thiếu phải nói là bạn gái cũ thời cấp 3 mới đúng. Thư Kỳ giả vờ vui vẻ khi gặp Tiểu Phương rồi khen lấy khen để rằng Tiểu Phương thật xinh đẹp rằng Minh Quân và cô rất đẹp đôi nhưng trong ánh mắt của ả thì chứa đựng hàng ngàn tia tức giận và hình như đang có 1 âm mưu gì đó trong ánh mắt đó. Minh Quân mời ả ở lại dùng bữa. Anh vội kéo cô lại ngồi kế bên anh còn Thư Kỳ thì ngồi đối diện. Thư Kỳ thấy vậy tức lắm. ả luôn tìm mọi cách chọc phá cô để cô sợ mà bỏ chạy như là giả vờ đập vào chân cô rồi làm đổ nước lên người cô. Minh Quân ngồi kế bên tỏ vẻ khó chịu nhưng cũng khoái chí lắm vì lý do anh đưa Thư Kỳ về đây là để chọc tức cô mà. Anh nghĩ Tiểu Phương sợ rồi xin phép đi lên phòng. Nhưng không Tiểu Phương chẳng những không đi lên phòng mà cô còn ngồi thản nhiên ăn ngon lành. Khi đã dùng bữa xong Tiểu Phương xin phép đi lên phòng với lý do một cơn Minh Quân và Thư Kỳ thì ngồi xem phim bộ. Ông Quân Gia và đám người hầu đều đang đi tập huấn nên họ cứ thản nhiên ôm ấp nhau mà chẳng biết ngượng. Đúng như lời Tiểu Phương nói. Thư Kỳ nói ả đã biết mối quan hệ giữa Minh Quân và Tiểu Phương chỉ là hợp đồng nhưng ả sẽ chẳng hé môi điều gì đâu. Điều đó làm Minh Quân rất yên tâm anh nghĩ Thư Kỳ sẽ chẳng bán đứng anh đâu.

Sau khi Minh Quân đưa ả về nhà. Anh lên phòng xem Tiểu Phương thế nào. Thấy cô đang dán mắt vào màn hình laptop miệng cứ nói cho mày chết này luôn hồi.

__Cô chưa ngủ à???Mà này chuyện hôm rồi tôi nói với cô là cô sẽ giả vờ mang thai ấy. Tôi đã nói với ba mẹ rồi nếu họ có gọi về thì cô nhớ bảo rằng đang mang thai được 3 tuần nhé.

__Biết rồi.-Tiểu Phương miệng thì nói mắt thì dán vào màn hình còn tay thì xua xua như có ý bảo Minh Quân đi ra ngoài.

“Cô ta hôm nay sao thế nhỉ???Không thèm quay sang nhìn mình 1 cái mắt thì cứ dán vào cái laptop. Bộ cái máy đó có sức hút hơn mình à. Mà hôm nay mình nói đến chuyện giả vờ mang thai cô ta cũng không phản ứng gay gắt như hôm bữa nữa. Tại sao vậy???”

Và mỗi buổi sáng Tiểu Phương đều rời khỏi nhà rất sớm. Mỗi sáng cô đều gặp Quang Kiệt ở trạm xe buýt. Mối quan hệ giữa cô và Quang Kiệt càng ngày càng phát triển. Cô cảm thấy Quang Kiệt cũng như là 1 người bạn thân và cũng là 1 người anh trai. Minh Quân cũng khá quen với việc Tiểu Phương đi làm bằng xe buýt vì đối với anh Tiểu Phương vẫn đến Minh Thị hằng ngày thì không có gì đáng lo cả. Nhưng việc anh lo nhất đó là buổi trưa nào cô ấy cũng đi dùng bữa với Quang Kiệt. Không cần phải chứng kiến tận mắt mà chỉ cần nghĩ tới thôi anh cũng đã cảm thấy tức tối. Nghĩ rồi Minh Quân cho gọi Quang Kiệt lên gặp riêng anh.

_Tôi nghĩ cậu biết lý do tôi cho gọi cậu lên đây.Tôi muốn cậu không được tiếp xúc với Tiểu Phương.Cô ấy là vợ tôi.Như cậu đã biết rồi đó 1 người chồng sẽ không bao giờ đồng ý cho vợ mình tiếp xúc với bất kỳ người đàn ông nào khác.

_Vợ ư?Anh chỉ coi cô ấy là vợ dựa trên bản hợp đồng mà thôi.Mà việc tôi tiếp xúc với cô ấy thì liên quan gì đến anh.Ngay cả anh cũng tiếp xúc với người con gái khác thôi.Tôi nghĩ anh đừng xen vào chuyện của cô ấy nữa.

_Cậu...làm sao cậu biết được chuyện đó?

_Không cần anh phải biết lý do nhưng anh yên tâm tôi sẽ không hé môi với bất kỳ ai đâu.Vậy thôi tôi xin phép.

Quang Kiệt bỏ ra ngoài đi ngang qua phòng làm việc Tiểu Phương thấy cô đang chăm chú làm việc.

Cốc...cốc...cốc...

_Quang Kiệt sao anh ở đây???-Tiểu Phương hơi bất ngờ.

_À anh đưa tài liệu cho Tổng Giám Đốc sẵn tiện sang xem em làm việc thế nào???

_Mời anh vào.

_Tiểu Phương đi lấy cho tôi tập tài liệu của khu đất Đông Phát và đem cho tôi 1 ly cà phê.-Minh Quân nói xong thì đóng sầm cửa lại.Anh thật sự tức giận.Anh muốn sa thải Quang Kiệt ra khỏi Minh Thị nhưng anh muốn bịt miệng cái bí mật của anh hơn là đuổi Quang Kiệt.

_Thôi em làm việc đi.Hẹn gặp lại vào buổi trưa nha.

Tiểu Phương chào tạm biệt Quang Kiệt rồi đi vào kiểm tra tài liệu mang sang cho Minh Quân.

_Đây là tài liệu mà anh cần và cà phê của anh đây.-Tiểu Phương nói xong vội đi ra.

_Trưa nay cô đi dùng bữa với tôi nhé.

_Trưa nay tôi có hẹn rồi.Khi khác vậy.

_Cô lại đi ăn với thằng đó à????

_Không liên quan gì tới anh.

_Này Quang Kiệt đã biết được bí mật giữa chúng ta.Cô nên cẩn thận thì hơn.

_Tôi không quan tâm.Nhưng tôi đoán rằng bạn gái của anh cũng biết được rồi đấy.

Tiểu Phương nói xong đi thẳng 1 mạch ra ngoài.Minh Quân đứng bên trong tức lắm.Tối hôm đó,Minh Quân lại mời Thư Kỳ về nhà.Tiểu Phương cũng có hẹn đi chơi với Quang Kiệt.Cô cũng chẳng muốn ở nhà để nhìn cái khuôn mặt dày dầy giả tạo của Thư Kỳ.

Minh Quân ngồi dưới phòng khách tay vòng sang ôm chặt lấy Thư Kỳ.Tiểu Phương.Tiểu Phương ném cho Minh Quân 1 nụ cười khẩy rồi đi ra khỏi nhà.Quang Kiệt đã chờ cô sẵn trên chiếc xe máy.

_Hôm nay nhìn em trẻ hơn so với bộ váy công sở trình trọng hàng ngày đấy.

_Anh quá khen rồi.-Tiểu Phương cười rồi leo lên xe.

Quang Kiệt chở Tiểu Phương đến rạp phim.Tiểu Phương ngồi đằng sau Quang Kiệt nhưng luôn tạo 1 khoảng cách giữa cô và anh.Quang Kiệt ngồi đằng trước luôn tìm cách bắt chuyện với Tiểu Phương nhưng cô chỉ trả lời khi cần chứ không nói nhiều cho câu chuyện thêm thú vị gì.

Tới rạp phim,Quang Kiệt giành đi mua vé và đồ ăn.Tiểu Phương chỉ việc ngồi đó chờ.Cô ngồi thần thờ mặt thì buồn thiu.Cô nhận lời đi xem phim với Quang Kiệt vì không muốn chôn chặt mình trong 4 bức tường và cái chính là cô không muốn nhìn thấy hình ảnh Minh Quân âu yếm Thư Kỳ điều đó làm cho cô cảm thấy nhói nhói ở tim.

_Em đợi anh có lâu không???Mình vào thôi sắp tới giờ chiếu rồi.-Quang Kiệt đi về phía Tiểu Phương hai tay cầm hai túi bắp rang to miệng cười toe toét.

_Dạ mình đi thôi anh.-Tiểu Phương cười đáp trả rồi phụ Quang Kiệt cầm 2 ly nước ngọt và đi theo anh vào rạp.

Màn hình sáng lên.Phim bắt đầu chiếu.Quang Kiệt ngồi xem chăm chú còn Tiểu Phương mắt thì dán vào màn hình nhưng cô chẳng thể tập trung vào bộ phim.Hai tiếng trôi qua bộ phim kết thúc.Ai ai trong rạp phim đều vội vàng lấy đồ đạc rồi đi ra ngoài miệng thì cứ bàn tán về bộ phim.

_Phim hay không em???

_Dạ hay lắm em rất thích.-Tiểu Phương nói dối vì sợ làm Quang Kiệt buồn.

_Em muốn đi ăn gì đó không???

_H....ay..mình đi bar đi anh.Em chưa bao giờ vào đó nên cũng muốn vào xem xem như thế nào.

Quang Kiệt trở mắt nhìn Tiểu Phương.Anh không nghĩ Tiểu Phương lại muốn đi vào chỗ đó nơi mà chỉ có các bọn lơi chơi,ăn chơi trác táng mới dám vào.Nhưng anh cũng đồng ý đưa cô đến đó.Vừa bước vào Tiểu Phương gần như ngất xỉu vì tiếng nhạc lớn của quán.Quang Kiệt đưa Tiểu Phương đến quầy bar ngồi.

_Em uống gì??-Quang Kiệt hét to lên cổ để cho cô nghe thấy.

_Anh cho em 1 ly rượu loại mạnh đó nha.-Tiểu Phương cũng hét to không kém.

Tiểu Phương lại làm cho Quang Kiệt ngạc nhiên lần thứ 2.Anh nghĩ cô chỉ vô đây cốt yếu để biết cái chốn của bọn ăn chơi là như thế nào và chỉ chọn những loại thức uống bình thường không ngờ cô lại chọn rượu mà còn là loại mạnh nữa.

_Em không uống được đâu sẽ say đấy.-Quang Kiệt lo lắng trước ý định táo bạo của Tiểu Phương.

_Anh cứ gọi cho em đi.Hôm nay em muốn say mà.-Tiểu Phương nói rồi quay về phía sàn nhảy nhìn đám dân chơi đang nhún nhảy điên cuồng.Hôm nay cô muốn say.Say để có thể quên đi những chuyện buồn đã xảy ra và để quên đi nỗi đau mà cô đang chịu.

Người phục vụ đặt xuống quầy 1 ly rượu.Tiểu Phương cầm lên nhấp môi thử thấy cũng không đến nỗi đắng.Thế là cô uống 1 hơi hết luôn ly rượu trước đôi mắt ngạc nhiên của Quang Kiệt.Và thế là Tiểu Phương cứ gọi cứ gọi thêm và cứ uống cứ uống mặc cho Quang Kiệt ngăn cản.Đến khi đã say mềm nằm dài trên quầy bar Tiểu Phương mới thôi.Quang Kiệt dìu cô ra xe.

_B..ông...t..ôi...ra...a..i...c...ho...a...nh...đ..ộng...v...ào...t...ôi...a...nh..là...ai???-Tiểu Phương nhảy ra khỏi vòng tay của Quang Kiệt.

_Anh là Quang Kiệt này.Em không nhận ra anh sao.

_Q..uang...Ki..ệt...Q..uang...Kiệt l...à...ai????N...ói...đ...ối...a...nh là...Mi...nh...Quân...c...h...ồng...t...ôi...sao...a...nh...lại...ở...đ...ây...đáng...lẽ...a...nh...ph...ải...ở...n...hà...v...ới...Thư...K...ỳ...c...hứ...anh đi...đi...t...ôi...k...hông...cầ...n...a...nh...v...ề...mà...l...o...c...ho...Thư...Kỳ của anh đấy.A...nh đ...ừng...l...o...c...ho...t...ôi...đi...ều...đó...sẽ khiến tôi...t...hích...a...nh...nh...iều hơn...v...à...đến khi...hợp...đ...ồng...k...ết thúc...t...hì ...t...ôi...sẽ...chẳng thể nào quên anh được.T...ôi...xin...a...nh đó...hãy...đ...ể...ch...o...tôi...yê...n và...đừng...k...hiến...t...ôi...phải...đau vì anh nữa.-Tiểu Phương vừa nói trong cơn say đôi mắt cô ướt đầm.Cô cứ nói nhưng đâu biết rằng lời nói của cô đã làm cho 1 người đang đau lắm.Phải đó chính là Quang Kiệt.Anh đã cố gắng làm tất cả để mong 1 ngày cô sẽ thích anh.Nhưng hôm nay khi nghe cô nói thì anh đã biết được hình ảnh của người trong tim Tiểu Phương là ai rồi.Vì những điều mà người ta nói trong cơn say đều là những điều mà họ đang giấu kín trong lòng.

Quang Kiệt đưa Tiểu Phương đến 1 khách sạn.Đặt cô lên giường đắp chăn lại và hôn nhẹ lên trán cô rồi lặng lẽ ra về.Quang Kiệt đang rất đau.Anh không biết cách nào để quên Tiểu Phương.Anh định là sẽ rời khỏi Minh Thị và trở về Mỹ sống với mẹ.Anh định về đây làm việc để chăm sóc ba nhưng bây giờ anh phải đi đi để quên quên 1 người con gái mà anh đã yêu yêu bằng cả trái tim mình.

11. Chương 11

Tối hôm đó,Thư Kỳ nắn nỉ Minh Quân cho ả ở lại.Minh Quân thấy Tiểu Phương không có ở nhà nên gật đầu 1 cái rụp.Vừa lên tới phòng ả đã ấn Minh Quân vào tường và đặt lên môi anh 1 nụ hôn nồng cháy.Minh Quân do hơi bất ngờ nhưng anh cũng đáp trả lại nụ hôn ấy bằng tất cả đam mê.Anh bế xốc Thư Kỳ lên giường và hai người đó đang trao nhau những gì thiêng liêng nhất.

Sáng hôm sau.

Khi mặt trời đã đứng bóng.

Tiểu Phương mới từ từ mở mắt dậy.Hai tay cô ôm chặt đầu.Cô chẳng nhớ tối qua cô đã làm gì??Nói gì nữa??Cô nhận ra nơi cô đang ngủ không phải là căn phòng ở biệt thự Minh Thị.Đang ngẩn ngơ không biết mình đang ở đâu chợt cô thấy 1 tờ giấy trắng được đặt trên cái tủ nhỏ kế bên mình.

“Chào em.Chắc là em đã thức dậy rồi phải không??Hôm qua do em say quá nên anh đưa em đến khách sạn nghỉ ngơi.Em thức dậy nhớ uống viên thuốc anh để sẵn trên bàn nó sẽ giúp em giải rượu đấy.Nếu đói bụng thì cứ gọi điện nhân viên khách sạn sẽ mang bữa sáng lên cho em.Xin lỗi vì anh có chút việc nên không ở lại chăm sóc cho em được.Em cứ việc ở đây nghỉ ngơi tiền phòng anh đã thanh toán rồi.

Anh,

Quang Kiệt”

Cô khẽ mỉm cười.Hình như cô đã nhớ ra vài điều gì đó.

_Quang Kiệt và mình đi xem phim xong rồi đi...đi...đâu....trời ơi sao không nhớ gì hết vậy????-Tiểu Phương hét lên.

Cô mới nhận ra bây giờ là đã là 11h sáng.Cô đã trễ giờ làm.Cô đứng dậy,chải đầu,mang giày,uống vội viên thuốc vào rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

_Mình ngủ cái kiểu gì thế này???Minh Quân sẽ cho mình 1 trận mất.Tên đó là chuyên gia bắt nạt người khác mà.

Tiểu Phương cho xe chạy nhanh qua Minh Thị.

Kết....

Cô đi vào đại sảnh nhưng chẳng thấy ai cả.Ngay cả cầu thang máy cũng chưa hoạt động.Tiểu Phương chạy ra hỏi bác bảo vệ và gần như té ngã vì hôm nay là ngày chủ nhật.Tất cả mọi người đều nghỉ ở nhà có ai đi làm đâu.Tiểu Phương cốc vào trán mình 1 cái rồi leo lên taxi đi về nhà.Dưới phòng khách chẳng có ai cả vì Quân Gia và người hầu đã đi hết rồi chỉ có mỗi chị bếp nên ngôi biệt thự hơi trống vắng.Vừa định mở cửa phòng cô thấy Thư Kỳ bước ra từ phòng Minh Quân trong chiếc áo sơ mi trắng quá khổ,tóc tai thì rối bù.Ả nhìn cô bằng cặp mắt khinh bỉ.Minh Quân cũng đi ra theo sau.Anh ngạc nhiên khi thấy Tiểu Phương đứng đó.Cô nhìn anh bằng cặp mắt đầy thất vọng lẫn trách móc nhưng chỉ có anh mới nhận ra thôi.Cô vội đi vào phòng và khóc.Cô thật sự thất vọng về Minh Quân.Cô không nghĩ rằng anh có thể đưa Thư Kỳ về nhà và làm cái chuyện đó.Mặc dù cô không là vợ danh chính ngôn thuận của anh và Thư Kỳ đã biết được bí mật giữa Minh Quân và cô nhưng anh cũng phải nghĩ đến lòng tự trọng của cô nữa chứ.Cô nhớ như in ánh mắt mà Thư Kỳ nhìn cô.Ánh mắt dè dặt hàm ý rằng cô đã thua rồi.Nước mắt cô cứ vô tư lự lăn trên má.1 hồi do quá mệt cô thiếp đi lúc nào mà cũng không biết.Minh Quân thì tìm cách đưa Thư Kỳ về nhà.Ánh mắt Tiểu Phương nhìn anh cứ lẫn quẩn trong đầu Minh Quân.Anh tự hỏi mình sao cô lại nhìn anh với ánh mắt ấy???1 ánh mắt đầy sự thất vọng và trách móc.Và sao khi nhìn vào ánh mắt ấy thì cảm giác tội lỗi lại tràn ngập trong anh.Anh thấy mình có lỗi với Tiểu Phương khi đã đưa Thư Kỳ về nhà và làm cái chuyện dè tiện đó.

Reng...reng...reng...

Tiếng chuông điện thoại reo inh ỏi bên tai làm Tiểu Phương chợt tỉnh.Cô bắt máy.

—Alo Tiểu Phương hả con???Con sao rồi có khỏe không???Thời gian đầu chắc là mệt lắm phải không???Minh Quân gọi sang cho mẹ bảo con mang thai được 3 tuần.Mẹ mừng lắm định gọi điện về hoài mà do công việc bận nên chưa có dịp.

—Dạ con cảm ơn mẹ.Con vẫn bình thường.Lâu lâu có hơi buồn nôn 1 chút với lại hay thèm ăn ngọt.-Tiểu Phương thều thào nói.

—Ồ vậy à.Vậy nếu con có thèm gì thì nhớ nói chị bếp làm cho nhé rồi đừng làm việc quá sức kéo ảnh hưởng đến cái thai.Con phải cẩn thận nhất là trong thời gian đầu.-Bà Triệu dặn dò cặn kẽ còn Tiểu Phương thì chỉ biết nói dạ con biết rồi.

Sau khi nói chuyện với bà Triệu,Tiểu Phương nhận ra bây giờ đã 9h tối rồi.Cô đến bên cửa sổ nhìn bầu trời đêm.Những vì tinh tú sáng lấp lánh trên bầu trời đêm.Cô thích nhìn ngắm bầu trời vào đêm hơn là vào ban ngày tuy ban đêm là lúc cô cô đơn 1 mình trên chiếc giường và trong ngôi biệt thự lạnh lẽo này nhưng nó mang lại cho cô cảm giác yên tĩnh.Cô có thể trầm tư suy nghĩ mà không bị ai quấy rầy còn ban ngày cô phải đi ra cuộc sống nhộn nhịp,xô bồ ở ngoài kia.Nhìn những vì sao trên trời cô chợt nhớ đến ước mơ hồi nhỏ của mình là sẽ có 1 ngày cô sẽ chạm lên tới những vì sao đó và hái nó xuống.Nhưng sao bây giờ cô thấy nó thật xa vời.Những ngôi sao đó cũng giống như là Minh Quân vậy lúc nào cũng sáng lấp lánh và nó sẽ sáng mãi sáng mãi.Còn cô chỉ là 1 con ngốc đứng từ xa nhìn ngắm những ngôi sao đó và luôn luôn ảm u 1 giấc mơ là sẽ được chạm vào những vì sao đó nhưng giấc mơ vẫn mãi là giấc mơ sẽ chẳng bao giờ thành hiện thực.

12. Chương 12

Ợt....ợt....Ợt...ợt....-Đang trầm ngâm suy nghĩ Tiểu Phương mới để ý rằng cái bụng của cô đang biểu tình chí chóe.Chợt cô nhớ ra sáng tới giờ cô chưa bỏ cái gì vào bụng cả.Xuống nhà bếp cô rót đại ly sữa rồi đem vài lát bánh mì nướng và hũ mứt dâu bỏ vào mâm mang lên phòng.Đang đi từ nhà bếp ra cô chạm phải mặt Minh Quân đang đứng nhìn cô chăm chăm với đôi mắt vô hồn vô cảm.Hình như giữa cô và anh đang có 1 khoảng cách nào đó mà cái khoảng cách đó do họ tự tạo ra hay là tự nhiên nó có.Cô nhìn anh 1 hồi rồi lặng lẽ đi lên cầu thang.

—Cô giận tôi chuyện hồi trưa à??-Minh Quân lên tiếng.

—Không.-Tiểu Phương đáp 1 câu cụt lùn rồi bước nhanh lên phòng cô chẳng muốn nán lại để trả lời những câu hỏi của Minh Quân.

Khóa trái cửa lại đặt cái mâm lên bàn nhưng cô lại chẳng muốn ăn tẹo nào.Có lẽ ánh mắt và lời nói của Minh Quân làm cho cô đủ no rồi.Về phần Minh Quân khi nghe chữ “Không” từ miệng Tiểu Phương anh chẳng cảm thấy nhẹ nhõm gì nhưng 1 cảm giác nặng nề,tội lỗi lại đè nặng trong anh.Tại sao khi nghe chữ không từ miệng cô đáng lẽ anh phải vui mừng vì cô không giận anh vì cô chẳng trách khừ anh chuyện hồi trưa nhưng sao anh lại cảm thấy nghẹn thở như có cái gì đó đang bóp nghẹn tim anh vậy.Anh lôi chai rượu ra uống 1 hơi đến gần nửa chai.Anh muốn say say để quên đi cái cảm giác nặng trĩu đó nhưng sao càng uống thì cái ánh mắt hồi trưa Tiểu Phương nhìn anh lại hiện ra khiến anh tức điên lên muốn bổ tung cái đầu mình ra xem xem có cái hình ảnh nào của Tiểu Phương không thì lôi ra và quăng vào xọt rác.Tiểu Phương ở trên phòng cũng đi ngủ luôn cô nghĩ mình chẳng cần phải quan tâm tới Minh Quân làm gì.Chuông đồng hồ vừa điểm đúng 1h sáng Tiểu Phương giật mình tỉnh dậy cố nhắm mắt để ngủ thêm chút nữa nhưng không được vì ban ngày cô đã ngủ quá nhiều.Cô đi xuống nhà bếp để tìm chút nước lạnh.

Cách....-Công tắc đèn vừa được mở lên thì hình tượng Minh Quân tay cầm chai rượu ngồi xiêu vẹo ở dưới đất khiến cô giật mình.

Tiểu Phương vội đỡ anh đứng dậy miệng thì lẩm bẩm cái gì đó:

—Chắc lại gây nhau với Thư Kỳ nên mới uống say mềm như thế này???Sao không gọi cô ta tới chăm sóc cho đi.

Tiểu Phương vừa đặt Minh Quân xuống ghế sofa thì ngồi thở hồng hộc. Cô đi vào bếp nhúng khăn ướt lau mặt cho anh. Minh Quân tay chân cứ múa lung tung.

—Làm như kiếp trước tui mắc nợ anh hay sao mà bây giờ phải trả đây này.—Tiểu Phương vừa lau mặt cho Minh Quân vừa nguyền rủa.

Làm xong cô lấy chăn đắp cho Minh Quân rồi đi vào nhà bếp nấu mì gói ăn tạm. Cô lên phòng chợ mắt được một tí thì phải thức dậy đi làm. Chuẩn bị xong cô đi xuống lầu Minh Quân vẫn ngủ say như chết. Cô nghĩ nên để anh ở nhà nghỉ ngơi khi nào tỉnh thì đi làm cũng không muộn.

11h trưa, Minh Quân mới lồm cồm bò dậy đầu anh đang đau như búa bổ. Ánh nắng buổi trưa oi ả chiếu xuyên qua cửa sổ làm hai mắt anh chói không chịu nổi. Vừa ngồi để định lại tinh thần thì anh thấy chai rượu đang nằm lẩn lóc ở trên bàn và có 1 tờ giấy trắng với nét chữ nắn nót.

“Xin lỗi tôi thấy anh ngủ say quá nên không nỡ đánh thức anh dậy. Nếu anh còn mệt thì cứ việc nghỉ ở nhà công việc ở Minh Thị cũng không đến nỗi nhiều nên không cần anh phải đến đâu. Tôi đã pha sẵn nước chanh rồi anh nhớ uống nha.

Tiểu Phương”

Minh Quân cứ đọc đi đọc lại thông điệp trong tờ giấy. Không hiểu sao anh lại thích ngắm nhìn nét chữ nắn nót hơi run run của Tiểu Phương. Anh thấy thời gian qua mình đã đối xử tệ với cô phải nói là rất rất rất là tệ luôn ý. Anh cần phải bù đắp lại những tội lỗi mà anh đã gây ra cho cô. Hôm đó anh tắt luôn cả máy điện thoại vì không muốn bị Thư Kỳ làm phiền rồi còn nói với chị bếp không cần phải tới nấu ăn nữa. Anh dành cả buổi trưa và chiều để lên mạng kiếm công thức nấu thức ăn và đi chợ. Thư Kỳ thì đang điên tiết lên vì chẳng thể gọi điện được cho Minh Quân còn Tiểu Phương thì chăm chú làm việc cô chẳng buồn gọi điện về cho Minh Quân dù chỉ là 1 cái nhá máy. Quang Kiệt thì lặng lẽ gửi đơn xin nghỉ việc cho Minh Quân bằng email và rời khỏi Minh Thị mà chẳng 1 lời nói. Anh không muốn ai biết đến sự ra đi của anh đặc biệt là Tiểu Phương vì nếu nhìn thấy cô 1 lần nữa chắc anh sẽ không thể nhấc chân lên máy bay nổi. Tiểu Phương đang lo lắng cho Quang Kiệt vì từ hôm đi chơi với anh tới giờ chẳng thấy anh gọi điện, nhắn tin gì cả. Cô không biết hôm đó cô có làm gì cho anh không hài lòng không nữa.

13. Chương 13

Chiều hôm đó, Minh Quân cặm cụi để nấu bữa tối cho Tiểu Phương. Anh nghĩ rằng cô sẽ bất ngờ vì anh đã tự vào bếp nấu bữa tối cho cô. Đúng 5h chiều thì có tiếng cửa mở Tiểu Phương bước vô cô thực sự ngạc nhiên vì Minh Quân bận bịu với công việc nấu nướng của mình trán anh ướt đầm mồ hôi.

—Cô về rồi đó hả??? Đi lên phòng tắm rửa thay đồ đi. Tôi nấu đồ ăn sẵn xong rồi. Nhanh lên rồi xuống ăn.—Minh Quân giục.

Còn Tiểu Phương thì hơi bất ngờ không biết hôm nay Minh Quân ăn trúng cái gì mà lại đi vào bếp nấu ăn chứ. Cô lên phòng tắm rửa và mặc 1 bộ váy ở nhà nó làm cô cảm thấy thoải mái hơn so với bộ đồ công sở kia. Tiểu Phương vừa bước xuống thì Minh Quân đã vội đẩy cô vào phòng ăn và ấn cô ngồi xuống ghế và nói:

—Hôm nay cô phải ăn nhiều lên đó nha. Tôi nấu không biết có ngon không nhưng cô phải ráng ráng ăn nghe chưa?—Minh Quân cười nhẹ.

Tiểu Phương ngồi nhìn Minh Quân 1 cách lạ lẫm rồi hỏi “Hôm nay anh ăn trúng cái gì hả???” Minh Quân đang định trả lời thì chuông cửa cứ reo inh ỏi. Tiểu Phương chạy ra mở cửa. Thư Kỳ đang đứng đó và nhìn cô bằng ánh mắt đầy sự ghen tức. Minh Quân chạy ra anh giật mình vì thấy Thư Kỳ đứng đó và buông lời trách móc rằng tại sao Minh Quân không chịu nghe điện thoại của ả??? Thư Kỳ tự tiện bước vào phòng ăn và khi ả nhìn thấy những món ăn giản dị được dọn sẵn trên bàn thì quay sang hỏi Minh Quân.

“Ủa sao hôm nay chị bếp nấu ăn gì mà lạ vậy??? Món ăn thì quá bình dân trang trí lại chẳng đẹp mắt tẹo nào.”-Thư Kỳ bĩu môi chê bai.”Hôm nay chị bếp xin nghỉ.Thức ăn này là do anh Minh Quân nấu đang định gọi điện mời chị sang ăn nhưng chị đã tới rồi thì ở lại dùng bữa nha để xem tài nghệ nấu nướng của anh ấy như thế nào.”-Tiểu Phương giải thích còn Minh Quân thì đứng chứng hứng với lời nói của Tiểu Phương.”Ồi anh tự nấu đấy à.Anh làm em cảm động quá.Nhất định hôm nay em phải ăn phải ăn cho hết chỗ thức ăn này.”-Thư Kỳ quay sang nhìn Minh Quân.

Minh Quân đã rất khó chịu khi thấy sự xuất hiện của Thư Kỳ bây giờ Tiểu Phương lại buông ra 1 câu khiến anh tức giận vô cùng.Rõ ràng anh đã nói bữa ăn này anh nấu là để cho cô dùng chứ đâu phải Thư Kỳ.

_Thôi hai anh chị ở đây ăn đi nhé.Em xin phép đi lên phòng.-Tiểu Phương nói xong bỏ ra ngoài để lại Minh Quân đang nhìn cô bằng ánh mắt chứa đầy sự thất vọng.Còn Tiểu Phương thì bỏ đi lên phòng.

“Xin lỗi anh Minh Quân tôi không thể vui vẻ ngồi ăn cơm với anh được.Cảm ơn anh vì đã làm những điều đó cho tôi đối với tôi như vậy đã là quá đủ rồi.Tôi mong rằng khi tôi không còn ở trong nhà này nữa thì anh phải sống hạnh phúc bên Thư Kỳ-người con gái mà anh đã chọn vì tôi muốn lỡ như tôi bất ngờ gặp anh ở ngoài đường tôi cũng muốn thấy trên môi anh phải có 1 nụ cười hạnh phúc thì khi đó tôi mới cảm thấy hạnh phúc được.Nhưng nếu như anh bị phản bội thì anh cứ tin chắc rằng sẽ còn có tôi-1 con cóc lúc nào cũng dỗi theo và chờ đợi anh.”

Đang suy nghĩ thì điện thoại của Tiểu Phương reo.Là Bà Triệu.

“Alo mẹ à!!Mẹ có khỏe không??”-Tiểu Phương vui vẻ nói.”Ồ Tiểu Phương đó hả con.Ba mẹ vẫn khỏe.Con sao rồi???Cái thai vẫn tốt chứ.”-Bà Triệu nói nhanh không kém phần hồi hộp.”Dạ con vẫn khỏe cái thai....vẫn bình thường.”-Tiểu Phương ngập ngừng nói nhưng giọng vẫn bình tĩnh.”À mẹ gọi vô máy Minh Quân hoài mà không được nên mẹ gọi về cho con.Vào tuần sau,mẹ sẽ bay về cùng với Quấn Gia và người hầu hai đứa không cần phải ra đón mẹ đâu nhưng nhớ tuyệt đối giữ bí mật nhé!Mẹ muốn cho Minh Quân nó bất ngờ.”-Bà Triệu bật cười.”Dạ vậy là đầu tuần sau mẹ về à???Con vui quá.Ba có về không mẹ???-Tiểu Phương tỏ vẻ vui mừng.”Không ba con ở bên đây lo công việc còn mẹ về nước xem tụi con sống như thế nào???”Tiểu Phương nói chuyện với bà Triệu trong phòng mà không để ý có 1 người đang đứng ở ngoài và đã nghe hết đoạn đối thoại của cô và đang sắp sẵn 1 kế hoạch chuẩn bị tác chiến.

Từ dạo bị Tiểu Phương chơi 1 vỏ Minh Quân thế là sẽ không bao giờ vào bếp nữa.Anh cũng tỏ ra vô cảm khi nhìn thấy cô lên Minh Thị thì cứ kiếm chuyện la mắng cô miết.

_Cô làm việc như thế này đó hả???Tôi nói cô soạn bảng kế hoạch cho tháng này sao cô lại đi soạn kế hoạch đầu tư vào khu đất Đông Dương là như thế nào???Này tôi không rãnh trả lương cho cô để cô làm việc lộn xộn như thế nhá.Đi về làm ngay cho tôi.-Minh Quân nói trong tức giận.

_Tôi có chuyện muốn nói với anh.M...-Tiểu Phương chưa kịp nói gì thì Minh Quân đã la chí chöhe “Sao còn chưa đi??Tôi cần gấp bảng kế hoạch nội trong ngày hôm nay.Cô làm sao thì làm.”

Cả tuần nay Minh Quân cứ đưa Thư Kỳ về nhà ở suốt.Tiểu Phương định tìm cơ hội để nói cho Minh Quân về việc bà Triệu sẽ về nước vào đầu tuần nhưng anh chẳng cho cô cơ hội để thực hiện vì cô sợ bà Triệu về mà thấy hình ảnh Minh Quân với Thư Kỳ đang ôm ấp nhau dắm tăng sông chết tại chỗ quá.Sáng thì anh ngủ cho tới khi mặt trời đứng bóng rồi mới đến Minh Thị đi làm tới chỗ làm tưởng rằng nói được ai dè anh toàn **** cô rồi tìm cách đuổi cô ra ngoài.Tan sở xong là đi chơi với Thư Kỳ tới tận khuya về tới nhà thì khóa trái cửa phòng lại.Tối hôm thứ bảy Tiểu Phương ngồi xem tivi ở dưới ghế sofa chờ Minh Quân về.Cô cứ đợi mãi đợi mãi tới lúc ngủ thiếp đi lúc nào mà chẳng hay.

1h sáng Minh Quân mới mò đầu về và trong tâm trạng say mèm và tất nhiên không thể thiếu sự có mặt của con ả Thư Kỳ(trời ơi tức quá).Á đưa Minh Quân lên phòng rồi bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình.Á cởi hết quần áo của Minh Quân và ả ra rồi bắt đầu nằm ôm anh ngủ giống như đêm qua cả hai người đã có 1 đêm “vui vẻ” bên nhau.

14. Chương 14

Sáng hôm sau, do là ngày chủ nhật nên cả khu biệt thự đều chìm trong giấc ngủ.

1 chiếc BMW đậu trước cửa biệt thự Minh Thị theo sau là 1 chiếc xe buýt màu trắng chở khoảng vài chục người hầu đã trở về sau thời gian đi tập huấn. Một người phụ nữ trong bộ váy đen sang trọng từ chiếc xe hơi bước xuống. Bà đi vào nhà theo sau là ông Quân Gia và đám người hầu. Căn nhà khá yên tĩnh. Bà Triệu nghĩ do là sáng chủ nhật nên 2 “vợ chồng” Minh Quân còn ngủ với lại bà bay về nước sớm hơn dự định 1 ngày mà. Ông Quân Gia và đám người hầu vừa về là phải bắt tay vào việc ngay. Bà Triệu lên phòng xem Tiểu Phương như thế nào??? Lên tới phòng thấy cô vẫn còn ngủ say nhưng Minh Quân thì chẳng thấy đâu bà đoán là Minh Quân đang ở bên phòng làm việc vì anh là người tham công tiếc việc mà. Cửa phòng làm việc không bị khóa trái như mọi ngày có lẽ như Thư Kỳ muốn để như thế để bà Triệu có thể vào dễ dàng hơn.

Cạch...-Cánh cửa gỗ từ từ được mở ra.

Bà Triệu nghĩ mình sẽ thấy được Minh Quân đang nằm dài trên bàn làm việc hay là anh đang gián mắt mình vào màn hình máy tính nhưng không hình ảnh Thư Kỳ và Minh Quân đang “khỏa thân” ôm ấp nhau trên giường đập vào mắt khiến bà Triệu gần như té xỉu nhưng vẫn giữ được bình tĩnh đi tới lay lay Minh Quân dậy. Hai mắt Minh Quân từ từ mở to anh tưởng Tiểu Phương đang gọi nhưng khi nhìn kĩ lại anh mới nhận ra đó là mẹ mình.

“Ủa??? Mẹ về hồi nào vậy??”-Minh Quân bất ngờ.”Con giải thích cho mẹ đi chuyện này là như thế nào??? Vợ con đang mang thai mà con dám làm cái chuyện này đó hả???”-Bà Triệu hét lên làm cho Tiểu Phương phải chạy ra xem chuyện gì còn Thư Kỳ thì giả vờ đang ngủ say nhưng trong lòng thì đang nổi 1 nụ cười đắc thắng. Minh Quân tá hỏa khi thấy Thư Kỳ nằm kế bên người mình kỳ này chắc anh tiêu rồi.”Cái thằng con trời đánh sao mày không nghĩ đến vợ mày mà lại đi làm cái chuyện này hả??? Mà mày quen người con gái nào tốt tao còn đỡ tức quen ngay cái con đã làm mày chết lên chết xuống như 1 thằng điên. Mày không nhớ nó đã mang đến những gì cho mày mà mày lại quay lại với nó hả???-Bà Triệu vừa khóc vừa đánh vào người Minh Quân.”Mẹ ơi!! Mẹ đừng làm vậy???”-Tiểu Phương chạy vô can bà Triệu.”Tiểu Phương sao con lại vô duyên con đi về phòng đi để mẹ nói chuyện với Minh Quân 1 lát.”-Bà Triệu nói xong thì quay sang nắm tiếp vào người Minh Quân.”Bác ơi!! Bác đừng đánh anh Minh Quân nữa. Con và Minh Quân không phải là vợ chồng như bác nghĩ đâu.”-Tiểu Phương chịu không nổi khi thấy bà Triệu cứ nắm nắm vào người Minh Quân làm cái lưng anh đỏ tấy lên. Lời nói của Tiểu Phương làm cho cả hai mẹ con bà Triệu quay lại nhìn cô chằm chằm.

Minh Quân à!! Có lẽ tôi không thể giúp anh giữ bí mật này được rồi.-Tiểu Phương quay sang nhìn Minh Quân-Bác Triệu à!! Có lẽ từ bây giờ cháu sẽ không gọi bác là mẹ nữa vì thực chất cháu và anh Minh Quân không là gì của nhau cả. Mỗi quan hệ vợ chồng của chúng cháu chỉ là giả. Nhưng bác đừng trách anh Minh Quân anh ấy không ép cháu phải làm vợ anh ấy gì cả nhưng do công ty nhà ba cháu có 1 số trục trặc nên ba cháu đã nhờ anh Minh Quân giúp đỡ và giúp cháu để cháu có thể được vào làm ở Minh Thị nên anh Minh Quân mới làm vậy để cháu có thể được vào ở trong ngôi biệt thự này và làm trong Minh Thị. Còn chuyện cái thai là do cháu nói với anh Minh Quân làm vậy để bác có thể yên lòng hơn. Cháu biết bây giờ trong mắt bác cháu sẽ không còn là cô con dâu nữa mà chỉ là 1 đứa con gái mất nết. Bác đừng lo cháu sẽ rời khỏi chỗ này ngay trong hôm nay. Cháu xin lỗi vì đã gây ra rắc rối cho gia đình bác và cháu cảm ơn vì trong thời gian qua gia đình bác đã đối xử với cháu quá tốt đối với cháu như vậy là quá đủ cháu không mong nhận được sự tha thứ của bác. Minh Quân cảm ơn anh và cũng xin lỗi anh vì tôi đã không giữ bí mật này cho tới cùng.

Nói xong, Tiểu Phương đi về phòng thu dọn quần áo. Nghe Tiểu Phương nói xong bà Triệu gần như không còn giữ được bình tĩnh nữa mà ngồi phịch xuống giường. Minh Quân lo mặc quần áo vô rồi chạy theo Tiểu Phương còn Thư Kỳ thì giả vờ ngồi dậy hỏi xem chuyện gì rồi an ủi bà Triệu nhưng trong lòng thì đang mừng vui vì đã tống khứ được Tiểu Phương ra khỏi nhà và sắp trở thành phu nhân của Tổng Giám Đốc Tập Đoàn Minh Thị rồi.

Minh Quân chạy vô phòng thì thấy Tiểu Phương đang bỏ quần áo vô vali trên má có vài giọt nước mắt đang rơi. Thấy Minh Quân vào cô vội lấy tay lau đi những giọt nước mắt đang lăn trên má mình.

“Xin lỗi anh vì đã làm rối tung mọi chuyện lên. Vậy là từ nay anh sẽ không còn thấy còn bị con ngốc này làm phiền nữa. Chúc anh và chị Thư Kỳ hạnh phúc nhé. Còn cái hộp trang sức này phiền anh gửi lại cho bác gái

hộ tôi. Tôi đi đây nhưng trước khi tôi đi tôi có 1 điều mong anh có thể giúp tôi được không??” Tiểu Phương nhìn Minh Quân bằng 1 ánh mắt long lanh có lẽ cô đang cố để nước mắt không rơi ra nữa. “Chuyện gì cô cứ nói đi??”- Minh Quân nhìn cô dịu dàng nói anh muốn giữ cô lại nhưng sao có cái gì đó chặn họng anh để anh không nói được ba chữ CÔ ĐỪNG ĐI. “Anh...cho tôi ôm anh 1 lần có được không??”- Tiểu Phương nói giọng hơi nghèn nghẹn. “Được.”- Minh Quân nói xong ôm chặt lấy cô.

Tiểu Phương ôm chặt lấy Minh Quân đây là cái ôm đầu tiên cũng như lần cuối mà Tiểu Phương được nhận từ Minh Quân- người đàn ông mà cô yêu và người đàn ông mãi mãi sẽ không thuộc về cô. Có lẽ khi cô bước xuống và đi ra khỏi căn nhà này thì cô sẽ phải học cách quên Minh Quân đi. Cô có thể cảm nhận được hơi thở và tim của Minh Quân đang đập từng nhịp từng nhịp rất nhanh. Một lúc sau Tiểu Phương buông Minh Quân dù lòng rất muốn ôm anh mãi ôm mãi không buông, nhẹ hôn lên môi anh 1 cái thật nhẹ rồi bước ra khỏi phòng để lại anh 1 mình trong căn phòng.

“Tiểu Phương ơi! Tôi xin lỗi. Xin lỗi cô.”- Minh Quân nói trong đau khổ.

Tiểu Phương bước xuống nhà chào tạm biệt ông Quán Gia và đám người hầu rồi lặng lẽ ra đi. Đám người hầu nhìn cô đầy khinh bỉ chỉ riêng ông Quán Gia thì khác ông nhìn cô đầy thương cảm và ông không tin chuyện này là sự thật. Cô bước thật chậm thật chậm trên con đường nhựa. Từng giọt nước mắt đang rơi trên má cô nhưng nó chẳng thấm gì với nỗi đau cô đang phải chịu. Trái tim của cô đang rỉ máu.

“Minh Quân ơi!! Xin lỗi anh!! Có lẽ bây giờ anh đã được giải thoát rồi đó. Bên cạnh anh bây giờ đã có Thư Kỳ người con gái anh đã yêu và mong nhận được tình cảm từ cô ấy. Bây giờ anh sẽ không còn bị con ngốc như tôi quấy phá nữa đâu. Dù lòng tôi đang rất đau nhưng tôi vẫn cầu chúc cho anh được hạnh phúc. Đối với tôi 1 cái ôm, 1 nụ hôn như vậy là quá đủ rồi. Tạm biệt nhé!! TÌNH YÊU ĐẦU ĐỜI CỦA TÔI.”

Do quá mệt nên bà Triệu đã ngủ thiếp đi lúc nào mà chẳng hay. Thư Kỳ vội mặc quần áo rồi đi sang phòng kế bên thấy Minh Quân đang ngồi đó ánh mắt chứa đựng đầy sự đau khổ.

“Bây giờ anh đã được giải thoát rồi đó. Không bị con ngốc đó làm phiền nữa. Mà cô ta gan thật dám nhận hết phần lỗi về mình.”- Thư Kỳ nói trong sự vui sướng. Minh Quân không nói gì anh chỉ ra hiệu cho Thư Kỳ ra ngoài để anh nghỉ ngơi. Thư Kỳ bực dọc đóng sầm cửa lại rồi đi ra ngoài. Vì ả nghĩ đáng lẽ Minh Quân phải vui mừng và cảm ơn ả mới đúng chứ.

“Tiểu Phương ơi!! Tại sao tôi lại không có can đảm để giữ cô lại?? Tại sao cô lại nhận hết phần lỗi về mình?? Tại sao cô lại làm thế???” Cô có biết cô làm thế tôi sẽ đau lắm không??” Tiểu Phương à!! Tôi đã từng nghĩ người tôi yêu chỉ có thể là Thư Kỳ không ai khác ngoài cô ấy cả. Nhưng khi ở bên cô tuy đối với tôi cô chỉ là 1 con ngốc. Nhưng thấy cô quan tâm chăm sóc cho tôi lúc tôi say xỉn, cô đã cho tôi biết cuộc sống của người dân tầm thường là như thế nào cô đã cho tôi biết món ăn nấu trong Minh Thị tuy chỉ là những món ăn tầm thường nhưng không thua gì ngoài nhà hàng nấu, cô đã cho tôi biết những cây chả cá bình thường ở những gánh hàng rong- nơi mà tôi cho là dơ bẩn không hợp vệ sinh chút nào nó lại có 1 hương vị đậm đà, không khác gì trong các tiệm sang trọng và cái quan trọng mà cô đã cho tôi biết rằng tôi đã thích cô rồi. Nhưng sao tôi vẫn không thể giữ cô lại bên tôi vì tôi biết tôi không thể làm tổn thương cô 1 lần nữa. Cô đến đây mang đến cho tôi 1 chữ GHÉT phải tôi đã từng rất rất ghét cô nhưng khi cô rời khỏi đây và mãi mãi biến mất khỏi cuộc đời tôi thì cô lại cho tôi 1 chữ ĐAU- tôi đang rất đau vì tôi không biết mình sẽ sống như thế nào khi không có cô.”

Tiểu Phương cứ bước đi bước đi trên lề đường. Nơi có nhiều người đang qua lại. Cô cứ bước đi 1 mà chẳng biết mình phải đi đâu. Đi ngang qua ngôi nhà cũ thì người ta báo ba cô đã chuyển chỗ ở rồi nên cô tìm 1 phòng trọ ở xa thành phố ở tạm rồi lên mạng tìm 1 công việc nào đó vì cô không thể sống với những đồng tiền dành dụm ít ỏi. Nó chỉ đủ để cô đặt tiền cọc và chi trả tháng đầu tiên của căn phòng. 1 tuần đầu tiên cô đi hết công ty này tới công ty nọ từ những công ty nhỏ cho đến lớn nhưng chẳng ai dám nhận cô vào làm vì họ nghĩ cô chưa có nhiều kinh nghiệm. Chán nản cô xin đại vào làm chân phục vụ ở 1 quán cà phê. Dù gì cũng phải lo tiền để trả tiền nhà cái đã. Thế là vừa làm ở quán cà phê buổi sáng buổi chiều cô lại làm bưng bê ở quán phở. Cô phải làm việc vì làm việc mới cho cô cái cảm giác bận rộn để không rảnh suy nghĩ đến những chuyện không đâu. Cô cứ mãi mê làm việc mà không biết có người đang theo dõi mình. Về phần Minh Quân anh đã nói hết sự thật về chuyện anh đã thuê Tiểu Phương về đóng giả làm vợ rồi cả chuyện anh nói cô giả vờ mang thai để anh có thể nhậm chức sớm hơn cho ông bà Triệu nghe. Anh nói anh rất hối lỗi về việc làm ngu ngốc của mình. Lúc đầu bà Triệu cũng giận anh đến cả 2 tuần nhưng sau đó thì bà bảo

anh không được để đám nhà báo đánh hơi được chuyện này rồi nhanh chóng đi tìm Tiểu Phương về cho bằng được. Thư Kỳ suốt ngày cứ tìm cách phá đám để trì hoãn công việc tìm kiếm Tiểu Phương của Minh Quân. Hết đi chơi rồi lại đến giả vờ bệnh ả làm đủ trò để Minh Quân thường xuyên quan tâm tới ả hơn. Một hôm do ả nói là muốn đi khu giải trí để ôn lại những kỉ niệm của ả và Minh Quân (ô! mẹ ơi con này nó vừa ác lại thêm cái sến như con hến nữa). Minh Quân do quá mệt mỏi vì công việc tìm kiếm Tiểu Phương không thành vì chẳng có công ty hay phòng trọ nào có nhân viên hay người thuê phòng tên Tiểu Phương cả nên anh đồng ý đi với Thư Kỳ.

“Minh Quân ơi! Anh nhìn kìa cái xe chả cá đó không biết có ngon không mà người ta bu vô như kiến vậy. Ôi thật là mất vệ sinh.”-Thư Kỳ chỉ tay về xe chả cá. Chợt có cái cảm giác thân quen xuất hiện trong đầu Minh Quân. Cái hình ảnh Tiểu Phương hôn hờ khi thấy xe chả cá rồi năn nỉ đút miếng chả cá vào miệng anh rồi cả khuôn mặt lấm lem đầy tương ớt của cô làm anh thấy nhớ.

Thấy Minh Quân đứng thẫn thờ nhìn xe chả cá Thư Kỳ lôi anh đi đến thác nước gần đó rồi bĩu môi chê bai những người đang đứng cầu nguyện rồi ném 1 đồng xu xuống nước. Minh Quân lại thấy hình ảnh Tiểu Phương chấp tay miệng lẩm bẩm cái gì đó lần đó bị anh cho là ấu trĩ cô đã tức giận không nói nổi. Bây giờ anh có 1 điều ước là anh và cô có thể xóa hết mọi kí ức về chuyện đã xảy ra và cô có thể tha thứ cho anh. Nhưng bây giờ cô đang ở đâu? Sống chết ra sao anh còn không biết hướng chi là.

“Mình về thôi. Hôm nay anh mệt ả mà em tự thuê taxi về đi nha. Anh phải đi chỗ này 1 lát.”-Minh Quân nói xong bỏ Thư Kỳ đang đứng chững chững ở đó mà đi. Anh chẳng muốn ở trong khu giải trí này thêm 1 phút giây nào nữa. Ở đâu anh cũng thấy hình ảnh của Tiểu Phương và những kỉ niệm của cô và anh. Bằng mọi giá anh phải tìm cho ra cô.

“Alo!! Anh đến khu giải trí đón em ngay nhé.”-Thư Kỳ lấy điện thoại gọi cho ai đó rồi đi ra cổng nhưng ả đâu hay biết có 1 người đang đi theo ả và đang cầm máy ảnh chụp tách tách.

15. Chương 15

Tối hôm đó, khi Minh Quân vừa nhận điện thoại của vệ sĩ về việc tìm kiếm Tiểu Phương xong thì Quốc Minh gọi.

“Có chuyện gì thế??-Minh Quân hỏi gấp.”-Này ông quay lại với Thư Kỳ ả. Còn vợ ông thì sao.”-Quốc Minh nói giọng đầy lo lắng.”Sao ông biết??”-Minh Quân giật mình. Sau đó, anh kể hết chuyện của anh và Tiểu Phương cho Quốc Minh nghe. Nghe xong, Quốc Minh cũng tức giận vô cùng anh không nghĩ rằng Minh Quân lại dám làm cái việc ngu ngốc đó nhưng nói là sẽ giúp Minh Quân tìm Tiểu Phương và còn 1 chuyện nữa là anh đã bắt gặp được Thư Kỳ đang quen với 1 chàng trai khác hình Quốc Minh đã gửi cho Minh Quân qua email anh nói đây là cơ hội để Minh Quân thoát khỏi Thư Kỳ.

Mở email lên Minh Quân thấy hình ảnh của Thư Kỳ đang ôm ấp 1 người con trai rồi còn hôn nhau nữa chứ. Anh scan ra định gặp riêng Thư Kỳ nói chuyện nhưng ả đã tự mò tới nhà và nói đang chờ anh dưới phòng khách có cả ông bà Triệu ở đó nữa.

“Minh Quân!! Sao con nói là đi tìm Tiểu Phương về đây nhưng sao lại đi kết hôn với Thư Kỳ.”-Bà Triệu nhìn Minh Quân đầy phẫn nộ.”Minh Quân ơi!! Ba mẹ anh đang ngăn cản chuyện hai đứa mình cưới nhau kìa.”-Thư Kỳ chạy lại khoác tay Minh Quân.”Người cô nên kết hôn là người trong anh này chứ không phải là tôi.-Minh Quân đưa tấm ảnh có hình Thư Kỳ đang ôm ấp 1 tên con trai khác ra khiến Thư Kỳ tá hỏa ả bắt đầu giải thích này nọ nhưng Minh Quân gạt phăng những lời nói của ả ra-Tôi đã từng rất yêu có thể nói là quy lụy trước cô nhưng bây giờ thì không người tôi yêu và suốt cả cuộc đời nay vẫn vậy chỉ có mỗi Tiểu Phương.”-Minh Quân nói giọng đầy kiên quyết. Nghe Minh Quân nói Thư Kỳ bỗng đứng lên nhìn anh bằng ánh mắt đầy mưu mô và nói”Anh nghĩ rằng con ngốc đó sẽ tha thứ cho anh-1 người đã làm tổn thương nó và sẽ quay về bên anh ư. Đừng có mơ.-Thư Kỳ cười khẩy-Sắn đây tôi cũng cho anh biết luôn chuyện tôi quay về bên anh không phải do là tôi yêu thương gì anh cả đối với tôi anh chỉ là 1 thằng ngốc nhưng có 1 người đã sai tôi làm việc này. Anh biết là ai không??-Thư Kỳ ngập ngừng.

“Đó chính là ông chủ Trần người mà được anh tặng bức nhất đó.Ông ta đã thích Tiểu Phương ngay từ lần đầu gặp mặt.Mà tôi chẳng hiểu con ngốc đó có gì hay mà các anh cứ thích bám vào.Ông ấy đã dựng lên vở kịch này để con ngốc đó rời khỏi anh để ông ấy có thể đưa nó vào TậpĐoàn của ông ấy làm việc nhưng cái chính là để làm cái chuyện đó với nó nữa.Chắc bây giờ con nhỏ đang nằm kế bên ông ấy trên người không có 1 tấm vải che thân nữa đấy.Anh hãy quên con nhỏ đó đi.Nó không xứng với anh đâu.”-Thư Kỳ ném cho Minh Quân 1 ánh nhìn khinh bỉ rồi bỏ đi ra khỏi nhà.

Minh Quân và ông bà Triệu thì bàng hoàng không ngờ người mà họ tin tưởng đã hợp tác làm ăn trong suốt thời gian qua lại có thể làm cái chuyện vô liêm sỉ này.Minh Quân thì cảm thấy nửa tức giận còn nửa còn lại thì ghét bản thân mình.Tức giận vì người mà anh hết sức tin tưởng cũng có thể nói xem ông ta như 1 người cha lại có thể làm cái chuyện đó còn anh giận mình là vì phải chi anh đừng làm cái việc ngu ngốc này thì bây giờ chắc có lẽ Tiểu Phương đang tung tăng đi chơi với bạn bè chứ không phải dính vô cái chuyện dơ bẩn này.Anh định đứng lên đi tìm Tiểu Phương chợt có cuộc điện thoại gọi đến cho Minh Quân.

“Alo!Minh Quân hả??Ông đến nay khách sạn Lover ở Vũng Tàu đi.Tôi vừa mới thấy ông chủ Trần đang đi 1 cô gái giống Tiểu Phương lắm.Nhanh lên đi.”-Quốc Minh giục.

Minh Quân nghe xong thì vội phóng xe chạy thẳng tới khách sạn Lover.Càng nghĩ đến cảnh tượng Tiểu Phương bị thằng cha đó làm nhục thì anh không chịu được và phóng xe càng nhanh hơn.

Tới cổng khách sạn anh đã thấy Quốc Minh đứng đó chờ sẵn.

“Phòng 201 tầng 5.Nhanh lên đi.Xe cứ để đó tôi lo cho.”-Quốc Minh báo số phòng cho Minh Quân rồi hối anh chạy lên.

Chạy vào cầu thang máy hai tay anh run bần bật anh chỉ mong đừng có chuyện gì xảy ra với Tiểu Phương.Chạy tới cửa phòng số 201 thấy cửa bị khóa trái Minh Quân lấy hết sức mình đập tung cánh cửa ra.Bên trong ông chủvuốt ve Tiểu Phương trên giường và nhâm nhi ly rượu vang đỏ.Vừa thấy Minh Quân ông vội buông ly rượu xuống định đứng lên thì đã bị anh đâm cho 1 cái khiến ông ngã xuống.

“Đồ đốn mạt.Sao ông có thể làm như thế hả??Ông có biết cô ấy là ai không???Là vợ tôi.Ông nghe rõ chưa???Ông có thể dụ dỗ bất kỳ cô gái nào tùy ý nhưng riêng cô ấy thì không được nghe rõ chưa??Đừng để tôi gặp mặt ông 1 lần nữa.”-Minh Quân vừa nói vừa đâm vào mặt ông chủ Trần khiến mặt ông máu me tùm lum và không thể đứng dậy nổi.

Anh bế xốc Tiểu Phương lên đưa cô xuống xe.Cám ơn Quốc Minh xong anh lái xe đưa cô về nhà.Nhìn Tiểu Phương mà anh cảm thấy đau vô cùng vì anh mà cô đã phải chịu bao nhiêu đau khổ vì 1 thằng ngốc như anh nhưng anh sẽ cố gắng bù đắp cho cô anh chỉ mong 1 điều là cô sẽ tha thứ cho anh.Đưa Tiểu Phương về nhà ai nhìn cô cũng giành nhau được chăm sóc cô nhưng Minh Quân nói anh có thể làm được không cần ai giúp hết.Anh bắt đầu vắt khăn rồi lau mặt cho Tiểu Phương.Thấy có cái gì đó lạnh lạnh chạm vào mặt gì Tiểu Phương vội la lên.

“Đừnglại gần đây.Minh Quân anh đang ở đâu???Mau đến cứu em với.”

“Anh đây.Anh đang ở đây và đang bảo vệ em.Em đừng sợ.Cứ ngủ đi.”-Minh Quân kéo chăn đắp cho cô rồi nắm chặt lấy bàn tay búp măng trắng nõn của Tiểu Phương.

Minh Quân ngồi nhìn Tiểu Phương ngủ.Lúc ngủ trông cô thật đáng yêu cứ y như con mèo ngoan ngoãn nằm cuộn tròn trên giường nhưng trên khuôn mặt ấy có cái gì đó phảng phất buồn.Một quá Minh Quân ngủ gục trên giường lúc nào không hay.

Sáng hôm sau,khi ông mặt trời vừa chiếu những tia nắng đầu tiên vào phòng thì Tiểu Phương mới từ từ mở mắt dậy.Đầu cô hơi nhức nhưng cô giật mình khi thấy Minh Quân đang ngủ gục trên giường rồi nhận ra đây đâu phải là căn phòng trọ của cô.Đêm hôm qua cô đi dùng bữa với ông chủ Trần rồi sau đó say quá nên chẳng nhớ gì nữa nhưng sao giờ cô lại ở nhà Minh Quân.Cô đứng dậy đi ra khỏi giường nhưng do còn hơi choáng nên cô đã ngã xuống đất.

Ồi...Ây da..

“Em có sao không???Đang mệt sao không nằm nghỉ đi.”-Minh Quân giật mình khi nghe thấy tiếng la của Tiểu Phương.”Bỏ tôi ra.Ai cho phép anh làm như thế hả???Tối hôm qua tôi đang dùng bữa với ông chủ Trần

ông ấy hứa sẽ cho tôi vào làm ở trong Tập Đoàn của ông ấy nhưng sao bây giờ tôi lại ở nhà anh. Chắc là anh đã tới đó quấy phá rồi chứ gì.-Tiểu Phương òa khóc-Tại sao vậy hả??Sao anh không chịu buông tha cho tôi đi???Anh phá đời tôi như vậy chưa đủ hả???Tôi phải đi tìm ông chủ Trần để xin việc để còn phải đi tìm ba nữa.”-Tiểu Phương dầm dầm vào người anh vừa khóc vừa hét lên.”Bởi vì tôi ghen.”-Minh Quân hét lớn lên làm cho Tiểu Phương giật mình nhìn anh với 1 ánh mắt hoài nghi-Sao thấy bất ngờ quá phải không???Em không nghĩ rằng có ngày tôi lại nói ra câu nói đó phải không???Tôi đã từng nghĩ tôi không có quyền gì mà ghen tức khi em ở bên 1 người con trai nào khác nhưng sao khi thấy hình ảnh ông chủ Trần đang ôm ấp em thì tôi đã không thể chịu được nên đã phóng xe thật nhanh đến đó và cho gã ta 1 trận rồi đưa em về đây.Tôi chẳng biết rằng mình đang làm gì nữa.Sau khi em rời khỏi đây tôi mới biết rằng tôi thật sự cần em.Tôi đã đi tìm em khắp nơi tôi không mong rằng sẽ nhận được sự tha thứ từ em tôi chỉ cần biết em đang ở đâu?Cuộc sống của em như thế nào???Tôi đã từng dối lòng mình rằng tôi chẳng có tình cảm gì với em cả nhưng bây giờ thì tôi đã có câu trả lời rồi rằng tôi đã yêu em-Minh Quân vừa nói vừa nhìn vào mắt Tiểu Phương đôi mắt của anh chứa đựng hàng ngàn sự đau khổ Tiểu Phương cũng cảm thấy hơi bất ngờ vì Minh Quân lại nói ra những câu này.-Có những đêm nhớ em da diết tôi đã tìm đến Thư Kỳ mong rằng hình ảnh của cô ấy sẽ xóa đi hình ảnh của em trong trái tim tôi nhưng không được càng nhìn cô ấy thì hình ảnh của em-1 cô gái ngốc lại hiện về trong tôi.Cho tôi xin lỗi vì đã gây ra sự tổn thương cho em xin lỗi vì đã luôn cho em là 1 con ngốc xin lỗi vì tất cả.Em cứ việc nằm nghỉ ở đây khi nào khỏe em có thể rời khỏi đây.Tôi sẽ không níu kéo hay bắt giữ em ở lại đây.Tôi sẽ rời khỏi cuộc sống của em nên em đừng lo là sẽ bị làm phiền gì hết.”-Minh Quân nói xong định đứng lên đi ra ngoài thì bị Tiểu Phương gọi lại cô từ từ đứng dậy đôi mắt cô đỏ hoe cô nhìn vào mặt anh phút chốc bao nhiêu giận hờn và nỗi hận vì những gì anh đã gây ra cho cô lại nổi dậy.

Chát....-Tiểu Phương giơ tay tát vào mặt Minh Quân 1 cái khiến má anh đỏ ửng lên và in rõ 5 ngón tay của cô trên đó.Minh Quân vẫn đứng yên nhìn cô và như đang chờ đợi thêm vài cái tát của cô nữa vì đối với anh như vậy còn chưa đủ với tất cả những gì anh đã gây ra cho cô.

__Anh tỉnh chưa???Anh giỏi lắm.Đúng rồi anh chỉ là 1 người ngốc 1 người mê muội trước mặt Thư Kỳ nhưng trước mặt tôi ba mẹ anh anh luôn tỏ ra là 1 người thông minh,tài giỏi nói chung là 1 người hoàn hảo.Nhưng với riêng bản thân tôi anh chỉ là 1 tên ngốc.Anh làm tất cả mọi chuyện từ việc đưa tôi về làm vợ đến việc đưa tôi vào Minh Thị làm việc tôi luôn cố gắng làm việc cho thật tốt để có thể trả lại cái ơn mà anh đã cứu mạng tôi.Nhưng lúc nào anh cũng chỉ biết đến 2 chữ THƯ KỶ anh có bao giờ dành ra 1 giây để nhớ đến tôi không??Anh có dành 1 chút thời gian để suy nghĩ rằng tôi đang nghĩ gì và cần gì không???Chưa Minh Quân à anh chưa bao giờ nghĩ đến tôi dù chỉ là 1 chút.Anh lúc nào cũng chìm đắm trong tình cảm mà anh đã bị đánh mất bấy lâu còn tôi thì phải ăn cơm,xem tivi rồi ngồi bó gối trong căn phòng cô đơn lạnh lẽo này 1 mình-1 giọt nước mắt vô duyên lăn dài trên má làm cô phải vội lấy tay gạt đi-Nhưng tôi không hiểu sao khi không thấy tiếng bước chân mệt mỏi của anh mỗi đêm thì tôi không thể ngủ được tôi không hiểu tại sao khi nghe anh nhắc tới tên Thư Kỳ trong cơn say thì tôi lại cảm thấy nhức nhối ở tim và không hiểu sao tôi lại yêu và thích 1 người như anh-Tiểu Phương nói hết những gì trong lòng mà cô nghĩ sẽ không có dịp để nói ra-Cho nên tôi sẽ không cho anh đi đâu hết anh phải ở lại đây ở lại trong cuộc đời tôi để bù đắp những gì mà anh đã gây ra cho tôi trong suốt thời gian qua.Bởi vì tôi cần anh Minh Quân à.

Tiểu Phương vừa dứt lời thì Minh Quân liền ôm chặt lấy cô và khẽ nói”Được anh sẽ không đi đâu hết.Anh sẽ ở lại đây để hầu hạ em chịu chưa???Anh xin lỗi đừng giận anh nữa nhé.”

Sau đó,do còn hơi mệt nên Tiểu Phương lên giường ngủ tiếp trước khi nhắm mắt cô còn nói”Anh phải ở đây đừng đi đâu hết nha!Em ngủ tí em dậy liền.”-Tiểu Phương nói giọng y như con nít.Minh Quân chỉ cười rồi nói 1 chữ ừ và nói cô nhắm mắt vào ngủ.Khi Tiểu Phương đã ngủ say Minh Quân đi xuống nhà nấu cháo cho cô .Cả nhà vừa nhìn thấy Minh Quân xuống ai ai cũng hỏi rằng Tiểu Phương có sao không???Cô ấy tỉnh lại chưa??Anh cũng từ tốn trả lời hết câu hỏi mà mọi người đưa ra xong rồi mới đi nấu cháo cho cô.

“Tiểu Phương ơi!Cảm ơn em vì tất cả.Cảm ơn em vì em đã đến bên cuộc đời anh và cảm ơn em vì đã tha thứ cho việc làm ngu xuẩn của anh.”-Minh Quân vừa nấu cháo vừa nghĩ.

Nấu cháo xong Minh Quân gọi điện mời Quốc Minh chiều nay sang dùng cơm để cảm ơn anh chuyện hồi tối hôm qua.Nấu cháo xong Minh Quân lên phòng xem Tiểu Phương như thế nào.Tiểu Phương vẫn còn đang ngủ.Cô nằm cuộn tròn trên giường tóc dài đen nhánh xỏa buông dài trên môi cô đang nở 1 nụ cười có lẽ cô đang có 1 giấc mơ đẹp.Minh Quân ngồi ngắm nhìn cô ngủ miêng cứ tùm tùm cười.Bây giờ đây anh là người

hạnh phúc nhất nghĩ lại anh thấy lúc trước mình thật ngốc khi cứ chờ đợi mãi 1 người mà chẳng yêu thương mình lúc đó anh cứ cho đi tình cảm của mình nhưng chỉ nhận lại được sự đau khổ còn giờ đây anh đã tìm được 1 người yêu thương anh thật lòng. Càng suy nghĩ anh càng nghiệm ra 1 điều khi ta cho đi tình cảm thì cái ta nhận được phải là tình cảm chân thành từ đối phương thì đó mới là tình yêu thật sự. Đang trầm tư suy nghĩ Minh Quân mới nhận ra có 1 người đang ngồi nhìn mình và mỉm cười.

_Ừ sao em không ngủ nữa đi?? Ngồi nhìn anh làm gì???-Minh Quân giật mình trở về với hiện thực.

_Anh suy nghĩ cái gì mà ngồi cười 1 mình thế. Em giật mình tỉnh dậy định nhắm mắt ngủ tiếp nhưng thấy anh như vậy nên ngồi xem xem anh bị gì để còn kịp đi chữa kéo bệnh nặng thì khổ.-Tiểu Phương châm chọc.

_Nè ý em nói anh bị khủng đố hả???-Minh Quân tức giận.

_Tự hiểu đi.-Tiểu Phương cười gian.

_Này em gan thật dám nói chồng mình khủng đố hả????-Minh Quân đứng lên giống như sắp gây chiến Tiểu Phương cũng đứng dậy chuẩn bị co giò chạy.

Thế là cả hai chạy lòng vòng khắp phòng Minh Quân vừa chạy vừa nói "Em đứng lại đó cho anh." Cuối cùng, Tiểu Phương cũng đã tìm được chỗ trốn đó là nhà vệ sinh. Cô chạy nhanh tới đó đóng cửa lại nhưng chưa kịp khóa trái lại thì nghe tiếng kêu la thảm thiết của Minh Quân ngoài này.

_Ầy da đau quá!!-Minh Quân vừa la vừa xoa xoa cái tay.

_Anh bị làm sao thế???-Tiểu Phương mở hé hé cửa thò đầu ra.

_Em đóng cửa mạnh quá. Làm tay anh bị kẹt rồi nè. Đau quá đi.-Minh Quân hét lớn lên.

_Hả kẹt tay. Thế đau ở đâu đưa em xem xem.-Tiểu Phương liền nhảy bổ ra giật lấy cái tay của Minh Quân đưa lên xem. Cô xoa xoa cái tay của Minh Quân nhưng chẳng thấy chỗ nào bị bầm gì cả-Anh nói bị kẹt tay sao em chả thấy bầm tím chỗ nào hết vậy???-Tiểu Phương nói mắt vẫn dán vào bàn tay của Minh Quân.

Tranh thủ lúc đó Minh Quân cúi xuống hôn lên má cô 1 cái. Tiểu Phương hơi bất ngờ quay lên nhìn anh thì thấy anh đang lè lưỡi nhìn cô châm chọc "Hahahaha bị dụ. Con gái sao dễ dụ thế???"-Minh Quân ôm bụng cười lớn. "Anh hay quá ha. Dám lừa em. Để xem anh có thoát không nhé???"-Tiểu Phương bẽ bẽ tay như sắp sửa đánh nhau vậy. "Này em đừng nói là muốn đánh nhau nha."-Minh Quân hoảng sợ. "Triệu Minh Quân đứng lại đó."-Tiểu Phương giờ nắm đầm lên thì Minh Quân đã kịp co giò chạy làm cô phải lấy hết bao nhiêu công lực còn thừa trong cơ thể rượt theo anh. Đến khi mệt quá Tiểu Phương ra lệnh cho Minh Quân giáng xuống cô ngồi xuống giường thở hồng hộc. Minh Quân ngồi xuống bên cô nói "Đang yếu mà bày đặt đánh nhau."-Minh Quân châm chọc. "Kệ em mà anh này anh cho em xin địa chỉ của ba được không để em đến thăm ba cái lâu rồi không gặp. Em nhớ ba lắm."-Tiểu Phương năn nỉ giọng có hơi buồn. "Được thôi. Nhưng bây giờ em phải ăn cháo cái đã sau đó anh và em sẽ tới thăm ba rồi lát nữa em nhớ gọi điện mời Bảo Ngọc chiều nay sang dùng cơm với mình. Bây giờ đi xuống dưới anh lấy cháo cho ăn."-Minh Quân nắm tay Tiểu Phương dẫn cô xuống nhà. Ông bà Triệu đang ngồi xem tàu hải ở dưới. Vừa thấy cô ông bà liền hỏi "Con có sao không?? Có còn mệt không???"-Tiểu Phương chỉ cười rồi nói không sao do cô còn ngưng chuyện hôm bữa hôm đó chắc bà Triệu lên tăng xông vì cô quá. Công nhận hôm đó cô nói dữ thiệt nói không ngừng nghĩ làm bà Triệu không kịp nói gì chỉ biết đứng thờ người ra đó thôi.

_Chà hai đứa trông hạnh phúc ghê. Chắc là hòa nhau rồi chứ gì. Chả bù cho 2 ông bà già này.-Bà Triệu châm chọc mắt cứ nhìn chằm chằm vào tay của Minh Quân và Tiểu Phương đang nắm chặt không rời. Thấy vậy Minh Quân liền bỏ vào trong lấy cháo để Tiểu Phương ở lại ngoài phòng khách nói chuyện với ba mẹ.

"Con cho ba mẹ xin lỗi nhé. Do thằng con ngu ngốc của ba mẹ mà con phải chịu khổ."-Tiểu Phương nghe bà Triệu nói xong thì liền nói "Dạ không sao đâu. Ba mẹ đừng nói vậy con ngại lắm."-Tiểu Phương cúi mặt ngưng ngưng. "Bây giờ ba mẹ sẽ bắt nó làm mọi việc để bù đắp cho con không để con phải khổ nữa đâu."-Bà Triệu mỉm cười. "Mẹ hứa nhé."-Tiểu Phương nhắm mắt tỏ vẻ đồng tình.

Vừa lúc đó, Minh Quân ra nói "Cháo anh để trong phòng ăn rồi em vô ăn nhanh kéo nguội." Nghe Minh Quân nói xong bà Triệu liền thở dài "Haizzzzzzz bây giờ có vợ rồi chắc không cần bà già này nữa gì. Bây giờ vợ là số 1 rồi.-Bà Triệu châm chọc nhưng thấy Tiểu Phương có vẻ hơi ngại nên bà nói thêm 1 câu chữa lửa "Thôi mẹ đùa đấy. Con vào ăn cháo đi còn ba mẹ phải lên phòng nghỉ 1 lát đây."

Ăn cháo xong Tiểu Phương đi lên phòng chuẩn bị. Cô đã chờ đợi ngày này lâu lắm rồi. Cô không biết ba mình bây giờ ra sao?? Ông có còn phong độ như hồi trước không?? Ông có còn nhớ đến cô không???

Xe chở Minh Quân và Tiểu Phương tới 1 khu chung cư mới xây cất. Anh đưa cô lên 1 căn hộ ở tầng 5.

Tiểu Phương đưa tay bấm chuông nhưng người thì run bần bật. Tay cô ướt đầm mồ hôi. Tim cô thì đang đập thình thịch từng nhịp thật nhanh.

Ting...Toong...Ting...Toong-Tiếng chuông vang lên.

Cánh cửa bật mở và xuất hiện hình ảnh của ba Tiểu Phương. Nhìn thấy cô ông liền đóng cửa lại nhưng Minh Quân đã kịp giữ lại anh nói Tiểu Phương rất nhớ ông và xin ông đừng lảng tránh cô ấy nữa. Nghe xong ông mới thôi. Tiểu Phương này giờ đứng thừ người ra đó cô thật sự sốc khi nhìn thấy hình ảnh ba cô đầu tóc rối bù, mặt mũi dính đầy tương ớt còn người ông thì dính toàn dầu mỡ. Trong nhà thì bốc ra mùi tanh của cá. Cô không nghĩ ba cô có ngày lại phải xuống bếp nấu ăn. Chỉ khi nghe tiếng Minh Quân gọi cô mới chợt hoàn hồn. Cô lấy khăn giấy khê lau những vết tương ớt lấm lem trên khuôn mặt ấy rồi đưa tay chạm vào khuôn mặt ông. Ông có vẻ hốc hác đi nhiều so với lúc trước. Ông Dương đứng đó lấy tay sờ vào mái tóc đen nhánh của cô rồi hai người ôm chầm lấy nhau. Chợt Tiểu Phương lại thấy hơi ẩm ẩm áp của ba mà cô tưởng chừng như sẽ không bao giờ được tìm thấy 1 lần nữa nhưng không bây giờ cô đang đứng trong lòng của ông-người cha mà cô luôn yêu thương. Những giọt nước mắt long lanh đang chảy trên mắt cô nó không phải là những giọt nước mắt buồn mà nó là những giọt nước mắt hạnh phúc. Cô đã từng nghĩ mình là đứa xui xẻo nhưng không bây giờ ông trời đã ban trả ho cô bằng cách cho cô và ba gặp lại nhau rồi Minh Quân biết yêu thương lo lắng cho cô nữa chứ. Minh Quân đứng đó nhìn hai cha con cô đoàn tụ anh cũng thấy nhẹ nhõm trong người. Sau khi chuyển nhà ba cô chỉ sống trong âm thầm đi làm về là đóng cửa kín mít. Ông chẳng muốn tiếp xúc với bất kì ai cả. Ông sống thui thủi ngày qua ngày và không nghĩ rằng có ngày ông sẽ gặp lại Tiểu Phương. Lúc thấy cô xuất hiện ông vừa mừng vừa lo sợ cô sẽ hận ông nhưng không sau bao nhiêu chuyện ông gây ra tình thương cô dành cho ông còn nhiều hơn so với lúc trước nữa. Sau đó, Minh Quân nói với ông Dương về chuyện của anh và Tiểu Phương anh bảo sẽ cưới Tiểu Phương và sẽ chăm sóc cho cô. Điều đó làm cho ông Dương hơi bất ngờ nhưng cũng vui mừng vì cuối cùng Tiểu Phương cũng có 1 người để nương tựa tâm thân. Minh Quân nói ông Dương dọn về căn nhà cũ mà sống dù sao ở đó cũng có nhiều kỉ niệm với ông và Tiểu Phương còn Tiểu Phương chỉ lo dọn dẹp lại nhà cửa rồi nấu bữa tối cho ông Dương cô xót xa khi nhìn thấy những thùng mì tôm được chất đầy trong nhà lúc trước khi ở nhà chỉ có 2 cha con cô thường hay nấu ăn cho ông dù đó chỉ là những món ăn đơn sơ thôi nhưng chứa nó chứa đựng rất nhiều tình thương của cô dành cho ông.

16. Chương 16

Sau đó do chợt nhớ tới có buổi hẹn ăn tối chung với Quốc Minh và Bảo Ngọc nên Minh Quân và Tiểu Phương xin phép về trước.

“Bữa tối con nấu xong rồi lát ba nhớ ăn nhá ngày mai con sẽ sang phụ ba dọn nhà.”-Tiểu Phương nói rồi ôm hôn chào tạm biệt ông Dương. “Con chào ba.”-Minh Quân cúi đầu chào lễ phép rồi nắm tay Tiểu Phương ra về. Chợt hai mắt Tiểu Phương cay xè không hiểu sao cô lại bị như vậy mỗi khi cô cứ tưởng tượng tới cảnh ba cô đi làm về xong rồi chỉ biết sống 1 mình trong bốn bức tường như vậy rồi còn lấy mì gói làm thức ăn hằng ngày nữa chứ.

“Em làm sao thế???”Sao hai mắt lại đỏ lên thế kia???”-Minh Quân lấy tay sờ lên đôi mắt đang đỏ ngầu lên của Tiểu Phương. “Em thương ba quá. Hóa ra những ngày tháng vừa rồi ba đã sống rất cô đơn trong bốn bức tường đó.”-Tiểu Phương nói mắt không dám nhìn vào mặt Minh Quân có lẽ cô đang hờn vì do Minh Quân mà ba và cô phải xa nhau vì anh mà cha con cô đã không có được những ngày tháng hạnh phúc tất cả cũng tại anh.”Anh xin lỗi tất cả là tại anh. Nhưng anh sẽ ráng bù đắp tất cả cho em và ba.”-Lời nói của Tiểu Phương làm lòng Minh Quân quặn đau nhưng cũng đúng thôi tất cả là do anh gây ra mà.

Về đến nhà, Tiểu Phương gọi điện cho Bảo Ngọc nhưng không thấy tín hiệu trả lời. Hay do là Bảo Ngọc đã đổi số mới lâu nay cô chỉ lo đi làm rồi do buồn quá nên tối ngày chỉ núp ở trong phòng nên cũng chẳng liên lạc với Bảo Ngọc dám nhỏ giận dữ không thèm nghe máy luôn rồi. Buổi tối khi tất cả đã chuẩn bị xong thì Quốc Minh tới và đặc biệt nữa là có sự xuất hiện của Bảo Ngọc. Tiểu Phương mừng như bắt được vàng chạy ra ôm siết Bảo Ngọc vào lòng. Hai người họ cứ đứng ôm nhau như thế trên mắt đường như đã đắm lệt. Cho đến khi Quốc Minh lên tiếng thì cả hai mới buông ra. Bốn người cùng ngồi vào bàn và dùng bữa rất vui vẻ. Sau khi ăn Tiểu Phương kéo Bảo Ngọc ra 1 góc riêng nói chuyện.

“Bà dạo này sao rồi học hành vẫn tốt chứ??? Bà giận tui hả sao tui điện thoại mà không nghe máy hay là bà chỉ nghe máy của mỗi Quốc Minh thôi.”-Tiểu Phương nói bằng cái giọng châm chọc làm hai má Bảo Ngọc đỏ ửng lên. “Đâu có đâu tại tui mới đổi số mới chứ bộ mà bà đó từ lúc lấy chồng tới giờ chẳng liên lạc gì với tui cả đúng là có trăng quên đèn.”-Bảo Ngọc tìm cách đổi đề tài.

Nghe xong lời nói của nhỏ bạn, Tiểu Phương đoán chắc Bảo Ngọc chưa biết chuyện gì đã xảy ra với cô nhưng thôi cô cũng chẳng muốn nhắc lại cái quá khứ đau buồn để làm gì bây giờ cô chỉ biết cô đang có 1 người ba, người chồng và Bảo Ngọc những người luôn ở bên lo lắng cho cô.

“Xin lỗi do tui bận quá nhưng mà đâu cần tui gọi bà chỉ cần mỗi Quốc Minh thôi.”-Tiểu Phương chuyển ngay về đề tài cũ vì cô thừa biết Bảo Ngọc đang né tránh 1 điều gì đó. “Làm gì có bà toàn nói chuyện tầm bậy tầm bạ không à.”-Bảo Ngọc xua xua tay rồi cúi gầm mặt xuống có lẽ cô không muốn Tiểu Phương thấy khuôn mặt đang đỏ như hai quả cà chua của mình. “Vây à??? Tui nói tầm bậy tầm bạ nhưng chắc trúng tùm lum tùm la luôn á.”-Tiểu Phương nói bằng cái giọng cao vút- “Thôi đi bà đừng có mà giấu tui không có sao hôm tình cờ gặp anh ấy ở nhà tui hai má lại đỏ ửng lên hả nói đi.”-Bảo Ngọc dường như đã bị sập bẫy của Tiểu Phương nên đành im lặng không trả lời. “Bà thích Quốc Minh phải không??? Có nói cho anh ấy biết chưa??-Tiểu Phương dụ giọng lại khi nhìn thấy cái vẻ e dè của Bảo Ngọc có lẽ cô đã cố giấu kín không cho ai biết nhưng giờ lại bị Tiểu Phương phát hiện. -Bảo Ngọc bà nghe tui nói đây này có phải bà đang đấu tranh tư tưởng với lòng mình rằng bà không có tình cảm với Quốc Minh phải không nhưng tui nghĩ bà đã có rồi đó nhưng do bà sợ nói ra thì Quốc Minh sẽ cảm thấy khó xử và sẽ tìm cách xa lánh bà phải không nhưng bà đừng làm như vậy đừng trốn tránh nữa hãy nói thật lòng mình cho anh ấy hiểu rồi bà sẽ cảm thấy nhẹ nhõm thôi.”-Tiểu Phương đặt bàn tay mình lên hai vai Bảo Ngọc rồi nói. Bảo Ngọc cảm thấy như có thêm sức mạnh để đối diện với sự thật rằng cô đã thích Quốc Minh rồi.

Sau khi dùng bữa xong, Quốc Minh và Bảo Ngọc chào tạm biệt vợ chồng Minh Quân rồi ra về. Quốc Minh chở Bảo Ngọc trên chiếc xe máy và giữa lòng đường ồn ào, náo nhiệt là thế nhưng cả hai người họ vẫn cảm thấy có cái gì đó rất ngột ngạt.

“Em lạnh không???-Quốc Minh lên tiếng sau 1 hồi im tiếng.”-D...ạ...anh bảo em cái gì cơ???-Bảo Ngọc giật mình khi nghe thấy lời nói của Quốc Minh. “Anh hỏi em có lạnh không???-Quốc Minh lặp lại câu hỏi 1 lần nữa.”-D...ạ kh...ông.”-Bảo Ngọc nói vậy nhưng người cô đang lạnh run lên vì gió hai bên đường cứ thay phiên nhau thổi tới tấp vào người cô. Và sau đó họ chẳng nói với nhau 1 tiếng nào cho đến khi xe dừng lại trước cửa nhà Bảo Ngọc. Quốc Minh tắt máy chờ cho cô xuống xe nhưng mãi chẳng thấy động tĩnh gì anh quay lại thì thấy cô đang ngồi cứng như tượng hai tay thì run bần bật.

“Em làm sao thế??? Sao hai tay lại lạnh ngắt lên thế này???-Quốc Minh vội nắm lấy đôi tay đang lạnh và như đang cố hà hơi vô cho nó ấm hơn.”-Anh Minh à!! Anh có ghét em không??? Chắc anh không thích 1 đứa con gái như em đâu phải không???-Bảo Ngọc nhìn Quốc Minh bằng đôi mắt long lanh đang ứ lệ dường như cô đang giữ cho nước mắt không rơi ra. “Em nói gì thế??? Em tốt như thế thì sao anh lại ghét em được chứ???-Quốc Minh phì cười khi nghe thấy câu hỏi của Bảo Ngọc nhưng sau đó lại em lặng và cúi xuống xoa xoa đôi tay cho Bảo Ngọc có lẽ anh muốn tránh ánh mắt của Bảo Ngọc đang nhìn anh. “Nhưng anh không thể cho em 1 thứ tình cảm nào ngoài cái tình cảm anh em đó. Nhưng em chưa từng xem anh là anh hay bất kì cái gì ngoài....-Bảo Ngọc ngập ngừng vì cô không biết có nên nói cho Quốc Minh biết hay không??? Liệu khi nghe những lời nói của cô xong Quốc Minh sẽ phản ứng như thế nào??? Nổi giận bỏ đi hay sao??? Cuối cùng, Bảo Ngọc thở dài 1 cái rồi lấy hít 1 hơi thật sâu và nói”-Em luôn xem anh là 1 người rất đặc biệt có thể nói anh là 1 người con trai đặc biệt từ trước tới giờ mà em biết. Em chẳng biết giải thích thế nào nhưng anh đã mang cho em nhiều ấn tượng để em cứ nhớ hoài nhớ mãi hình ảnh của anh. Từ khi ba em đi công tác ở nước ngoài em phải dọn sang nhà anh ở. Khi ấy khi nghe ba nói nhà bạn ba có 1 người con trai lớn hơn em chừng tám chín tuổi và điều đó làm em rất sợ. Em sợ rằng người con trai đó lớn hơn em thì suy nghĩ của

người đó sẽ giống người lớn hơn và chắc rằng người đó sẽ không thích 1 đứa con nít như em. Nhưng không anh ta đã tốt với em hơn em tưởng nhiều anh ta cùng em chơi bán đồ hàng, cùng chơi cầu tuột với em mặc dù những trò đó chẳng phù hợp với 1 người con trai như anh. Đó là những kỉ niệm mà em không tài nào quên được và 1 điều nữa là EM ĐÃ THÍCH ANH RỒI.-Quốc Minh quay lên nhìn Bảo Ngọc bằng cặp mắt ngạc nhiên lẫn vui mừng nhưng cô không nhận ra-Những gì em muốn nói với anh từ rất lâu bây giờ em đã nói xong. Em biết rằng anh sẽ khó xử và có thể sẽ lánh mặt em nhưng không sao dù gì thì em đã nói thật lòng mình với anh rồi. Thôi em đi vào nhà đây. Tạm biệt anh.”-Bảo Ngọc bước xuống xe toan bước vào nhà nhưng Quốc Minh đã vội kéo tay cô lại và ôm cô thật chặt vào lòng. Tuy có hơi bất ngờ và muốn nhảy ra khỏi vòng tay của Quốc Minh nhưng anh lại ôm cô chặt hơn và nói”Một chút thôi cho anh ôm em 1 chút thôi vì anh đã muốn làm điều này từ rất lâu rồi. Bảo Ngọc à!!E...m...làm...bạn...g...ái...của anh nhé!!!”-Quốc Minh nói nhỏ vào tai Bảo Ngọc làm cô hơi bất ngờ.”Từ khi anh gặp em tới giờ anh đã biết 1 điều rằng chỉ có em và chỉ mỗi em mới có thể mang cho anh niềm vui hạnh phúc mà thôi. Anh không mong sẽ nhận được lời đồng ý của em đối với anh 1 cái ôm như vậy là quá đủ rồi.”-Quốc Minh định buồn Bảo Ngọc ra nhưng cô đã kịp níu lại vào ôm anh còn chặt hơn lúc nãy và ghé vào tai anh cô nói”Em đồng ý.”

Nghe xong Quốc Minh vui mừng còn hơn bất được vàng. Hai người họ cứ đứng ôm nhau như vậy. Phố xá bây giờ vắng tanh không 1 bóng người và gió cứ thổi từng cơn từng cơn quét vào mặt hai người họ nhưng họ chẳng cảm thấy lạnh mà có cái gì đó rất ấm mà chỉ có mỗi họ mới cảm nhận được thôi.

17. Chương 17

Các nhân vật của chúng ta ai cũng có 1 kết thúc đẹp vậy thì còn Thư Kỳ, ông chủ Trần thì sao. Liệu hai người đó có thể có được kết thúc đẹp như thế không???

Sáng hôm thứ hai đầu tuần, lúc này ở nhà chỉ có 2 vợ chồng Minh Quân bởi vì ông Dương và ông bà Triệu đã đi du lịch Châu Âu theo lời đề nghị của bà Triệu rồi. Ánh nắng mặt trời chiếu những tia nắng ban mai vào mắt Minh Quân làm anh chợt tỉnh. Tiểu Phương vẫn còn nằm cuộn tròn ngủ say không biết gì. Minh Quân nhìn cái dáng lúc ngủ của Tiểu Phương giống như 1 cô gái rụt rè lúc nào cũng tìm cách trốn tránh 1 điều gì đó. Anh cúi xuống hôn lên mái tóc đen nhánh thơm mùi hoa quả của cô rồi lo đi chuẩn bị để đi làm.

Sau khi Minh Quân đi được nửa tiếng, Tiểu Phương cũng tỉnh dậy vì hôm nay cô phải đi siêu thị mua ít đồ. Xe chở Tiểu Phương vô siêu thị cô đi lòng vòng chất đầy xe đầy nào là đồ hộp, rau quả, trái cây tươi, sữa, trứng,... Thanh toán xong Tiểu Phương nhanh chóng rời khỏi siêu thị và về nhà. Vừa về đến cô lại nhanh chóng bảo các cô người hầu đi ra ngoài để cô chuẩn bị bữa tối. Mọi người ai cũng lo ngại nhờ cô làm mà xảy ra cái gì là mấy người đó lãnh đủ nhưng cũng đành chịu thua cái tính bướng bỉnh, cứng đầu của cô mà đi ra ngoài. Tiểu Phương lao đầu vào nấu ăn nào là nấu canh, xào gà kho gừng rồi nấu chè đậu xanh. Cô làm quần quật không ngơi tay. Đến nỗi mồ hôi ướt đầm trán mà cô vẫn không lấy tay lau đi. Mặc dù mệt nhưng cô vẫn cảm thấy có cái gì đó vui vui. Khi Tiểu Phương đang bận rộn với nồi nước đang sôi ùng ục trên bếp thì có tiếng Minh Quân từ ngoài cửa nói vọng vào và anh gần như bật ngửa khi thấy hình ảnh cô đang hì hục cắt cà rốt cho vào nồi mặt ướt đầm mồ hôi.

“Em đang làm cái gì vậy???-Minh Quân ngạc nhiên hỏi rồi quay sang nhìn ông Quán Gia-Sao ông lại để cô ấy vào bếp vậy?? Đây đâu phải là bốn phận của Tiểu Phương đâu.-Ông Quán Gia định giải thích nhưng Tiểu Phương đã kịp nói vào-Không phải đâu do em muốn làm mà. Thôi anh đi lên phòng tắm rửa đi. Nhanh lên còn ăn cơm nữa chứ. Đi đi em làm được mà”-Tiểu Phương không để cho Minh Quân nói thêm gì nữa mà đẩy anh lên phòng.

Sau khi hoàn thành xong công việc Tiểu Phương cùng Minh Quân đi xuống phòng ăn dùng bữa. Minh Quân cũng không thắc mắc thêm về việc Tiểu Phương nấu ăn nữa vì đó là sở thích của cô mà.

“Đây anh ăn thử xem em nấu có ngon không???-Tiểu Phương gấp 1 miếng gà vào chén cho Minh Quân-Này nói trước ăn mà có đỡ quá thì ráng chịu nha.-Minh Quân nhìn Tiểu Phương mỉm cười rồi cắn thử 1 miếng.-Ôi trời ơi!! Cái này em nấu hay là đầu bếp nấu vậy??? Sao mà ngon thế???-Minh Quân hét lớn

lên làm cho Tiểu Phương phải giật mình.”Thật à!!Vây thì anh ăn nhiều vào nhé.”-Tiểu Phương gấp thêm vài miếng nữa cho Minh Quân.Anh ngồi ăn ngon lành mà chẳng để ý rằng nãy giờ Tiểu Phương chẳng ăn uống gì cả chỉ ngồi chống cằm nhìn anh rồi cười thôi.”Sao em không ăn đi??Hay để anh gấp cho nhé!”-Minh Quân nói rồi gấp vài miếng gà vào chén cho Tiểu Phương rồi hỏi thúc cô ăn nhưng Tiểu Phương cứ do dự hết cầm đĩa lên rồi lại bỏ xuống.Minh Quân ngồi nhìn cô rồi hỏi rằng cô bị sao vậy nhưng cô lại bảo là không sao rồi lại vờ cầm đĩa lên nhưng lại bỏ xuống vì tay cô không thể cầm đĩa lên được Minh Quân có hỏi nhưng cô vội giấu bàn tay phải của mình ra đằng sau.

“Tay em làm sao vậy???Đưa đây anh xem xem.Nhanh lên”-Minh Quân quát 1 tiếng làm cho Tiểu Phương giật mình vội đưa cánh tay ra ngoài.Nhìn thấy bàn tay đang đỏ lên vì phỏng của Tiểu Phương mà anh xót xa vô cùng.”Em xin lỗi tại em muốn nấu cho anh ăn nhưng do sơ ý nên em để nước sôi bắn vào tay.Em nghĩ là mình làm quen rồi nên không sao ai dè.”-Tiểu Phương cúi gầm mặt hối lỗi.”Quen rồi mà lại bị như vậy hả cô hai từ nay anh cấm em vào bếp nữa nghe chưa???Nếu muốn nấu thì nhờ thêm vài người giúp việc vô giúp đừng làm 1 mình.Ngồi đây đi anh đi lấy đá chườm vào cho.”-Nói xong Minh Quân chạy nhanh đi lấy đá rồi ngồi cầm cục chườm vào tay cho Tiểu Phương.

Cô ngồi ngoan ngoãn để anh chăm sóc cái tay đang đỏ tấy lên của mình.Lúc đó trông anh thật dịu dàng có lẽ đây mới chính là Minh Quân thật sự chứ không phải giống như cái vỏ lạnh lùng ngày trước.Ăn cơm xong,Minh Quân liền chạy nhanh lên phòng làm việc do anh đã lên chức Chủ Tịch rồi nên công việc ngày càng nhiều với lại lúc này giữa Minh Thị và tập đoàn của ông chủ Trần có một số vấn đề có lẽ ông ấy vẫn còn để bụng chuyện hôm bữa nên ông dồn hết vốn của tập đoàn để thu mua tất cả những khu đất mà Minh Quân có dự định sẽ đầu tư vào.

“Anh ơi!!Đi ngủ thôi khuya rồi.-Tiểu Phương vừa ló đầu vào phòng làm việc của Minh Quân thì đã nghe thấy tiếng la thất thanh của anh-Tôi không cần biết bằng bất cứ mọi giá cậu phải tìm cách mua được khu đất Phúc An cho tôi nếu không có được khu đất ấy Minh Thị sẽ phá sản cậu có hiểu không?”-Minh Quân tắt máy rồi ném cái điện thoại vào tường có lẽ anh đang bị stress nặng.Tiểu Phương cũng biết về chuyện này vì cô biết sau chuyện ở khách sạn hôm bữa ông chủ Trần sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu và có lần cô cũng đề cập đến chuyện này với anh nhưng Minh Quân lại gạt phăng ra.”Có chuyện gì vậy anh???Nói em nghe nhanh đi.”-Tiểu Phương nói giọng đầy lo lắng nhưng đáp lại sự lo âu ấy của cô Minh Quân lại thản nhiên nói có 1 số chuyện nhỏ nhỏ thôi nên cô không cần phải lo nhưng Tiểu Phương thấy hình ảnh anh tức giận đến nổi ném luôn điện thoại thì chắc chuyện đó không phải là chuyện nhỏ.

Gặng hỏi mãi Minh Quân mới nói là anh đang có 1 hợp đồng làm ăn vào khu đất Phúc An và đây là 1 hợp đồng lớn nếu làm không xong thì Minh Thị sẽ dẫn đến phá sản.Ngày mai là ngày đấu giá khu đất ấy và khi nghe tin ông chủ Trần cũng có mặt trong buổi đấu giá này thì anh vô cùng lo lắng vì anh tin chắc rằng ông ấy sẽ không ngại gì huy động các cổ đông của mình ngay cả phải đi vay ngân hàng thì ông ấy cũng phải có được khu đất ấy.Nhưng nếu lỡ khu đất ấy thuộc về ông chủ Trần thì tai họa sẽ đến với Minh Thị và có thể dẫn đến phá sản.Nghe anh nói xong Tiểu Phương không nói gì mà chỉ cầm sơ đồ về khu đất Phúc An và những khu đất bên cạnh rồi nói”Nhìn thì có lẽ khu đất ngày mai đấu giá là khu lớn nhất so với những khu đất xung quanh.Vây anh định chừng nào thương lượng để mua những khu đất xung quanh.”-Tiểu Phương nhìn Minh Quân nói trông anh có lẽ đang rất lo lắng như là mình đang gây ra 1 tội lỗi lớn lắm vậy.”Anh định đấu giá thành công rồi mới mua.”-Minh Quân ôm đầu nói.”Vây tại sao anh không làm ngược lại những gì mình đang nghĩ??-Tiểu Phương vừa dứt lời thì Minh Quân liền ngẩng đầu lên nhìn cô như muốn hỏi ý em là sao-Đây này anh cứ nghĩ đi nhé!!Ông chủ Trần đang muốn hại anh khiến anh phải thất bại trong buổi đấu giá ngày mai thì như lời anh nói ông ấy sẽ không ngại dồn hết tiền của để có được khu đất ấy thì bây giờ anh cứ bí mật cho người thuê tóm hết những khu đất nhỏ kế bên đi rồi đến khi ông ấy không biết dùng khu đất ấy vào việc gì thì ông ấy sẽ rao bán thôi thì đến lúc đó anh cho người mua khu đất ấy.”-Minh Quân nghe Tiểu Phương nói xong thì thấy hơi có lý nhưng anh không biết rằng có nên làm theo lời anh hay không vì anh thấy tỉ lệ thành công của nó sao mong manh quá.”Nghe em này ngày mai anh cứ đi đấu giá và cứ làm ra vẻ như nóng lòng muốn chiếm được khu đất ấy và anh cứ để cho ông chủ Trần trả tới cái giá cao ngất ngưỡng đến nỗi không ai tin rằng ông ấy lại dám bỏ 1 số tiền lớn như thế để mua khu đất ấy còn anh thì cứ bí mật cho người đi mua những khu đất bên cạnh đi.Em đảm bảo với anh sẽ không lâu nữa anh sẽ có được khu đất ấy à xem.Nếu không đúng thì anh giết em cũng được.Còn bây giờ đi ngủ đi chuyện ngày mai để ngày mai lo em buồn ngủ lắm rồi.”-Tiểu Phương nói xong kéo anh vào phòng ngủ luôn.Cả đêm hôm ấy anh chẳng tài nào chợp mắt được hàng ngàn câu hỏi cứ nhảy múa trong đầu anh.

“LIỆU NHỮNG GÌ TIỂU PHƯƠNG NÓI CÓ ĐÚNG KHÔNG???SAO MÌNH THẤY NÓ MONG MANH QUÁ CỨ NHƯ MÌNH ĐANG ĐỨNG GẦN VỚI BỜ VỰC THẨM VẬY CHỈ CẦN TRƯỢT CHÂN 1 CÁI LÀ CÓ THỂ TẾ NGAY.”

Sáng hôm sau, Minh Quân thức dậy trong tâm trạng lơ đãng vì cả đêm qua anh chẳng chợp mắt được tí nào còn Tiểu Phương thì cứ nằm ngủ say như chết có lẽ như cô chẳng quan tâm gì đến chuyện công việc của anh cả. Minh Quân thay đồ rồi đến Minh Thị sớm hơn mọi ngày do là anh còn phải có 1 cuộc họp với các cổ đông buổi đầu giá ngày hôm nay.

10h sáng....

Tiểu Phương từ từ mở mắt dậy nhìn đồng hồ cô đoán được chắc Minh Quân đã đi đầu giá từ sớm. Cô định gọi điện nhưng vì sợ gọi sẽ làm anh thêm hồi hộp nên cô đành thôi.

Tại buổi đầu giá, Minh Quân đang ngồi đối diện với ông chủ Trần. Ông ta nhìn anh bằng cặp mắt lưỡi dao như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy, và anh cũng tỏ ra lạnh lùng không kém nhưng bên trong thì chứa đầy nỗi lo. L Lieu Li à máánlolanánlăngánlánglángláng

18. Chương 18 - Hết

Sau đó do chợt nhớ tới có buổi hẹn ăn tối chung với Quốc Minh và Bảo Ngọc nên Minh Quân và Tiểu Phương xin phép về trước.

“Bữa tối con nấu xong rồi lát ba nhớ ăn nhá ngày mai con sẽ sang phụ ba dọn nhà.”-Tiểu Phương nói rồi ôm hôn chào tạm biệt ông Dương.”Con chào ba.”-Minh Quân cúi đầu chào lễ phép rồi nắm tay Tiểu Phương ra về. Chợt hai mắt Tiểu Phương cay xè không hiểu sao cô lại bị như vậy mỗi khi cô cứ tưởng tượng tới cảnh ba cô đi làm về xong rồi chỉ biết sống 1 mình trong bốn bức tường như vậy rồi còn lấy mì gói làm thức ăn hằng ngày nữa chứ.

“Em làm sao thế???Sao hai mắt lại đỏ lên thế kia???”-Minh Quân lấy tay sờ lên đôi mắt đang đỏ ngầu lên của Tiểu Phương.”Em thương ba quá.Hóa ra những ngày tháng vừa rồi ba đã sống rất cô đơn trong bốn bức tường đó.”-Tiểu Phương nói mắt không dám nhìn vào mặt Minh Quân có lẽ cô đang hờn vì do Minh Quân mà ba và cô phải xa nhau vì anh mà cha con cô đã không có được những ngày tháng hạnh phúc tất cả cũng tại anh.”Anh xin lỗi tất cả là tại anh.Nhưng anh sẽ ráng bù đắp tất cả cho em và ba.”-Lời nói của Tiểu Phương làm lòng Minh Quân quặn đau nhưng cũng đúng thôi tất cả là do anh gây ra mà.

Về đến nhà, Tiểu Phương gọi điện cho Bảo Ngọc nhưng không thấy tín hiệu trả lời. Hay do là Bảo Ngọc đã đổi số mới lâu nay cô chỉ lo đi làm rồi do buồn quá nên tối ngày chỉ núp ở trong phòng nên cũng chẳng liên lạc với Bảo Ngọc dám nhỏ giận dỗi không thèm nghe máy luôn rồi. Buổi tối khi tắt cả đã chuẩn bị xong thì Quốc Minh tới và đặc biệt nữa là có sự xuất hiện của Bảo Ngọc. Tiểu Phương mừng như bắt được vàng chạy ra ôm siết Bảo Ngọc vào lòng. Hai người họ cứ đứng ôm nhau như thế trên mặt đường như đã đắm lệt. Cho đến khi Quốc Minh lên tiếng thì cả hai mới buông ra. Bốn người cùng ngồi vào bàn và dùng bữa rất vui vẻ. Sau khi ăn Tiểu Phương kéo Bảo Ngọc ra 1 góc riêng nói chuyện.

“Bà dạo này sao rồi học hành vẫn tốt chứ???Bà giận tui hả sao tui điện thoại mà không nghe máy hay là bà chỉ nghe máy của mỗi Quốc Minh thôi.”-Tiểu Phương nói bằng cái giọng châm chọc làm hai má Bảo Ngọc đỏ ửng lên.”Đâu có đâu tại tui mới đổi số mới chứ bộ mà bà đó từ lúc lấy chồng tới giờ chẳng liên lạc gì với tui cả đúng là có trăng quên đèn.”-Bảo Ngọc tìm cách đổi đề tài.

Nghe xong lời nói của nhỏ bạn, Tiểu Phương đoán chắc Bảo Ngọc chưa biết chuyện gì đã xảy ra với cô nhưng thôi cô cũng chẳng muốn nhắc lại cái quá khứ đau buồn để làm gì bây giờ cô chỉ biết cô đang có 1 người ba, người chồng và Bảo Ngọc những người luôn ở bên lo lắng cho cô.

“Xin lỗi do tui bận quá nhưng mà đâu cần tui gọi bà chỉ cần mỗi Quốc Minh thôi.”-Tiểu Phương chuyển ngay về đề tài cũ vì cô thừa biết Bảo Ngọc đang né tránh 1 điều gì đó.”Làm gì có bà toàn nói chuyện tầm bậy tầm bạ không à.”-Bảo Ngọc xua xua tay rồi cúi gầm mặt xuống có lẽ cô không muốn Tiểu Phương thấy khuôn mặt đang đỏ như hai quả cà chua của mình.”Vậy à???Tui nói tầm bậy tầm bạ nhưng chắc trúng tùm lum tùm la luôn á.”-Tiểu Phương nói bằng cái giọng cao vút-Thôi đi bà đừng có mà giấu tui không có sao

hôm tình cờ gặp anh ấy ở nhà tui hai má lại đỏ ửng lên hả nói đi.”-Bảo Ngọc dường như đã bị sập bẫy của Tiểu Phương nên đành im lặng không trả lời.”Bà thích Quốc Minh phải không???Có nói cho anh ấy biết chưa??-Tiểu Phương dịu giọng lại khi nhìn thấy cái vẻ e dè của Bảo Ngọc có lẽ cô đã cố giấu kín không cho ai biết nhưng giờ lại bị Tiểu Phương phát hiện.-Bảo Ngọc bà nghe tui nói đây này có phải bà đang đấu tranh tư tưởng với lòng mình rằng bà không có tình cảm với Quốc Minh phải không nhưng tui nghĩ bà đã có rồi đó nhưng do bà sợ nói ra thì Quốc Minh sẽ cảm thấy khó xử và sẽ tìm cách xa lánh bà phải không nhưng bà đừng làm như vậy đừng trốn tránh nữa hãy nói thật lòng mình cho anh ấy hiểu rồi bà sẽ cảm thấy nhẹ nhõm thôi.”-Tiểu Phương đặt bàn tay mình lên hai vai Bảo Ngọc rồi nói.Bảo Ngọc cảm thấy như có thêm sức mạnh để đối diện với sự thật rằng cô đã thích Quốc Minh rồi.

Sau khi dùng bữa xong,Quốc Minh và Bảo Ngọc chào tạm biệt vợ chồng Minh Quân rồi ra về.Quốc Minh chở Bảo Ngọc trên chiếc xe máy và giữa lòng đường ồn ào,náo nhiệt là thế nhưng cả hai người họ vẫn cảm thấy có cái gì đó rất ngột ngạt.

“Em lạnh không???”-Quốc Minh lên tiếng sau 1 hồi im tiếng.”D...ạ...anh bảo em cái gì cơ???”-Bảo Ngọc giật mình khi nghe thấy lời nói của Quốc Minh.”Anh hỏi em có lạnh không???”-Quốc Minh lặp lại câu hỏi 1 lần nữa.”D...ạ kh...ông.”-Bảo Ngọc nói vậy nhưng người cô đang lạnh run lên vì gió hai bên đường cứ thay phiên nhau thổi tới tấp vào người cô.Và sau đó họ chẳng nói với nhau 1 tiếng nào cho đến khi xe dừng lại trước cửa nhà Bảo Ngọc.Quốc Minh tắt máy chờ cho cô xuống xe nhưng mãi chẳng thấy động tĩnh gì anh quay lại thì thấy cô đang ngồi cứng như tượng hai tay thì run bần bật.

“Em làm sao thế???”Sao hai tay lại lạnh ngắt lên thế này???”-Quốc Minh vội nắm lấy đôi tay đang lạnh và như đang cố hà hơi vô cho nó ấm hơn.”Anh Minh à!!Anh có ghét em không???Chắc anh không thích 1 đứa con gái như em đâu phải không???”-Bảo Ngọc nhìn Quốc Minh bằng đôi mắt long lanh đang ứ lệ dường như cô đang giữ cho nước mắt không rơi ra.”Em nói gì thế???”Em tốt như thế thì sao anh lại ghét em được chứ???”-Quốc Minh phì cười khi nghe thấy câu hỏi của Bảo Ngọc nhưng sau đó lại em lặng và cúi xuống xoa xoa đôi tay cho Bảo Ngọc có lẽ anh muốn tránh ánh mắt của Bảo Ngọc đang nhìn anh.”Nhưng anh không thể cho em 1 thứ tình cảm nào ngoài cái tình cảm anh em đó.Nhưng em chưa từng xem anh là anh hay bất kì cái gì ngoài....-Bảo Ngọc ngập ngừng vì cô không biết có nên nói cho Quốc Minh biết hay không???Liệu khi nghe những lời nói của cô xong Quốc Minh sẽ phản ứng như thế nào??Nổi giận bỏ đi hay sao???Cuối cùng,Bảo Ngọc thở dài 1 cái rồi lấy hít 1 hơi thật sâu và nói”Em luôn xem anh là 1 người rất đặc biệt có thể nói anh là 1 người con trai đặc biệt từ trước tới giờ mà em biết.Em chẳng biết giải thích thế nào nhưng anh đã mang cho em nhiều ấn tượng để em cứ nhớ hoài nhớ mãi hình ảnh của anh.Từ khi ba em đi công tác ở nước ngoài em phải dọn sang nhà anh ở.Khi ấy khi nghe ba nói nhà bạn ba có 1 người con trai lớn hơn em chừng tám chín tuổi và điều đó làm em rất sợ.Em sợ rằng người con trai đó lớn hơn em thì suy nghĩ của người đó sẽ giống người lớn hơn và chắc rằng người đó sẽ không thích 1 đứa con nít như em.

Nhưng không anh ta đã tốt với em hơn em tưởng nhiều anh ta cùng em chơi bán đồ hàng,cùng chơi cầu tuột với em mặc dù những trò đó chẳng phù hợp với 1 người con trai như anh.Đó là những kỉ niệm mà em không tài nào quên được và 1 điều nữa là EM ĐÃ THÍCH ANH RỒI.-Quốc Minh quay lên nhìn Bảo Ngọc bằng cặp mắt ngạc nhiên lẫn vui mừng nhưng cô không nhận ra-Những gì em muốn nói với anh từ rất lâu bây giờ em đã nói xong.Em biết rằng anh sẽ khó xử và có thể sẽ lánh mặt em nhưng không sao dù gì thì em đã nói thật lòng mình với anh rồi.Thôi em đi vào nhà đây.Tạm biệt anh.”-Bảo Ngọc bước xuống xe toan bước vào nhà nhưng Quốc Minh đã vội kéo tay cô lại và ôm cô thật chặt vào lòng.Tuy có hơi bất ngờ và muốn nhảy ra khỏi vòng tay của Quốc Minh nhưng anh lại ôm cô chặt hơn và nói”Một chút thôi cho anh ôm em 1 chút thôi vì anh đã muốn làm điều này từ rất lâu rồi.Bảo Ngọc à!!E...m...làm...bạn...g...ái...của anh nhé!!!”-Quốc Minh nói nhỏ vào tai Bảo Ngọc làm cô hơi bất ngờ.”Từ khi anh gặp em tới giờ anh đã biết 1 điều rằng chỉ có em và chỉ mỗi em mới có thể mang cho anh niềm vui hạnh phúc mà thôi.Anh không mong sẽ nhận được lời đồng ý của em đối với anh 1 cái ôm như vậy là quá đủ rồi.”-Quốc Minh định buông Bảo Ngọc ra nhưng cô đã kịp níu lại vào ôm anh còn chặt hơn lúc nãy và ghé vào tai anh cô nói”Em đồng ý.”

Nghe xong Quốc Minh vui mừng còn hơn bất được vàng.Hai người họ cứ đứng ôm nhau như vậy.Phố xá bây giờ vắng tanh không 1 bóng người và gió cứ thổi từng cơn từng cơn quất vào mặt hai người họ nhưng họ chẳng cảm thấy lạnh mà có cái gì đó rất ấm mà chỉ có mỗi họ mới cảm nhận được thôi.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-ho-oi-anh-yeu-em>